

PRAKSISOVERSIGTER • SAMLET UDGAVE

Praksis inden for *medieret*

God presseskik og medieansvar – Pressenævnets praksis.

OVERSIGTER

9

AFGØRELSE

338

PERIODE

1994–2026

9 OVERSIGTER

Indhold

01	Genmæle	17 afg.
02	God presseskik	31 afg.
03	Injurier og ærekrænkelse på sociale medier (straffeloven §§ 267-269)	37 afg.
04	Kildebeskyttelse (retsplejeloven § 172)	24 afg.
05	Kommerciel udnyttelse af navn og billede i markedsføring	31 afg.
06	Medieansvarslovens ansvarssystem og anvendelsesområde	35 afg.
07	Pressenævnets kompetence og klagebehandling	84 afg.
08	Telekommunikation: teleregulering og slutbrugerrettigheder	52 afg.
09	Tv-overvågningsloven (forbud, skiltepligt og optagelser)	27 afg.

Hver oversigt er et selvstændigt kapitel med introduktion, principper, gennemgang, lovgrundlag og citerede afgørelser. Titlerne er klikbare, og kapitlerne findes også som bogmærker i PDF-læseren.

01

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over genmæle

Retten til korrektion af forkerte faktiske oplysninger i massemedier – medieansvarsloven §§ 36-40

Version 2 · Opdateret 24. jun. 2026 · 17 afgørelser · 2016-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Genmæleretten efter medieansvarsloven §§ 36-40 er den enkeltes redskab til at få korrigeret faktuelte forkerte og skadelige oplysninger, der er bragt i et massemedie. Reglerne administreres af Pressenævnet, der er det centrale praksisforum. I nævnets praksis er den altdominerende problemstilling sondringen mellem faktiske oplysninger (som kan udløse genmæle) og subjektive vurderinger, værdidomme og kommentarer (som ikke kan). Pressenævnets afgørelser viser, at langt de fleste genmæleanmodninger afvises – enten fordi de påklagede udsagn kvalificeres som vurderinger, fordi den fremsendte genmæletekst overskrider lovens krav om begrænsning til nødvendige faktiske oplysninger, eller fordi fristen på 12 uger er overskredet. Medhold i genmæle forudsætter, at oplysningen er dokumenterbart forkert, af faktisk karakter og egnet til at påføre den omtalte skade af betydning.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Kun oplysninger af faktisk karakter kan udløse ret til genmæle – subjektive vurderinger, værdidomme og kommentarer falder uden for § 36, stk. 1, uanset hvor krænkende de måtte være.
- 02** Skadeegnethed er en betingelse: oplysningen skal være egnet til at påføre den omtalte økonomisk eller anden skade af betydning – bagatelagtige fejl giver ikke ret til genmæle.
- 03** Tvivlen om oplysningens rigtighed kommer klageren til gode: mediet kan kun afvise genmæle, hvis oplysningernes rigtighed er utvivlsom.
- 04** Genmæleteksten skal i alt væsentligt være begrænset til de nødvendige faktiske oplysninger – tekster med beklagelser, undskyldninger, polemik eller subjektive vurderinger kan afvises efter § 38, stk. 1.
- 05** Anmodning om genmæle skal fremsendes skriftligt til redaktøren senest 12 uger efter offentliggørelsen (§ 36, stk. 3, som ændret ved lov nr. 1625/2013).
- 06** Kun den, oplysningerne vedrører, og som er identificerbar, har retlig interesse – anonymiserede personer uden identifikation kan ikke kræve genmæle.
- 07** Genmælet skal offentliggøres vederlagsfrit, uden unødigt forsinkelse og på en så fremtrædende måde, som det efter omstændighederne med rimelighed kan forlanges (§ 39, stk. 1).

- 08 Har mediet allerede bragt en fyldestgørende berigtigelse, foreligger der ikke krav på yderligere offentliggørelse af genmæle.
- 09 Afslag på genmæle kan indbringes for Pressenævnet senest 12 uger efter, at afslaget er kommet frem til klageren (§ 40, stk. 1).
- 10 Pressenævnet kan pålægge redaktøren at offentliggøre nævnets kendelse uden kommenterende tilføjelser og på en fremtrædende måde (§ 49).

§ 1 Lovgrundlag: Medieansvarsloven §§ 36-40 og genmælets systematik

Genmåleretten er reguleret i [medieansvarsloven kapitel 6](#) (§§ 36-40) og håndhæves af Pressenævnet med hjemmel i [§ 49](#).

Den centrale bestemmelse er [§ 36, stk. 1](#), der fastslår:

Anmodning om genmæle i massemedierne over for oplysninger af faktisk karakter, som er egnet til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og som er blevet bragt i et massemedie, skal tages til følge, medmindre oplysningernes rigtighed er utvivlsom.

Bestemmelsen opstiller tre kumulative betingelser for genmæle:

- Oplysningen skal være af **faktisk karakter** (ikke en vurdering eller kommentar)
- Oplysningen skal være **egnet til at påføre skade af betydning** (økonomisk eller anden)
- Oplysningen må **ikke være utvivlsomt rigtig** – tvivlen kommer klageren til gode

[§ 37](#) pålægger redaktøren pligten til at offentliggøre genmælet. [§ 38, stk. 1](#) kræver, at genmælets indhold "i alt væsentligt" er begrænset til de nødvendige faktiske oplysninger og ikke er retsstridigt. [§ 39, stk. 1](#) foreskriver, at offentliggørelsen skal ske vederlagsfrit, uden unødigt forsinkelse og på en så fremtrædende måde, som omstændighederne med rimelighed tillader. Endelig giver [§ 40](#) mulighed for at indbringe afslag på genmæle for Pressenævnet inden 12 uger.

Genmåleretten er et **selvstændigt retsinstitut** adskilt fra reglerne om god presseskik i [§ 34](#). Pressenævnet kan således afvise genmæle, men samtidig udtale kritik for brud på god presseskik for de samme oplysninger – og omvendt. For den bredere behandling af god presseskik-reglerne henvises til [praksisoversigten om god presseskik](#).

LOV

[Medieansvarsloven § 36, stk. 1](#)[Medieansvarsloven § 37](#)[Medieansvarsloven § 38, stk. 1](#)[Medieansvarsloven § 39, stk. 1](#)[Medieansvarsloven § 40](#)[Medieansvarsloven § 49](#)

§ 2 Forarbejder og historisk baggrund

Medieansvarsloven blev vedtaget i 1991 som en videreførelse og modernisering af den tidligere presselovs berigtigelsesret. Genmælereglerne i §§ 36-40 bygger på forarbejderne til det oprindelige lovforslag (LSF 132 af 1990).

Forarbejderne til § 36 præciserer, at bestemmelsen viderefører presselovens § 9, stk. 1, men med en sproglig justering af skadeegnethedskriteriet:

Skadeegnethedskriteriet i presselovens § 9, stk. 1, er ændret fra »ikke-uvæsentlig skade ...« til »økonomisk eller anden skade af betydning«. Ændringen indebærer ikke nogen realitetsændring, men skal blot præcisere, at muligheden for skade af mere bagatelagtig karakter ikke berettiger til genmæle.

Forarbejderne til § 38 forklarer, at massemediet selv kan vælge at udforme genmælet – navnlig for elektroniske medier vil det ofte være hensigtsmæssigt – men at redaktøren fortsat kan kræve, at klageren selv udformer teksten.

Forarbejderne til § 39 ændrede den tidligere konkrete tidsfrist (næste eller senest næstnæste nummer af et dagblad) til det mere fleksible "uden unødigt forsinkelse", fordi genmælereglerne nu også omfatter elektroniske medier.

Den væsentligste efterfølgende ændring skete ved lov nr. 1625 af 26. december 2013 ("Forlængelse af klagefrist og opbevaringsperiode"), som **forlængede fristen i § 36, stk. 3** for at anmode om genmæle fra 4 til 12 uger efter offentliggørelsen. Samme lov forlængede fristerne i § 40 for at indbringe afslag og klage over ufyldstgørende genmæle tilsvarende fra 4 til 12 uger. Forarbejderne begrundede forlængelsen med, at den korte frist på 4 uger var utilstrækkelig for mange borgere til at opdage og reagere på forkerte oplysninger.

Der er ingen vedtagne, men endnu ikke konsoliderede ændringer af medieansvarsloven pr. juni 2026.

LOV

Medieansvarsloven § 36, stk. 3

Medieansvarsloven § 38

Medieansvarsloven § 39

Medieansvarsloven § 40

Faktiske oplysninger kontra subjektive vurderinger – det afgørende skel

Det helt centrale fortolkningsspørgsmål i Pressenævnets genmælepraksis er, om det påklagede udsagn udgør en **oplysning af faktisk karakter** (som kan udløse genmæle) eller en **subjektiv vurdering, værdidom eller kommentar** (som ikke kan). Sondringen er afgørende i langt de fleste genmælesager, og Pressenævnets praksis viser en konsekvent linje:

Subjektive vurderinger – genmæle afvist:

- I [17-70-01135](#) (2017) afviste Pressenævnet genmæle over for Fyens Stiftstidendes brug af ordene "snyd" og "fusk" om en læges honorering. Nævnet fastslog, at udtrykkene ikke var faktiske oplysninger, men mediets egne **vurderinger** baseret på de faktiske omstændigheder – herunder at lægen selv havde godkendt sine afregningstakster.
- I [2017-80-0068](#) (2018) afviste nævnet genmæle over for Berlingskes rettelse om, at et læserbrev "indeholdt påstande, som ikke umiddelbart kunne dokumenteres". Nævnet vurderede, at formuleringen var Berlingskes **egen redaktionelle vurdering** af læserbrevets indhold og ikke en faktisk oplysning om klageren.
- I [2022-80-0930](#) (2023) afviste nævnet genmæle over for Altingets brug af udtrykket "racistiske udtalelser" i en overskrift om en tortgodtgørelsessag. Udtrykket var mediets **vurdering og sammenfatning** – ikke

en faktuel oplysning – selvom den juridiske paragraf var straffelovens § 267 (ærekrænkelse) og ikke en racismeparagraf.

- I [2024-10710](#) (2024) afviste nævnet genmæle over for en Berlingske-podcast, der omtalte en chefdirektors "blakkede fortid". Udsagnene blev anset for subjektive vurderinger eller oplysninger, hvis rigtighed **ikke var tvivlsom** i den givne kontekst.

Faktiske oplysninger – genmæle givet medhold:

- I [2017-80-0037](#) (2018) gav nævnet fagbladet FORSKERforum **medhold** i genmæle mod Kristeligt Dagblad. Avisen havde skrevet, at FORSKERforum havde citeret en forsker for at sige, at en anden forsker "ikke var rigtig klimaforsker". Det var **dokumenterbart forkert**: FORSKERforum havde netop fravalgt den formulering efter kildens anvisning. Nævnet fandt, at oplysningen var en **faktuel påstand** om FORSKERforums journalistiske praksis – ikke en vurdering – og at den var egnet til at skade fagbladet.
- I [2022-80-0930 \(B.T. podcast\)](#) (2023) fandt nævnet, at B.T. havde bragt ukorrekte **faktuelle oplysninger** om en korrespondances natur, og at klageren var berettiget til genmæle.

Mønsteret er klart: mediets ordvalg bedømmes ud fra, om det formidler en **verificerbar kendsgerning** (som kan modbevises) eller en **subjektiv bedømmelse** (som falder inden for mediets frie vurdering). Værdiladede ord som "snyd", "fusk" og "racistiske" kvalificeres konsekvent som vurderinger, når de bygger på faktiske omstændigheder, der i sig selv er korrekt gengivet.

LOV [Medieansvarsloven § 36, stk. 1](#)

PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over Berlingske-podcast om tidligere chefdirektors fortid og ansættelse	28.03.2024
	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af medieomtale om tortgodtgørelse for ærekrænkende udtalelser	14.12.2023
	Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af B.T. for misvisende dækning af retssag om private e-mails i podcast	24.11.2023
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser krav om genmæle efter Berlingskes afpublicering af kritisk læserbrev om kongehuset	22.06.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet giver fagbladet FORSKERforum medhold i sag om genmæle mod Kristeligt Dagblad	16.02.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet frifinder medie for brug af værdiladede udtryk i sag om læges honorering	13.09.2017

§ 4 Skadeegnethed: Økonomisk eller anden skade af betydning

Selv hvor en oplysning kvalificeres som faktisk, afviser Pressenævnet genmæle, hvis den ikke er **egnet til at påføre den omtalte økonomisk eller anden skade af betydning**. Skadeegnethedsbedømmelsen er objektiv: det er tilstrækkeligt, at oplysningen har *potentiale* for skade – det kræves ikke, at skaden faktisk er indtruffet.

Forarbejderne til [§ 36, stk. 1](#) præciserer, at ændringen fra presselovens "ikke-uvæsentlig skade" til "skade af betydning" ikke indebærer nogen realitetsændring:

Ændringen indebærer ikke nogen realitetsændring, men skal blot præcisere, at muligheden for skade af mere bagatelagtig karakter ikke berettiger til genmæle.

I praksis har nævnet således afvist genmæle i flere tilfælde, hvor den faktiske fejl var for bagatelagtig til at opfylde skadeegnethedskravet:

- I [17-70-01115](#) (2017) fandt nævnet, at selvom visse detaljer om klagerens nationalitet og årstal kunne være upræcise, indeholdt artiklen ikke forkerte oplysninger af en karakter, der var **egnede til at påføre klageren væsentlig skade**, særligt set i lyset af, at han blev domfældt i sagen.
- I [2018-80-0150](#) (2018) fastslog nævnet, at Berlingskes rettelse om manglende dokumentation ikke var af en sådan karakter, at den var egnet til at påføre klager **økonomisk eller anden skade af betydning**.

Modsat tillagde nævnet i **FORSKERforum-sagen** [2017-80-0037](#) (2018) skadeegnethed, fordi den forkerte oplysning direkte angik fagbladets **journalistiske troværdighed** – at bladet angiveligt havde fejlciteret en kilde – hvilket var egnet til at påføre FORSKERforum økonomisk eller anden skade af betydning.

Skadeegnethedskravet fungerer som en **de minimis-regel**: helt uvæsentlige unøjagtigheder – fx om en person var "korleder" eller "vært" – giver ikke ret til genmæle, som nævnet fastslog i [DR-sagen om korlederen](#) (2024).

LOV	Medieansvarsloven § 36, stk. 1	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet kritiserer DR for manglende forelæggelse og forkerte oplysninger i sag om tidligere korleder	05.06.2024
	Pressenævnet · Pressenævnets afslag på genoptagelse af sag om genmæle vedrørende Berlingskes afpublicering af læserbrev	10.08.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet giver fagbladet FORSKERforum medhold i sag om genmæle mod Kristeligt Dagblad	16.02.2018
	Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om retsreportage og identitetspåstande i sag om bedrageri for 90 millioner kroner	10.08.2017

§ 5 Genmæletekstens indhold: Krav og begrænsninger efter § 38

En hyppig afvisningsgrund i Pressenævnets praksis er, at den fremsendte genmæletekst **ikke opfylder kravene i § 38, stk. 1**:

Genmælets indhold skal i alt væsentligt være begrænset til de nødvendige faktiske oplysninger, og indholdet må ikke være retsstridigt.

Praksis viser en konsekvent linje, hvor nævnet afviser genmæletekster, der indeholder:

- **Subjektive vurderinger og egne udlægninger** – I [W20250991325](#) (2025) afviste nævnet et genmæle over for et foreningsblad, fordi teksten "i væsentlig grad indeholdt subjektive vurderinger, egne udlægninger af konflikten og kommentarer til forfatterens hensigter" i stedet for en præcis korrektion af urigtige fakta.
- **Beklagelser på mediets vegne og polemik** – I [15-70-00852](#) (2016) afviste nævnet genmæle mod DR, fordi den foreslåede tekst indeholdt **vurderinger og beklagelser** på mediets vegne frem for faktiske oplysninger.
- **Polemiske kommentarer** – I [2017-80-0029](#) (2018) fastslog nævnet, at smykkevirksomheden JEWLSCPH's genmæletekst til SE og HØR bestod i "overvejende grad af subjektive vurderinger og polemiske kommentarer" og ikke var begrænset til nødvendige faktiske oplysninger.
- **Generelle benægtelser uden faktisk indhold** – I [W20260926225](#) (2026) afviste nævnet genmæle, fordi teksten "i det væsentlige bestod af generelle benægtelser, vurderinger og kommentarer" uden at specificere, hvilke konkrete faktuelle påstande der søgtes korrigeret.

Det er vigtigt at bemærke, at [§ 38, stk. 2](#) giver mediet ret til at **kræve**, at klageren selv udformer genmælet, men mediet kan også vælge at udforme det selv. Forarbejderne bemærker, at navnlig for elektroniske medier vil det ofte være hensigtsmæssigt, at mediet har væsentlig indflydelse på genmælets udformning.

I praksis er § 38-vurderingen ofte den **afgørende faldgrube** for klagere: selv hvor oplysningen er forkert og skadeegnet, kan genmælet afvises, hvis den fremsendte tekst ikke holder sig strengt til nødvendige faktiske korrektioner.

LOV	Medieansvarsloven § 38, stk. 1, 2	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over medie for blokering af debattør efter påståede trusler	20.02.2026
	Pressenævnet · Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad	24.09.2025
	Pressenævnet · Pressenævnets afvisning af klage over SE og HØR i sag om smykke kvalitet og genmæleret	05.01.2018
	Pressenævnet · DR frikendt for brud på god presseskik i dækning af uetiske metoder i samværssager	31.05.2016

§ 6 Frister og formkrav: 12-ugers fristen og skriftlighedskravet

Anmodning om genmæle skal fremsendes **skriftligt til redaktøren** senest **12 uger** efter offentliggørelsen af de faktiske oplysninger, der ønskes imødegået, jf. [§ 36, stk. 3](#).

Fristen blev forlænget fra 4 til 12 uger ved lov nr. 1625 af 26. december 2013 med ikrafttræden 1. januar 2014. Forarbejderne begrundet forlængelsen med:

Det foreslås i § 36, stk. 3, at fristen for at fremsætte anmodning om genmæle over for redaktøren forlænges fra 4 uger til 12 uger. Dette indebærer, at fristen for at fremsætte anmodning om genmæle forlænges til 12 uger efter offentliggørelsen af de faktiske oplysninger, der ønskes imødegået.

Samme lov forlængede klagefristerne i [§ 40](#) tilsvarende:

- [§ 40, stk. 1](#): Afslag på genmæle kan indbringes for Pressenævnet senest **12 uger** efter, at afslaget er kommet frem.
- [§ 40, stk. 2](#): Klage over ufyldstgørende genmæle kan senest **12 uger** efter offentliggørelsen indbringes for Pressenævnet.

Fristoverskridelse er en absolut proceshindrende omstændighed. I [17-70-01115](#) (2017) afviste Pressenævnet genmæle mod en Jyllands-Posten-artikel fra marts 2017, da anmodningen var indgivet **efter den lovbestemte frist** på 12 uger i § 36, stk. 3. Nævnet behandlede herefter kun klagen vedrørende den ældre artikel, som lå inden for fristen.

Afslaget på genmæle skal ifølge [§ 40, stk. 1](#) meddeles skriftligt med oplysning om, at afslaget kan indbringes for Pressenævnet, og nævnets adresse skal oplyses. I [bekendtgørelse om forretningsorden for Pressenævnet](#) § 6 kan formanden afvise sager, hvor klagefristen i lovens § 40 ikke er overholdt.

LOV

[Medieansvarsloven § 36, stk. 3](#)[Medieansvarsloven § 40, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om retsreportage og identitetspåstande i sag om bedrageri for 90 millioner kroner 10.08.2017

§ 7 Retlig interesse og identifikation af klageren

Kun den, oplysningerne **vedrører**, kan fremsætte krav om genmæle, jf. [§ 36, stk. 2](#). En forudsætning herfor er, at klageren er **identificerbar** i mediets dækning – enten ved navns nævnelse eller ved andre kendetegn, der gør identifikation mulig for en bredere kreds.

I [15-70-00852](#) (2016) afviste nævnet at behandle klagen fra en advokat, der ikke var **identificeret** i DR's dokumentar om samværssager, og som dermed manglede retlig interesse.

Modsat anerkendte nævnet i [W20250991325](#) (2025), at et bestyrelsesmedlem, der ikke var nævnt ved navn i et foreningsblad, alligevel havde retlig interesse, fordi han ud fra artiklens konkrete detaljer var **let identificerbar** for modtagergruppen (foreningens medlemmer).

Dette viser, at anonymisering ikke er ensbetydende med manglende retlig interesse: det afgørende er, om den omtalte person **reelt kan identificeres** af en bredere kreds, der læser mediet. Tilsvarende fastslog nævnet i en sag mod Politiken (2021), at en omtalt "toneangivende redaktør på et kendt netmedie" var tilstrækkeligt anonymiseret, fordi identifikation krævede **forhåndskendskab** til sagen ([2020-80-0523](#), 2021).

[§ 36, stk. 2](#) giver endvidere de **nærmeste pårørende** ret til at fremsætte genmæle efter den omtaltes død.

LOV

[Medieansvarsloven § 36, stk. 2](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad 24.09.2025

Pressenævnet · DR frikendt for brud på god presseskik i dækning af uetiske metoder i samværssager 31.05.2016

§ 8 Offentliggørelse af genmæle og Pressenævnets pålæg (§§ 39 og 49)

Når Pressenævnet finder, at betingelserne for genmæle er opfyldt, kan nævnet pålægge redaktøren at offentliggøre genmælet – og nævnet fastsætter selv genmælets ordlyd, form og placering.

[§ 39, stk. 1](#) foreskriver tre krav til offentliggørelsen:

1. **Vederlagsfrit** – mediet kan ikke kræve betaling
2. **Uden unødigt forsinkelse** – det tidligere krav om "senest næste nummer" er erstattet af en fleksibel standard

3. **Så fremtrædende som omstændighederne med rimelighed kan forlanges** – genmælet skal ikke gemmestillingsmæssigt begraves

§ 39, stk. 2 indskrænker mediets mulighed for redaktionelle kommentarer:

Redaktionelle bemærkninger i umiddelbar tilslutning til offentliggørelsen skal indskrænkes til faktiske oplysninger.

I FORSKERforum-sagen [2017-80-0037](#) (2018) dikterede Pressenævnet den specifikke ordlyd af genmælet og pålagde Kristeligt Dagblad at bringe det:

- I den **trykte avis** på side 2 eller 3 ved den daglige notespalte
- På **digitale platforme** som en selvstændig artikel med en prioritering svarende til den oprindelige artikel
- Med et **link til Pressenævnets kendelse** i den oprindelige digitale artikel

Tilsvarende pålagde nævnet i B.T.-podcastsagen [2022-80-0930](#) (2023) B.T. at offentliggøre nævnets kritik i en tilsvarende udsendelse.

§ 49 er nævnets generelle sanktionsbestemmelse, der giver mulighed for at pålægge redaktøren at offentliggøre nævnets kendelse "uden kommenterende tilføjelser og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges". Denne bestemmelse anvendes også, når nævnet udtaler kritik for brud på god presseskik, som i [DR-sagen om korlederen](#) (2024), hvor DR blev pålagt at offentliggøre kritikken i både radio og på digitale platforme.

LOV	Medieansvarsloven § 39, stk. 1, 2	Medieansvarsloven § 49
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet kritiserer DR for manglende forelæggelse og forkerte oplysninger i sag om tidligere korleder 05.06.2024 Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af B.T. for misvisende dækning af retssag om private e-mails i podcast 24.11.2023 Pressenævnet · Pressenævnet giver fagbladet FORSKERforum medhold i sag om genmæle mod Kristeligt Dagblad 16.02.2018	

§ 9 Forholdet til berigtigelse og god presseskik

Genmæle og berigtigelse er beslægtede, men ikke identiske retsbegrebet:

- **Genmæle** er klagerens ret til at få bragt sin version af de faktiske forhold i mediet (§§ 36-40).
- **Berigtigelse** er mediets egen pligt til at rette forkerte meddelelser snarest muligt som led i god presseskik (de vejledende regler for god presseskik, punkt A.7).

Nævnet kan i samme sag udtale **kritik for manglende eller forsinket berigtigelse** og samtidig **afvise genmæle**, fordi betingelserne i § 36 ikke er opfyldt. Dette skete i [DR-sagen](#) (2024), hvor nævnet udtalte kritik af DR for forkerte faktiske oplysninger og manglende forelæggelse, men afviste genmæle, da de påklagede udsagn "i alt væsentligt blev anset som subjektive vurderinger".

I [Se og Hør-sagen](#) (2026) udtalte nævnet kritik af Se og Hør for **for langsom berigtigelse** af en faktuel forkert oplysning om et ægteskab. Mediet rettede fejlen først to dage efter, at det blev gjort opmærksom på den, hvilket nævnet anså for at stride mod kravet om at berigtige fejl af betydning snarest muligt.

Et vigtigt princip er, at en **fyldestgørende berigtigelse** kan ophæve retten til genmæle: har mediet allerede bragt en korrektion, der i det væsentlige svarer til det ønskede genmæle, foreligger der ikke krav på yderligere offentliggørelse.

Det er endvidere værd at bemærke, at nævnet i flere sager har afvist genmæle, fordi klageren **ikke havde fremsendt et konkret genmæleforslag** til mediet. I [2020-80-0525](#) (2021) afviste nævnet at tage stilling til genmæle, da klageren ikke havde fremsendt et konkret forslag til genmæletekst, som Politiken havde afvist at bringe.

LOV	Medieansvarsloven § 34	Medieansvarsloven § 36, stk. 1	
PRAKSIS	Pressenævnet · Kritik af Se og Hør for langsom berigtigelse af faktuel fejl om ægteskab		23.01.2026
	Pressenævnet · Pressenævnet kritiserer DR for manglende forelæggelse og forkerte oplysninger i sag om tidligere korleder		05.06.2024
	Pressenævnet · Pressenævnet vurderer Politikens dækning af voldtægtsfrikendelse og efterfølgende debat		16.01.2021

§ 10 Massemedie-begrebet og nævnets kompetence i genmælesager

Genmåleretten gælder kun over for **massemedier** som defineret i [medieansvarsloven § 1](#). Spørgsmålet om, hvad der udgør et massemedie, opstår jævnligt i praksis.

[Bekendtgørelse om forretningsorden for Pressenævnet](#) § 3 fastslår, at nævnet træffer afgørelse i sager om, "hvorvidt et massemedie efter reglerne i kapitel 6 er forpligtet til at offentliggøre et genmæle, herunder om genmælets indhold, form og placering".

I [W20250991325](#) (2025) anfægtede et foreningsblad (Forsamlingshus Nyt), at det overhovedet var et massemedie. Pressenævnet fastslog imidlertid, at bladet udkom fire gange årligt og blev mangfoldiggjort til foreningens medlemmer, hvorfor det klart faldt inden for nævnets kompetence som massemedie efter [§ 1, nr. 1](#) og [§ 2, stk. 3](#).

Omvendt har nævnet i flere sager bemærket, at et medies **hjemmeside** falder uden for kompetencen, hvis den ikke er **anmeldt** til Pressenævnet efter [§ 8, stk. 1](#). I [NordsøPosten-sagen](#) (2026) konstaterede nævnet, at mediets Facebook-side ikke var anmeldt som et selvstændigt medie, hvorfor den del af klagen faldt uden for nævnets kompetence.

For de offentlige public service-medier (DR og de regionale TV 2-virksomheder) indeholder [bekendtgørelse om vedtægt for DR](#) § 27 og [bekendtgørelse om de regionale TV 2-virksomheder](#) § 19 særlige regler om genmæleprocessen, der afspejler medieansvarsloven: anmodningen rettes til generaldirektøren/den administrerende direktør, og afslag kan indbringes for Pressenævnet inden 12 uger.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8, stk. 1	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over medie for blokering af debattør efter påståede trusler		20.02.2026
	Pressenævnet · Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad		24.09.2025

§ 11 Sammenfatning og praktiske retningslinjer

Pressenævnets praksis om genmæle tegner et klart billede af retsstillingen:

De fleste genmæleanmodninger afvises. De hyppigste afvisningsgrunde er:

- De påklagede udsagn kvalificeres som **subjektive vurderinger** og ikke faktiske oplysninger
- Den fremsendte genmæletekst overskrider § 38's krav om **begrænsning til nødvendige faktiske oplysninger**
- Klageren har **overskredet 12-ugers fristen**
- Oplysningen er for **bagatelagtig** til at opfylde skadeegnethedskravet
- Klageren er **ikke identificerbar** og mangler retlig interesse
- Klageren har ikke **fremsendt et konkret genmæleforslag** til mediet

For at opnå medhold i genmæle skal klageren dokumentere:

1. At oplysningen er af **faktisk karakter** (ikke en vurdering, sammenfatning eller kommentar)
2. At oplysningen er **forkert** – og at rigtigheden ikke er utvivlsom
3. At oplysningen er **egnet til at påføre skade af betydning**
4. At genmæleteksten er **strengt begrænset** til nødvendige faktiske korrektioner
5. At anmodningen er **rettidigt og skriftligt** fremsendt til redaktøren

Genmåleretten er et væsentligt supplement til den generelle presseetiske regulering, men den er bevidst snævert afgrænset. For klager, der vedrører mediets **vinkling, kildekritik, forelæggelse eller privatlivsindgreb** – og som ikke knytter sig til konkrete faktiske fejl – er det [reglerne om god presseskik](#), der er det relevante regelsæt.

LOV

[Medieansvarsloven § 36, stk. 1](#)
[Medieansvarsloven § 38, stk. 1](#)

REFERENCE Lovgrundlag

5 paragraffer

Medieansvarsloven § 36	stk. 1, 3	Medieansvarsloven § 38	stk. 1
Medieansvarsloven § 39	stk. 1	Medieansvarsloven § 40	stk. 1, 2
Medieansvarsloven § 49			

MATERIALE Citerede afgørelser

17 afgørelser

PRESSENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

17

20.02.2026	Pressenævnet afviser klage over medie for blokering af debattør efter påståede trusler	W20260926225
23.01.2026	Kritik af Se og Hør for langsom berigtigelse af faktuel fejl om ægteskab	W20260914225
24.09.2025	Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad	W20250991325
05.06.2024	Pressenævnet kritiserer DR for manglende forelæggelse og forkerte oplysninger i sag om tidligere korleder	

28.03.2024	Pressenævnet afviser klage over Berlingske-podcast om tidligere chefdirektors fortid og ansættelse	
14.12.2023	Pressenævnets vurdering af medieomtale om tortgodtgørelse for ærekrænkende udtalelser	
24.11.2023	Pressenævnet udtaler kritik af B.T. for misvisende dækning af retssag om private e-mails i podcast	
28.03.2023	Pressenævnet frifinder DR's Kontant for kritik af vægttabsfirmaet [Klager 1]	2022-80-0930
16.01.2021	Pressenævnet vurderer Politikens dækning af voldtægtsfrikendelse og efterfølgende debat	2020-80-0525
10.08.2018	Pressenævnets afslag på genoptagelse af sag om genmæle vedrørende Berlingskes afpublicering af læserbrev	2018-80-0150
22.06.2018	Pressenævnet afviser krav om genmæle efter Berlingskes afpublicering af kritisk læserbrev om kongehuset	2017-80-0068
20.03.2018	Pressenævnet afviser klage over Politikens omformatering af læserbrev-digt	2018-80-0087
16.02.2018	Pressenævnet giver fagbladet FORSKERforum medhold i sag om genmæle mod Kristeligt Dagblad	2017-80-0037
05.01.2018	Pressenævnets afvisning af klage over SE og HØR i sag om smykke kvalitet og genmæleret	2017-80-0029
13.09.2017	Pressenævnet frifinder medie for brug af værdiladede udtryk i sag om læges honorering	17-70-01135
10.08.2017	Pressenævnets afgørelse om retsreportage og identitetspåstande i sag om bedrageri for 90 millioner kroner	17-70-01115
31.05.2016	DR frikendt for brud på god presseskik i dækning af uetiske metoder i samværssager	15-70-00852

FORARBEJDE Betænkninger

1 reference

Straffelovrådets betænkning om freds- og ærekrænkelser

nr. 1563 · 2017 · Justitsministeriet

02

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over god presseskik

Pressenævnets håndhævelse af de vejledende regler – forelæggelse, kildekritik, privatlivets fred og mediets ansvar

Version 2 · Opdateret 24. jun. 2026 · 31 afgørelser · 2014–2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

God presseskik er den retlige standard, som alle danske massemedier skal overholde, jf. medieansvarsloven § 34. Standarden udfyldes af de vejledende regler for god presseskik og håndhæves i praksis af Pressenævnet, der årligt behandler hundredvis af klager over massemediernes indhold og handlemåde. Nærværende praksisoversigt gennemgår de centrale principper i Pressenævnets praksis – navnlig forelæggelsespligten, kildekritik, privatlivets fred, omtale af selvmord og mindreårige samt mediets ansvar på digitale platforme. Praksis viser en konsekvent afvejning mellem ytrings- og informationsfriheden på den ene side og hensynet til den enkeltes anseelse og privatliv på den anden, hvor den almene interesse er det styrende kriterium.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Alvorlige og agtelsesforringende beskyldninger skal forelægges den omtalte inden offentliggørelse – selv når oplysningerne i sig selv er offentligt tilgængelige.
- 02** Der gælder en skærpet kildekritisk pligt, når en kilde har personlig interesse i sagens fremstilling (ekskærester, familiemedlemmer, modparter).
- 03** Offentligt kendte personer – herunder politikere, dømte med stor mediebevågenhed og personer der selv har søgt offentlighed – må tåle en mere nærgående omtale inden for rammerne af almen interesse.
- 04** Optagelser på offentligt tilgængelige steder kræver ikke i sig selv samtykke, men brug i en krænkende rammesætning uden samtykke kan udgøre brud på god presseskik.
- 05** Selvmord bør ikke omtales detaljeret eller teknisk, og medier bør oplyse om hjælpemuligheder – omtale er dog tilladt, når klar almen interesse begrundet det.
- 06** Medier skal udvise særlig varsomhed ved omtale af mindreårige, og identifikation af børn i belastende sammenhænge kræver forældres samtykke.
- 07** Internetbaserede medier skal være anmeldt til Pressenævnet efter medieansvarsloven § 8 for at være omfattet af nævnets kompetence – klager over indhold på ikke-anmeldte sociale medier afvises.

- 08** Pressenævnet kan pålægge offentliggørelse af kritik efter medieansvarsloven § 49, men har ikke kompetence til at pålægge sletning eller afindeksering af artikler.
- 09** Overskrifter skal have dækning i artiklens indhold – misvisende eller udokumenterede overskrifter udgør et selvstændigt brud på god presseskik.
- 10** Medier der bringer citathistorier fra andre medier har et selvstændigt ansvar for at efterprøve krænkende oplysninger og forelægge dem for den omtalte.
- 11** Punkt B.8 om afindeksering og sletning af digitale artikler finder kun anvendelse, når der er tale om oplysninger der er 'særligt belastende' for den omtalte.
- 12** Klagefristen over brud på god presseskik er 12 uger efter offentliggørelsen, jf. medieansvarsloven § 34, stk. 2.

§ 1 Retsgrundlag og den retlige standard i medieansvarsloven § 34

God presseskik er en retlig standard indført med [medieansvarsloven § 34, stk. 1](#), der bestemmer, at "massemediernes indhold og handlemåde skal være i overensstemmelse med god presseskik." Standarden omfatter alle massemedier defineret i [medieansvarsloven § 1](#): periodiske skrifter (nr. 1), radio- og tv-foretagender (nr. 2) samt elektroniske massemedier, der har karakter af nyhedsformidling (nr. 3).

Ifølge forarbejderne til den oprindelige medieansvarslov er § 34 ikke blot en programmerklæring, men en materiel norm egnet til at danne grundlag for retsudviklingen:

"Indførelsen af en sådan standard i loven indebærer, at det overlades til det klageorgan, der skal håndhæve de etiske regler, inden for normens rammer at skønne, om der i et konkret tilfælde er sket offentliggørelse i strid med god presseskik. Skønnet vil endvidere ikke inden for disse rammer være ganske ubundet, idet de vejledende etiske regler efter Justitsministeriets opfattelse skal være grundlaget for det nærmere indhold af begrebet 'god presseskik'."

De **vejledende regler for god presseskik** – vedtaget af medieorganisationerne og optrykt som bilag til lovforslaget – udgør det operative kodeks. Reglerne er inddelt i fire afsnit: **A. Korrekt information** (herunder forelæggelse og kildekritik), **B. Privatlivets fred**, **C. Retsreportage** og **D. Afindeksering og sletning**. Betænkning nr. 1205/1990 om medieansvar (Justitsministeriet) indeholder en grundig gennemgang af reglernes tilblivelse og forholdet mellem lovregulering og selvregulering.

Klagefristen er 12 uger efter offentliggørelsen, jf. [medieansvarsloven § 34, stk. 2](#). Denne frist blev forlænget fra 4 til 12 uger ved lov nr. 1404 af 27. december 2013. Pressenævnets sanktion ved konstateret brud er pålæg om offentliggørelse af kritikken, jf. [medieansvarsloven § 49](#), som skal ske "uden kommenterende tilføjelser og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges." Nævnet har derimod *ikke* kompetence til at pålægge sletning af artikler eller tilkende erstatning – sådanne krav henhører under domstolene.

For afgrænsningens skyld: genmæle behandles under [medieansvarsloven §§ 36-40](#) og dækkes i en selvstændig praksisoversigt om [genmæle](#). [Navneforbud](#) reguleres af retsplejeloven og behandles ligeledes separat.

Forelæggelsespligten – den mest sanktionerede presseetiske forpligtelse

Forelæggelsespligten er den hyppigste årsag til, at Pressenævnet udtaler kritik. Princippet er forankret i de vejledende reglers punkt A.3: oplysninger, der kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for den omtalte, skal efterprøves i særlig grad – navnlig ved forelæggelse for den pågældende.

Praksis stiller klare krav til forelæggelsens indhold og timing:

- **Beskyldningerne skal være konkrete:** Det er ikke tilstrækkeligt at kontakte den omtalte generelt om artiklens emne. De *specifikke* anklagepunkter skal forelægges. I [17-70-01086](#) blev POV International kritiseret for at bringe krænkende påstande om en mands økonomi uden at høre ham – trods at emnet generelt var hans offentlige optræden.
- **Rimelig svarfrist:** En svarfrist på to timer er for kort, som illustreret i [15-70-00901](#), hvor SE OG HØR blev kritiseret for en ukonkret e-mail med ultrakort frist. Omvendt accepterede nævnet i [W20250991525](#), at en 35 minutters telefonsamtale, hvor kernebeskyldningerne blev gennemgået, og klagers svar loyalt gengivet, opfyldte kravet.
- **Tilstrækkelig ihærdighed:** Forgæves telefonopkald uden dokumentation er ikke nok. I [2020-80-0536](#) fastslog nævnet, at medier bør forsøge alternative kontaktveje (e-mail, brev), hvis telefonen ikke besvares. DR blev derimod frifundet i [W20251026325](#), hvor mediet i fem måneder kombinerede e-mails, fysiske breve og telefoniske henvendelser.
- **Offentlige oplysninger fritager ikke:** Selv beskyldninger baseret på offentligt tilgængelige oplysninger skal forelægges, når de sammenstilles på en ny og potentielt skadelig måde. I [2021-80-0615](#) fandt nævnet, at voldsbeskyldninger mod en afdød burde have været forelagt dennes pårørende.
- **Citathistorier:** Medier, der bringer citathistorier, har et *selvstændigt* ansvar for forelæggelse. Nævnet frifandt dog DK Social i [W20260915425](#), fordi den omtaltes svar fra ophavsmediet var loyalt gengivet med direkte links til de oprindelige artikler.

Sag	Medie	Udfald	Afgørende moment
17-70-01086	POV International	Kritik	Ingen forelæggelse trods krænkende påstande
15-70-00901	SE OG HØR	Kritik	2-timers svarfrist + ukonkret henvendelse
2023-80-0986	Sjællandske	Kritik	Nye grove beskyldninger ikke specifikt forelagt
W20250995825	Bornholms Tidende	Kritik	Ekspertvurdering ikke forelagt
W20251026325	DR (Underdanmark)	Frifundet	5 måneders ihærdige kontaktforsøg
W20250991525	Redox	Frifundet	35-minutters telefonsamtale med loyal gengivelse

LOV

Medieansvarsloven § 34, stk. 1

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet frifinder DR for kritik af dokumentaren 'Underdanmark' om migrantarbejdere og bagmænd	20.12.2025
Pressenævnet · Kritik til Bornholms Tidende for misvisende overskrift og manglende efterprøvelse.	04.10.2025
Pressenævnet · Pressenævnet frifinder Redox for kritik i sag om portrætartikel af aktivist	24.09.2025
Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af Sjællandske Medier for manglende partshøring i sag om nabokonflikt	06.10.2023
Pressenævnet · Ude og Hjemme kritiseres for manglende forelæggelse i sag om beskyldninger mod afdød	24.08.2021
Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af Mariager Avis for manglende forelæggelse af krænkende oplysninger	16.03.2021
Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af POV International for fejlagtig anklage om fake news	08.06.2017
Pressenævnet · Kritik af SE OG HØR for mangelfuld forelæggelse og misvisende overskrift om tv-værts privatliv	01.03.2016

§ 3 Kildekritik – skærpet pligt ved partiske kilder

De vejledende reglers punkt A.2 kræver, at medier udviser kildekritik – navnlig over for kilder, hvis udsagn kan være farvet af personlig interesse eller skadevoldende hensigt. Pressenævnets praksis viser en konsekvent linje:

I [2021-80-0615](#) – sagen om Ude og Hjemme og voldsbeskyldninger mod en afdød – var kilden den afdødes ekskæreste, som nævnet udtrykkelig anførte "*kunne have en personlig interesse i fremstillingen*". Mediet havde en skærpet pligt til at efterprøve oplysningerne.

Tilsvarende blev POV International kritiseret i [17-70-01086](#), fordi den anvendte kilde – præsenteret som en "nær ven af parret" – i virkeligheden var ekskonens stedfar og dermed ikke en neutral part.

I [2023-80-0986](#) fastslog nævnet, at dkdox.tv burde have udvist *skærpet kildekritik*, da kilderne var i personlig konflikt med klagerne, og at de særdeles krænkende påstande om pædofili og mandatsvig ikke havde tilstrækkeligt faktisk grundlag.

Anvendes anonyme kilder, medfører det i sig selv ikke brud på god presseskik – men oplysningerne skal efterprøves. I DR-dokumentaren om migrantarbejdere ([W20251026325](#)) accepterede nævnet brugen af en argentinsk "muldvarp" med Google Translate som researchmetode, fordi DR tydeligt deklarerede metoden for seerne.

LOV

Medieansvarsloven § 34, stk. 1

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet frifinder DR for kritik af dokumentaren 'Underdanmark' om migrantarbejdere og bagmænd	20.12.2025
Pressenævnet · Pressenævnet afviser genoptagelse af sag mod dkdox.tv om krænkende beskyldninger og manglende genmæle	18.03.2023
Pressenævnet · Ude og Hjemme kritiseres for manglende forelæggelse i sag om beskyldninger mod afdød	24.08.2021
Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af POV International for fejlagtig anklage om fake news	08.06.2017

§ 4 Privatlivets fred og offentlige personer – grænsen mellem almen interesse og krænkelse

De vejledende reglers punkt B.1 bestemmer, at privatlivets fred ikke må krænkes, medmindre klar almen interesse berettiger offentlig omtale. Pressenævnets praksis viser en nuanceret afvejning, hvor personens karakter (privat vs. offentlig) er afgørende.

Offentlige personer må tåle mere:

- I [2019-80-0419](#) frifandt nævnet Viborg Stifts Folkeblad for at omtale en partileders ejendoms køb – selv trods PET-beskyttelse – med henvisning til, at offentlige personer må tåle nærgående omtale når det knytter sig til deres politiske virke.
- I [14-70-00710](#) accepterede nævnet omtale af en polititjenestemandes konvertering til islam i et læserbrev, da han selv tidligere havde udtalt sig offentligt herom.
- I [2022-80-0939](#) frifandt nævnet Her & Nu for at omtale en politikers hustrus fortid med en drabsdømt, da hun selv havde medvirket i flere tv-programmer.

Privatliv for afdøde og pårørende:

- Nævnet fandt derimod i [2021-80-0606](#), at JyskeVestkysten gik for vidt i en nekrolog ved at oplyse om den afdødes spiseforstyrrelser og psykiske deroute, selv om den afdøde var en lokalt kendt person.
- I [2022-80-0917](#) frifandt nævnet Frihedens Stemme for at bringe nyheden om en musikers død – hentet fra offentlige registre – fire dage efter dødsfaldet, med henvisning til den almene interesse.

Billeder og optagelser – bolig og erhverv:

I [W20260959225](#) frifandt nævnet NORDJYSKE for et billede af en direktørs private villa taget fra offentlig vej, fordi omtalen vedrørte hans erhvervsmæssige virke (udlejning af kontor og bil til et offentligt finansieret behandlingstilbud).

LOV [Medieansvarsloven § 34, stk. 1](#)

PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet frifinder NORDJYSKE for billede af bostedsdirektørs private villa i sag om misbrug af offentlige midler	19.06.2026
	Pressenævnet · Offentliggørelse af kendt musikers dødsfald baseret på offentlige registre	25.03.2023
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over medieomtale af politikers ægtefælle og hendes fortid	08.04.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af JyskeVestkysten for krænkende personoplysninger i omfattende mindeord	29.06.2021
	Pressenævnet · Pressenævnet frifinder avis for at omtale partileders mulige ejendoms køb i Rødkærsbro	02.04.2020
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over læserbrev om polititjenestemandes religiøse overbevisning og privatliv	18.12.2014

Optagelser uden samtykke – offentlige steder og krænkende rammesætning

§ 5

Pressenævnets praksis sonder skarpt mellem optagelsernes *sted* og den *kontekst*, hvori de bringes. Grundprincippet er klart formuleret i [2019-80-0386](#):

"Det er som udgangspunkt ikke i strid med god presseskik, at medier fotograferer eller filmer personer eller virksomheder, der befinder sig på offentligt tilgængelige steder, og offentliggør billeder af denne art, selvom de pågældende ikke har samtykket hertil."

I sagen om DR's program "Kontant" om kødklister frifandt nævnet DR for optagelser af en vagt foran et slagteri, fordi manden optrådte i sin professionelle rolle på et offentligt tilgængeligt sted.

Den afgørende undtagelse – krænkende rammesætning:

I den principielle sag [2019-80-0424](#) udtalte nævnet kritik af DR for dokumentarserien "Mor, han er dansker". Her blev en mand optaget på Folkemødet på Bornholm via en lapelmikrofon båret af hovedpersonen og indsat i en dating-relateret fortælling, han ikke var bekendt med. Selv om optagelsen skete på et offentligt sted, var den krænkende kontekst – den personlige interaktions brug i en romantisk ramme – afgørende.

I [2020-80-0461](#) blev DR kritiseret for at bruge optagelser fra en privat bisættelse i dokumentaren "Krigsfotografen", fordi et gyldigt samtykke skal være *frivilligt, specifikt og informeret*.

Lydoptagelser anses som et almindeligt journalistisk arbejdsredskab. En person, der taler med en journalist, må forvente, at samtalen optages – jf. nævnets frifindelse af Redox i [W20250991525](#).

Skjulte optagelser kan som udgangspunkt først vurderes af nævnet *efter* offentliggørelse. I [2022-80-0917](#) afviste nævnet en klage over TV 2's skjulte optagelser på et stutteri, fordi programmet endnu ikke var udsendt.

LOV

[Medieansvarsloven § 34, stk. 1](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet frifinder Redox for kritik i sag om portrætartikel af aktivist	24.09.2025
Pressenævnet · Kritik af DR for manglende samtykke til brug af optagelser fra privat bisættelse i dokumentaren "Krigsfotografen"	19.09.2020
Pressenævnet · DR får kritik for brud på god presseskik efter optagelser af mand i dating-dokumentar uden samtykke	09.06.2020
Pressenævnet · Pressenævnet frifinder DR for optagelser af vagt i programmet Kontant om kødklister	24.01.2020

§ 6 Omtale af selvmord – skånsomhedshensyn og hjælpemuligheder

De vejledende regler bestemmer, at selvmord ikke bør omtales, medmindre klar almen interesse kræver det, og at omtale i givet fald skal være så skånsom som muligt.

I den principielle sag [2020-80-0577](#) – indbragt af Livslinien – vurderede nævnet Ude og Hjemmes omtale af en 13-årig drengs selvmord som følge af mobning. Nævnet frifandt mediet, men med vigtige præciseringer:

- **Almen interesse vejede tungt:** Afdækning af årsagerne til børns selvmord er et emne af betydelig samfundsmæssig interesse.
- **Metoden var ikke detaljeret:** Artiklen nævnte den valgte metode, men beskrivelsen var ikke teknisk.
- **Hjælpeoplysninger er hensigtsmæssige:** Nævnet bemærkede, at det "havde været hensigtsmæssigt" at medtage information om hjælpemuligheder, men fandt ikke, at fraværet i sig selv udgjorde et brud.

I [2022-80-0801](#) frifandt nævnet Dagbladet Ringkøbing-Skjern for at omtale en Højesteretsdom i en erstatningssag udsprunget af en selvmordsdokumentar. Her lagde nævnet vægt på, at mediet faktisk *havde* oplyst kontaktinformation til Livslinjen.

Praksis viser dermed, at medier har videre rammer ved omtale af selvmord, når:

- Emnet har klar almen interesse (mobning, systemfejl, medieetik)
- Beskrivelsen af metoden er ikke-teknisk og ikke-detaleret
- Der oplyses om hjælpemuligheder
- Pårørendes samtykke foreligger (men er ikke i sig selv nok til at sikre mod kritik)

LOV

Medieansvarsloven § 34, stk. 1

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet frikender medie for omtale af erstatningssag vedrørende selvmordsdokumentar

24.06.2022

Pressenævnet · Pressenævnet vurderer omtale af 13-årig drengs selvmord i sag om mobning

13.03.2021

§ 7 Mindreårige og sårbare grupper – særlig varsomhed påkrævet

Pressenævnet stiller skærpede krav, når mindreårige er genstand for omtale.

I [2022-80-0887](#) udtalte nævnet *alvorlig kritik* af Frihedens Stemme for at bringe en 15-årigs fulde navn og billede i forbindelse med antisemitiske udtalelser. Selv om udtalelserne var grove, fastslog nævnet, at en mindreårig "ikke kunne antages at have været fuldt bevidst om de vidtrækkende konsekvenser af eksponeringen." Nævnet kritiserede desuden, at mediet nægtede at anonymisere artiklen efterfølgende.

I [W20251027025](#) frifandt nævnet dog JyskeVestkysten for en artikel om to drenges ulve-observation. Her var forældrenes samtykke afgørende – nævnet lagde til grund, at samtykke var givet via en SMS-bekræftelse. Nævnet fastslog desuden, at:

"Pressenævnet finder imidlertid, at man ved deltagelse i medieindhold, der bringes såvel trykt som online, må forvente, at indholdet også vil kunne blive mangfoldiggjort via andre af mediets platforme, f.eks. sociale medier."

Ved omtale af tvangsfjernelser og familiesager gælder et særligt hensyn til børns identifikation. I [2019-80-0339](#) frifandt nævnet Nordjyske Stiftstidende for omtale af en tvangsfjernelsessag, men bemærkede, at det havde været "mest hensigtsmæssigt at udelade det specifikke antal børn" for at mindske identifikationsrisikoen.

LOV

Medieansvarsloven § 34, stk. 1

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af samtykke og hensyn til børn i sag om ulve-observation

20.12.2025

Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af Frihedens Stemme for identifikation af 15-årig i sag om jødehad

16.12.2022

§ 8 Overskrifter og redigeringsret – dækning i artiklens indhold

Redaktøren har en vid ret til at vinkle og redigere medieindholdet, men overskrifter skal have dækning i artiklens brødtekst.

I [W20250995825](#) blev Bornholms Tidende kritiseret for overskriften "Banebrydende opfindelse bremsat af falsk rapport." Nævnet fandt, at betegnelsen "falsk" fremstod som avisens egen faktuelle vurdering, og at der ikke var tilstrækkelig dækning for denne i brødteksten.

SE OG HØR blev ligeledes kritiseret i [15-70-00901](#), hvor overskriften "BESAT AF MÆND" gik videre end kildens egne udtalelser – mens overskrifterne "MÆND PÅ STRIBE" og "KLAGERS VILDE FORTID" blev accepteret.

I [2022-80-0884](#) blev DR kritiseret for *vildledende redigering* af et vagtlægeopkald – ved at klippe en passage bort, hvor lægen rådgav om at tage på skadestuen, blev hun fremstillet ufordelagtigt.

Omvendt fastslog nævnet i [2022-80-0884](#), at det ligger inden for redaktørens redigeringsret at vælge vinkel og overskrifter, *så længe de har dækning i teksten og ikke forvansker kildens synspunkter*. En lydoptager anses i denne sammenhæng for et "almindeligt journalistisk arbejdsredskab."

LOV	Medieansvarsloven § 34, stk. 1	
PRAKSIS	Pressenævnet · Kritik til Bornholms Tidende for misvisende overskrift og manglende efterprøvelse.	04.10.2025
	Pressenævnet · Pressenævnet kritiserer DR for vildledende redigering af lægeopkald i dokumentarserie	18.11.2022
	Pressenævnet · Kritik af SE OG HØR for mangelfuld forelæggelse og misvisende overskrift om tv-værts privatliv	01.03.2016

§ 9 Kompetence over digitale medier – anmeldelseskravet i § 8 og sociale medier

Pressenævnets kompetence over internetbaserede medier afhænger af, om mediet er *anmeldt* til nævnet efter [medieansvarsloven § 8, stk. 1](#). Dette medfører en vigtig begrænsning for klager over indhold på sociale medier.

Ikke-anmeldte medier afvises konsekvent:

I [17-70-01084](#) afviste nævnet en klage over et fagforeningsnyhedsbrev, da hverken nyhedsbrevet eller hjemmesiden var anmeldt. Tilsvarende afvisninger ses i [17-70-01138](#) (Randers Netavis).

Facebook-sider og -grupper kræver selvstændig anmeldelse:

I [17-70-01099](#) fastslog nævnet, at Dagbladet Informations Facebook-side ikke var omfattet af nævnets kompetence, da den ikke var *særskilt anmeldt*. Debatfelter på anmeldte hjemmesider er heller ikke omfattet, da der er tale om uredigeret kommunikation.

I [W20240990825](#) afviste nævnet en klage over en Facebook-gruppe drevet af et medie, der ellers var anmeldt med sin hjemmeside og sin offentlige Facebook-side – fordi gruppen eksplicit var undtaget ved anmeldelsen. Nævnet afviste klagerens argument om, at reglerne risikerer omgåelse.

I [2022-80-0894](#) behandlede nævnet klagen over Frihedens Stemmes *anmeldte hjemmeside*, men afviste klager over mediets Facebook-side og journalistens private Twitter-profil, da disse ikke var anmeldt.

Mediestøtte medfører automatisk tilmelding:

Ved lov nr. 1719 af 27. december 2018 blev [§ 8, stk. 1](#) ændret, så medier der modtager redaktionel produktions- eller projektstøtte automatisk er omfattet af medieansvarsloven – uden anmeldelse.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8, stk. 1	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser sag om kritiske anklager i ikke-tilmeldt Facebook-gruppe		30.10.2024

Pressenævnet · Frihedens Stemme kritiseres for manglende partshøring i sag om kobling mellem private tweets og ansættelsesforhold	16.12.2022
Pressenævnet · Pressenævnets kompetence ved sletning af brugerkommentarer på sociale medier og debatfelter	24.03.2017
Pressenævnet · Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse	11.03.2017

§ 10 Afindeksering, anonymisering og sletning – punkt B.8 og retten til at blive glemt

Siden 2013 har de vejledende reglers punkt B.8 åbnet for, at digitale medier bør *hindre tilgængeligheden af* belastende oplysninger i bestemte tilfælde. Pressenævnet anvender tre graduerede sanktioner: **afindeksering** (artiklen findes ikke via søgemaskiner), **anonymisering** (personoplysninger fjernes) og **afpublicering** (artiklen fjernes helt).

Praksis viser dog, at nævnet kun anvender punkt B.8 *restriktivt*:

- I [17-70-01093](#) traf nævnet en todelt afgørelse om en advokats narkobøde fra 2010: de gamle artikler behøvede ikke slettes (pga. klagers egenoptræden), men Ekstra Bladets *fornye*de omtale i 2017 blev kritiseret for at fremdrage en gammel sag unødigt.
- I [W20260953425](#) frifandt nævnet Herning Folkeblad for at nægte sletning af en artikel med helbredsoplysninger, fordi klageren *selv* havde medvirket frivilligt i interview og fotografering.
- Nævnet anvender som standard det kriterium, at kun "**særligt belastende**" oplysninger kan føre til kritik ved afvisning af sletning. Straffesager af grov karakter (drab, voldtægt) giver i praksis sjældent anledning til kritik for manglende anonymisering – særligt i kort tid efter domfældelsen.

Teknisk præcisering:

I [2022-80-0790](#) genoptog nævnet en sag mod DR efter at Danske Medier havde dokumenteret, at afindeksering de facto svarer til sletning, da artiklen ophører med at optræde i søgemaskiner uanset søgeord. Denne tekniske præcisering kan få betydning for fremtidig praksis.

LOV	Medieansvarsloven § 34, stk. 1	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet: Herning Folkeblad frikendt for at nægte sletning af artikel om kagekreatørs karriereskift og knæskade	22.05.2026
	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af "retten til at blive glemt" i sag om gammel narkodom og ny medieomtale	05.04.2017

§ 11 Retsreportage og identifikation i straffesager

De vejledende reglers afsnit C regulerer mediernes retsreportage. Centrale principper er:

- **Identifikation:** Et medies valg af navns nævnelse beror på en afvejning af kriminalitetens karakter, den almene interesse og den omtaltes mulighed for at leve et normalt liv efter strafforholdet. I [W20250944725](#) frifandt nævnet Jyllands-Posten for navngivning af en svindeltalt erhvervsmand med henvisning til den almene interesse.
-

Indirekte identifikation ved alder, køn, erhverv og bopæl krænker normalt ikke privatlivet, hvis den kun muliggør genkendelse for personer med forhåndskendskab. I [W20240972425](#) frifandt nævnet Fyens Stiftstidende for en retsreportage, hvor klager var indirekte identificerbar via oplysninger om alder, erhverv og geografisk placering.

- **Balance i retsreportage:** Nævnet kræver ligelig gengivelse af parternes synspunkter. I [W20240973525](#) accepterede nævnet, at en retsreportage overvejende byggede på anklagerens fremstilling, fordi den tiltaltes benægtelse var medtaget, og forsvaret havde afslået at kommentere.
- **Opfølgning:** Hvis en retsreportage har omtalt en sigtelse eller dom, og der efterfølgende sker frifindelse eller tiltalefrafald, bør dette oplyses. I [22-12-2018](#) blev Børsen kritiseret for i flere artikler at undlade, at Advokatnævnets kendelse var indbragt for domstolene – læserne fik ikke det korrekte indtryk af, at afgørelsen ikke var endelig.

For spørgsmål om [navneforbud](#) og identifikationsforbud efter retsplejeloven henvises til den selvstændige praksisoversigt.

LOV

Medieansvarsloven § 34, stk. 1

§ 12 Sammenfatning af centrale mønstre i Pressenævnets praksis

Gennemgangen af Pressenævnets praksis viser nogle gennemgående mønstre:

- **Forelæggelse er den primære kontrolmekanisme:** Det er det punkt, der hyppigst fører til kritik. Nævnet kræver, at den *konkrete* beskyldning forelægges, at der gives *rimelig tid* til svar, og at svaret gengives *loyalt*. Forgæves telefonopkald alene er ikke nok.
- **Almen interesse er det styrende kriterium:** Det samme faktum kan være lovligt at publicere i én kontekst (politikers ejendoms køb som led i politisk virke) og ulovligt i en anden (privat persons helbred i en nekrolog). Den almene interesse vurderes konkret.
- **Offentlige personer har en udvidet tålegrænse:** Politikere, erhvervsfolk, kendisser og personer der selv har søgt offentlighed må acceptere nærgående omtale af forhold, der knytter sig til deres offentlige virke – men privatlivet er ikke ubeskyttet.
- **Mindreårige nyder særlig beskyttelse:** Identifikation af børn kræver forældresamtykke, og medier skal udvise *særlig varsomhed* med eksponering, der kan følge barnet ind i voksenlivet.
- **Digital tilgængelighed skaber nye dilemmaer:** Punkt B.8 om afindeksering og sletning anvendes restriktivt, men teknologiske præciseringer (afindeksering ≈ sletning) kan flytte praksis. Nævnet har ikke kompetence til at *pålægge* sletning, kun til at udtale kritik af en afvisning.
- **Platformen bestemmer kompetencen:** Pressenævnet kan kun behandle klager over *anmeldte* medier og *redigeret* indhold. Uredigerede debatfelter, ikke-anmeldte Facebook-grupper og personlige sociale medieprofiler falder uden for nævnets jurisdiktion.

For spørgsmål om [ærekrænkelser](#) og [tort](#) efter straffelovens §§ 267-268 og erstatningsansvarslovens § 26, samt for [genmæle](#) efter medieansvarsloven §§ 36-40, henvises til de selvstændige praksisoversigter.

LOV

Medieansvarsloven § 8, stk. 1

Medieansvarsloven § 34, stk. 1

Medieansvarsloven § 49

REFERENCE Lovgrundlag

4 paragraffer

Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8	stk. 1
Medieansvarsloven § 34	Medieansvarsloven § 49	stk. 1, 2

MATERIALE Citerede afgørelser

31 afgørelser

PRESSENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

31

19.06.2026	Pressenævnet frifinder NORDJYSKE for billede af bostedsdirektørs private villa i sag om misbrug af offentlige midler	
22.05.2026	Pressenævnet: Herning Folkeblad frikendt for at nægte sletning af artikel om kagekreatørs karriereskift og knæskade	W20260953425
20.12.2025	Pressenævnet frifinder DR for kritik af dokumentaren 'Underdanmark' om migrantarbejdere og bagmænd	W20251026325
20.12.2025	Pressenævnets vurdering af samtykke og hensyn til børn i sag om ulve-observation	W20251027025
04.10.2025	Kritik til Bornholms Tidende for misvisende overskrift og manglende efterprøvelse.	W20250995825
24.09.2025	Pressenævnet frifinder Redox for kritik i sag om portrætartikel af aktivist	W20250991525
30.10.2024	Pressenævnet afviser sag om kritiske anklager i ikke-tilmeldt Facebook-gruppe	
21.09.2024	Pressenævnet udtaler kritik af Eftertryk Magasin for manglende forelæggelse af kritisk personanalyse	
06.10.2023	Pressenævnet udtaler kritik af Sjællandske Medier for manglende partshøring i sag om nabokonflikt	
25.03.2023	Offentliggørelse af kendt musikers dødsfald baseret på offentlige registre	2022-80-0939
18.03.2023	Pressenævnet afviser genoptagelse af sag mod dkdox.tv om krænkende beskyldninger og manglende genmæle	2023-80-0986
16.12.2022	Pressenævnet udtaler kritik af Frihedens Stemme for identifikation af 15-årig i sag om jødehad	2022-80-0887
16.12.2022	Frihedens Stemme kritiseres for manglende partshøring i sag om kobling mellem private tweets og ansættelsesforhold	2022-80-0894
18.11.2022	Pressenævnet kritiserer DR for vildledende redigering af lægeopkald i dokumentarserie	2022-80-0815
24.06.2022	Pressenævnet frikender medie for omtale af erstatningssag vedrørende selvmordsdokumentar	2022-80-0801
08.04.2022	Pressenævnet afviser klage over medieomtale af politikers ægtefælle og hendes fortid	2021-80-0758

24.08.2021	Ude og Hjemme kritiseres for manglende forelæggelse i sag om beskyldninger mod afdød	2021-80-0615
29.06.2021	Pressenævnet udtaler kritik af JydskeVestkysten for krænkende personoplysninger i omfattende mindeord	2021-80-0606
16.03.2021	Pressenævnet udtaler kritik af Mariager Avis for manglende forelæggelse af krænkende oplysninger	2020-80-0536
13.03.2021	Pressenævnet vurderer omtale af 13-årig drengs selvmord i sag om mobning	2020-80-0577
19.09.2020	Kritik af DR for manglende samtykke til brug af optagelser fra privat bisættelse i dokumentaren "Krigsfotografen"	2020-80-0461
09.06.2020	DR får kritik for brud på god presseskik efter optagelser af mand i dating-dokumentar uden samtykke	2019-80-0424
02.04.2020	Pressenævnet frifinder avis for at omtale partileders mulige ejendomskøb i Rødkærsbro	2019-80-0419
24.01.2020	Pressenævnet frifinder DR for optagelser af vagt i programmet Kontant om kødklister	2019-80-0386
08.06.2017	Pressenævnet udtaler kritik af POV International for fejlagtig anklage om fake news	17-70-01086
05.04.2017	Pressenævnets vurdering af "retten til at blive glemt" i sag om gammel narkodom og ny medieomtale	17-70-01093
24.03.2017	Pressenævnets kompetence ved sletning af brugerkommentarer på sociale medier og debatfelter	17-70-01099
11.03.2017	Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse	17-70-01084
01.03.2016	Kritik af SE OG HØR for mangelfuld forelæggelse og misvisende overskrift om tv-værts privatliv	15-70-00901
19.02.2015	Pressenævnet afviser klage over mediedækning af højkonflikt-skilsmisse	14-70-00731
18.12.2014	Pressenævnet afviser klage over læserbrev om polititjenestemandes religiøse overbevisning og privatliv	14-70-00710

FORARBEJDE Betænkninger

1 reference

Medieansvar - Betænkning nr. 1205

nr. 1205 · 1990 · Justitsministeriet

03

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over injurier og ærekrænkelser på sociale medier (straffeloven §§ 267-269)

Gerningsindhold, straffrihed og sanktioner efter 2019-reformen af straffelovens kapitel 27

Version 2 · Opdateret 16. jul. 2026 · 37 afgørelser · 2013-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Ærekrænkelser fremsat på Facebook, X/Twitter, Instagram og i åbne kommentarspor bedømmes efter de nyaffattede §§ 267-271 i straffeloven, der trådte i kraft 1. januar 2019. Praksis viser et klart mønster: det objektive gerningsindhold i § 267 er let at opfylde – næsten enhver konkret beskyldning om strafbart eller odiont forhold er "egnet til at krænke" – mens sagerne reelt afgøres på § 269's krav om "rimelig anledning", hvor et tilstrækkeligt faktisk grundlag og god tro fører til frifindelse, og udokumenterede rygter fører til domfældelse. Den skærpede bestemmelse i § 268 om massemedier slår derimod sjældent til på sociale medier, fordi "massemedie" efter forarbejderne skal forstås i overensstemmelse med medieansvarslovens § 1. Sanktionen er i praksis dagbøder i størrelsesordenen 6-10 dagbøder á 1.000 kr. kombineret med mortifikation, slettepåbud og tortgodtgørelse på typisk 5.000-15.000 kr.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Det objektive gerningsindhold i § 267 kræver kun, at udtalelsen er EGNET til at krænke æren – der kræves hverken bevis for faktisk skade eller for, at nogen troede på beskyldningen.
- 02** Udtalelsen skal angive, HVEM den vedrører; udsagn der fremstår som generelle forhold på en institution, gør ikke den enkelte leder til forurettet efter retsplejelovens § 725.
- 03** "Beskyldning" i § 268 skal efter forarbejderne forstås som en påstand om fakta, der kan bevises eller modbevises (statement of facts) – subjektivt ladede skældsord og generelle karakteristika falder udenfor.
- 04** "Massemedie" i § 268, nr. 2, skal forstås i overensstemmelse med medieansvarslovens § 1 – en privat Facebook- eller X-profil er derfor som udgangspunkt ikke et massemedie, og § 268 er i den fundne praksis gennemgående afvist.
- 05** En generel karakteristika af en persons måde at udføre sit arbejde på er ikke en "alvorlig beskyldning" efter § 268, nr. 1 – det kræver en konkret beskyldning om et grovt strafbart forhold.
- 06** Straffriheden efter § 269, stk. 1, er den reelle afgørelsesnøgle: rimelig anledning foreligger, når der er et tilstrækkeligt faktisk grundlag, god tro og varetagelse af en anerkendelsesværdig interesse.

- 07 Egne negative erfaringer suppleret med Trustpilot-anmeldelser og samstemmende henvendelser fra tredjemand kan udgøre tilstrækkeligt faktuel grundlag – udokumenterede Facebook-rygter og andres subjektive opfattelser kan ikke.
- 08 En frivillig administrator af en Facebook-gruppe, der advarer gruppens medlemmer uden kommercielt motiv, varetager en anerkendelsesværdig interesse efter § 269, stk. 2.
- 09 Et neutralt referat eller en ren deling af et link er straffri, så længe den delende ikke gør beskyldningen til sin egen – men gengivelse i redigeret medie kan udløse ansvar.
- 10 Man hæfter kun for sine EGNE udtalelser; man bliver ikke ansvarlig for tredjemands faglige vurderinger, blot fordi man har set og vedstået dokumentet.
- 11 Bødestrafen for freds- og ærekrænkelser blev gennemgående tredoblet ved 2018-reformen, og femdoblet for ansvarshavende redaktører hos massemedier.
- 12 Strafansvaret forældes efter 6 måneder fra kundskabstidspunktet, jf. § 96, stk. 1, mens mortifikationsadgangen først forældes efter 3 år, jf. § 96, stk. 5 – forældet straf udelukker ikke mortifikation og tortgodtgørelse.
- 13 Ved dom for ærekrænkelser kan retten efter § 271 pålægge domfældte at slette opslaget, og pligten kan efter omstændighederne pålægges Facebook eller Instagram, hvis de indstævnes efter retsplejelovens § 684, stk. 1, nr. 6.
- 14 Ankebeløbsgrænsen på 20.000 kr. i retsplejelovens § 368, stk. 1, finder IKKE anvendelse på private straffesager om mortifikation – sådanne domme kan altid ankes til landsretten.
- 15 Ærekrænkelser er som udgangspunkt undergivet privat påtale, men § 267, jf. § 268, er undergivet betinget offentlig påtale, og anklagemyndigheden kan påtale efter retsplejelovens § 727, stk. 2, når almene hensyn kræver det – det skøn tilkommer ikke retten.
- 16 Frifindelse for straf efter § 269 udelukker samtidig tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, fordi krænkelsen så ikke er retsstridig.
- 17 EMRK art. 10 kræver "most careful scrutiny" af indgreb i politikeres ytringsfrihed, og afvejningen sker mod den forurettedes omdømmebeskyttelse efter art. 8.

2019-reformen: ét egnedetskriterium afløste sigtelser og § 1 ringeagtsytringer

Straffelovens kapitel 27 blev nyaffattet ved [lov nr. 1719 af 27. december 2018](#) med virkning fra 1. januar 2019. De gamle §§ 267-274 med deres sondring mellem "sigtelser" og "ringeagtsytringer" og det detaljerede regelsæt om sandhedsbevis blev ophævet og erstattet af fem bestemmelser, §§ 267-271.

Forarbejderne til ændringsloven opsummerer selv reformen:

Det foreslås, at strafmaksimum i § 267 om ærekrænkelser hæves fra fængsel i 4 måneder til fængsel i 1 år. Forslaget har sammenhæng med, at forhold omfattet af den gældende bestemmelse i § 268, 2. led, fremover skal omfattes af § 267. [...] Det foreslås, at §§ 269-272 om sandhedsbevis mv. ophæves og i vidt omfang erstattes af én samlet bestemmelse i § 269. [...] Det foreslås, at § 273, stk. 1, om mortifikation flyttes til § 270. Det foreslås endvidere, at der indsættes en ny bestemmelse i § 271 om, at det samtidig med en dom for overtrædelse af §§ 264 d, 267 eller 268 kan bestemmes, at domfældte kan pålægges at slette en udtalelse, meddelelse eller et billede, hvis det er muligt.

Lovgiver understregede samtidig, at omskrivningen ikke i sig selv ændrede retstilstanden:

Det bemærkes, at de nye bestemmelser i vidt omfang er formuleret væsentligt anderledes end de gældende, uden at der herved er tilsigtet nogen ændring i forhold til gældende ret. De gældende bestemmelses formulering er i forvejen ikke nødvendigvis et udtryk for gældende ret som fortolket i overensstemmelse med EMRK artikel 10.

Den gældende hovedbestemmelse i [straffelovens § 267, stk. 1](#) lyder herefter:

Den, der fremsætter eller udbreder en udtalelse eller anden meddelelse eller foretager en handling, der er egnet til at krænke nogens ære, straffes for ærekrænkelser med bøde eller fængsel indtil 1 år, jf. dog §§ 268 og 269.

Strukturen er dermed: [§ 267](#) opstiller gerningsindholdet, [§ 268](#) hæver strafferammen til fængsel indtil 2 år i to kvalificerede tilfælde, og [§ 269](#) indeholder den samlede straffrihedsgrund. Hertil kommer [§ 270](#) om mortifikation og [§ 271](#) om sletning. Reformen indførte også en udvidelse i [§ 267, stk. 2](#), hvorefter afdøde er beskyttet indtil 20 år efter dødsfaldet, medmindre forholdet er omfattet af [§ 268](#).

Straffeloven er senest konsolideret 14. november 2025, og der er ingen vedtagne, ikke-konsoliderede ændringer til [§ 267](#). Bestemmelserne er derfor gældende ret i den her citerede affattelse.

LOV

[Straffeloven § 267, stk. 1, 2](#)

[Straffeloven § 268](#)

[Straffeloven § 269](#)

[Straffeloven § 270](#)

[Straffeloven § 271](#)

Gerningsindholdet i § 267: objektiv egnethed, identificerbarhed og forsæt

Domstolene anlægger en **objektiveret** bedømmelse af, om udtalelsen er egnet til at krænke æren – det er ikke afgørende, om nogen faktisk troede på beskyldningen, eller om der indtrådte skade.

Retten på Frederiksberg formulerede testen præcist i [BS-16577/2023-FRB](#), hvor sagsøgte på X/Twitter havde skrevet, at sagsøger "legit er en ægte groomer der snakker om pikbilleder med børn":

... at betegnelsen 'groomer' almindeligvis må forstås som en beskyldning om, at en person søger at foretage seksuelle krænkelser af børn, samt at betegnelsen 'groomer' i herværende opslag anføres sammen med en konkret beskyldning om, at Sagsøger 'snakker om "pikbilleder" med børn'.

Retten fandt, at opslaget "objektivt og efter sin ordlyd" var egnet til at krænke, og at sagsøgte måtte have indset dette – forsætskravet er dermed i praksis opfyldt allerede ved den bevidste offentliggørelse.

Identificerbarhed er derimod en reel barriere. I [BS-42170/2023-KBH](#) afviste Københavns Byret 12 ud af 15 påstande, fordi udsagnene ikke pegede på sagsøgeren personligt:

Efter en samlet vurdering af indholdet af udsagnene og omstændighederne, hvorunder de er fremsat, [finder retten] at udsagnene hverken i sig selv eller i sammenhæng med den kontekst, hvori de er fremsat, angiver, hvem udsagnene konkret vedrører. [...] udsagnene [fremstår] således som at angå generelle forhold på museet.

Konsekvensen var ikke frifindelse, men **afvisning**: sagsøger var ikke forurettet i [retsplejelovens § 725](#)'s forstand og dermed ikke påtaleberettiget.

Ansvarssubjektet afgrænses ligeledes stramt. I [BS-17094/2023-NAE](#) fastslog Retten i Næstved, at en kvinde alene var ansvarlig for sine egne udtalelser til krisecentrets medarbejdere – ikke for centrets egne faglige vurderinger i erklæringen, selv om hun havde gennemgået og vedstået den:

Det er ikke godtgjort, at Sagsøgte på krisecenteret beskyldte Sagsøger for psykisk vold, strafbare trusler eller stalking eller andre ærekrænkende forhold.

Retten lagde til grund, at hun alene havde "fortalt om og beskrevet sin opfattelse" af overvågning, kontrol og utryghed – og at dette ikke var ærekrænkelser.

LOV	Retsplejeloven § 725, stk. 1	Straffeloven § 267, stk. 1	
PRAKSIS	Byretten · Byrådsmedlem frifundet for injurier mod museumsdirektør efter viderebringelse af borgerhenvendelser		06.05.2025
	Byretten · Frifindelsesdom: Krisecentererklæringer om psykisk vold udgør ikke ærekrænkelser fra sagsøgte		21.11.2024
	Byretten · Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter		28.10.2024

Værdidom eller faktisk beskyldning – grænsen der styrer både § 268 og § 269

Sondringen mellem en **værdidom** og en **påstand om fakta** er den bærende struktur i hele området, fordi kun faktiske beskyldninger kan bevises eller modbevises – og dermed kun de kan udløse § 268 eller frifindelse ved sandhedsbevis efter § 269.

[Rigsadvokatmeddelelsen om freds- og ærekrænkelser, pkt. 4.3](#) gengiver forarbejdernes afgrænsning:

"Beskyldning" skal således i overensstemmelse med Menneskerettighedsdomstolens praksis forstås som en påstand om fakta, der kan bevises eller modbevises (statement of facts).

Rigsadvokaten uddyber med lovgivers egne eksempler:

Således vil en beskyldning om, at en politiker er landsforræder, fordi den pågældende efter den potentielle gerningsmands opfattelse har realiseret gerningsindholdet i straffelovens § 98, være omfattet af bestemmelsen, mens udtrykket landsforræder vil falde uden for bestemmelsens anvendelsesområde, hvis det i sammenhængen anvendes som en (acceptabel) vurdering af en politiker [...]. Der vil endvidere være tale om en beskyldning, hvis man påstår, at en anden person er morder eller voldtægtsforbryder [...], mens mere subjektivt ladede betegnelser som umoralsk eller racistisk falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Denne sondring slår direkte igennem i praksis. I [10A-3101/2024](#) havde tiltalte i en Facebook-gruppe med ca. 33.000 medlemmer skrevet om en politiasistent: "ja Forurettede2 et fuc&ing syg i skallen! Han kører omkring Køge og presser folk". Retten i Roskilde afgrænsede:

Tiltaltes kommentar omhandler ikke beskyldninger mod politiassistent Forurettede1s for i konkrete tilfælde at have presset bilister til at køre for hurtigt og derefter at have sanktioneret dette med en bøde. Kommentaren fremstår derimod som en generel karakteristik af politiassistent Forurettede1s måde at udføre sit arbejde på. På denne baggrund finder retten, at der ikke er tale om alvorlige beskyldninger omfattet af straffelovens § 268, nr. 1.

Udsagnet var altså stadig en ærekrænkelser efter § 267 – men den generelle karakter holdt det uden for den kvalificerede bestemmelse.

Pressenævnet trækker en parallel grænse i den presseetiske vurdering. I [2024-12205](#) fandt nævnet, at en beskyldning om "afsløringen af en lodret løgn af karakterskadende art" i et tydeligt markeret debatindlæg ikke fremstod som en oplysning af så faktisk karakter, at forelæggelse var påkrævet – de vide rammer for frisprog var ikke overskredet, "selv om sprogbrugen var relativt grov". Tilsvarende blev udtryk som "ulækkert" og "grotesk menneskesyn" i en lederartikel vurderet som subjektive værdidomme og ikke faktiske beskyldninger, jf. [Pressenævnets kendelse af 14. december 2023](#).

LOV	Straffeloven § 267, stk. 1 Straffeloven § 268	
PRAKSIS	Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet Pressenævnet · Pressenævnet udtaler ikke kritik af debatindlæg om kritisable kronikker og beskyldninger om usandhed Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over krasse udtalelser i lederartikel om udslusningsfængsel	04.04.2025 24.05.2025 14.12.2023

§ 268 og massemedie-begrebet: hvorfor sociale medier sjældent udløser den skærpede strafferamme

[Straffelovens § 268](#) hæver strafferammen fra § 267 til fængsel indtil 2 år i to tilfælde:

Den straf, der er nævnt i § 267, kan stige til fængsel indtil 2 år, hvis

- 1. en alvorlig beskyldning er usand eller*
- 2. en beskyldning er fremsat eller udbredt gennem indholdet af et massemedie, og beskyldningen er egnet til væsentligt at skade den forurettede.*

Det er en udbredt misforståelse, at bred udbredelse på et socialt medie i sig selv aktiverer [§ 268, nr. 2](#).

Forarbejderne, som gengivet i [Rigsadvokatmeddelelsen pkt. 4.3](#), afskærer den læsning:

"Massemedie" skal forstås i overensstemmelse med medieansvarslovens § 1, og den foreslåede bestemmelsen i nr. 2 vil finde anvendelse, uanset om mediet har indgivet anmeldelse til Pressenævnet.

[Medieansvarslovens § 1](#) omfatter indenlandske periodiske skrifter, DR/TV 2 m.fl. samt "tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, såfremt de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med" de to første kategorier. En privat Facebook-profil, en X-konto eller et opslag i en Facebook-gruppe er derfor **ikke** et massemedie, uanset følgertal – mens en journalistisk drevet blog eller et anmeldt netmedie kan være det.

Praksis bekræfter dette. I [BS-16577/2023-FRB](#) havde sagsøger nedlagt påstand om straf efter § 267, stk. 1, jf. § 268 – men retten afviste den kvalificerede bestemmelse og bemærkede, at der ikke var fremlagt praksis

for, at betegnelsen "groomer" faldt ind under § 268. Retten henviste udtrykkeligt til en afgørelse fra **Østre Landsret af 3. november 2023**, hvor en beskyldning om pædofili ikke blev henført under bestemmelsen. Østre Landsret afsagde netop den 3. november 2023 dom i [BS-20349/2022-OLR](#), hvor en ærekrænkende udtalelse på Facebook blev pådømt efter §§ 267, stk. 1, 269, 270 og 271 – uden anvendelse af § 268.

Samme resultat i [10A-3101/2024](#), hvor § 268, nr. 1, blev afvist, fordi der ikke forelå "alvorlige beskyldninger". Bestemmelsen er dermed i den fundne byrets- og landsretspraksis gennemgående **ikke** anvendt på sociale medier. En af de få undtagelser er [SS-636/2022-BOR](#), hvor byretten i en offentligt påtalt sag anvendte § 267, stk. 1, sammen med § 268, og hvor [§ 56](#) om betinget dom indgår i afgørelsens retsgrundlag.

For § 268, nr. 2, kræves desuden "væsentlig skade", hvilket Rigsadvokaten præciserer:

Med "væsentlig skade" menes en skade, som går ud over den skade på omdømmet, som sædvanligvis kan ramme en person, der beskyldes for noget tilsvarende. Der kan f.eks. være tale om, at forurettede indtager en særlig stilling, varetager en særlig post eller er i en særlig position, som beskyldningen er egnet til at bringe i fare.

Hvor massemediet derimod er involveret, aktualiseres redaktøransvaret. Østre Landsret dømte i [BS-8962/2024-OLR](#) en redaktør for injurier efter gengivelse af beskyldninger i en artikel om en retssag, med anvendelse af §§ 267, stk. 1, 269, stk. 1, 270 og 271 samt [erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1](#). Vestre Landsret behandlede en beslægtet mediasag i [BS-27184/2020-VLR](#) om ærekrænkelser i medieomtale af konkurskarantæner og stråmandsvirksomhed.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1	Medieansvarsloven § 1	Straffeloven § 56, stk. 1
	Straffeloven § 268		
PRAKSIS	Landsretten · Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag		16.01.2025
	Landsretten · Landsretten stadfæster dom i sag om ærekrænkende udtalelse på Facebook		03.11.2023
	Landsretten · Landsrettens dom i sag om ærekrænkelser i medieomtale af konkurskarantæner og stråmandsvirksomhed		10.03.2022
	Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet		04.04.2025
	Byretten · Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter		28.10.2024
	Byretten · Dom for ærekrænkelser efter Facebook-opslag		26.10.2022

§ 269: "rimelig anledning" er den reelle afgørelsesnøgle i sociale medie-sager

[Straffelovens § 269](#) samler efter 2019-reformen hele straffrihedslæren i én bestemmelse:

Stk. 1. En ærekrænkelser er straffri, hvis den fremkommer i en sammenhæng, hvor der var rimelig anledning til den.

Stk. 2. Ved vurderingen efter stk. 1 skal der bl.a. tages hensyn til, om sandheden af en beskyldning bevises, eller om der var et tilstrækkeligt faktisk grundlag for ærekrænkelsen, og om fremsættelsen eller udbredelsen heraf skete i god tro og til varetagelse af en anerkendelsesværdig interesse.

Stk. 3. Der kan ikke føres bevis for en strafbar handling, hvis den, beskyldningen rettes mod, er frifundet for handlingen ved endelig dom.

Det er her sagerne afgøres. Bestemmelsen indeholder tre kumulativt vejede momenter: **faktuelt grundlag, god tro og anerkendelsesværdig interesse.**

Frifindelser. Østre Landsret frifandt i [BS-62326/2023-OLR](#) en administrator af en Facebook-gruppe for bryllupsplanlægning med ca. 2.600 medlemmer, der havde skrevet:

Jeg har efter mistanke om svindel og lidt efterforskning valgt at blokere Virksomhed 1 [appellindstævnte] og hendes firmaer.

Landsretten fandt, at udsagnet for en almindelig læser mest nærliggende måtte opfattes som en beskyldning om et strafbart forhold, og at § 267, stk. 1, dermed var overtrådt – men at straffriheden i § 269, stk. 1, slog igennem: udsagnene var underbygget af egne erfaringer, betydelige negative Trustpilot-anmeldelser og konkrete rapporter fra andre, og opslaget blev alene delt i hans egen gruppe uden kommerciel baggrund. Rollen som frivillig administrator, der beskytter gruppens medlemmer, udgjorde en **anerkendelsesværdig interesse.**

I [BS-9566/2023-KOL](#) frifandt Retten i Kolding en højskoleforstander, der på Facebook havde omtalt en tidligere elev som skolens "stalker" og beskrevet hans psykiske tilstand:

Efter en samlet vurdering finder retten, at ærekrænkelsen er fremkommet i en sammenhæng, hvor der var rimelig anledning til det, og at den derfor er straffri i medfør af straffelovens § 269, stk. 1, jf. stk. 2.

Det faktuelle grundlag bestod i et dokumenteret chikaneforløb, et meddelt tilhold og oplysninger fra en mentalerklæring.

[BS-42170/2023-KBH](#) illustrerer konteksthensynet: et byrådsmedlem, der på et lukket forvaltningsmøde videregav borgerhenvendelser om økonomisk kriminalitet, blev frifundet, fordi hun handlede som folkevalgt, i et fortroligt rum, med et tilstrækkeligt faktuel grundlag i en omfattende mediedækning og med et større antal indbyrdes underbyggende henvendelser. Østre Landsret nåede et tilsvarende resultat i [BS-34269/2021-OLR](#), hvor injurier på Facebook blev fundet straffri på grund af deltagelse i offentlig debat.

Domfældelser. Modsat falder § 269 væk, når grundlaget alene er rygter. Retten i Kolding formulerede det skarpt i [BS-30679/2019-KOL](#):

Det kan således lægges til grund, at udtalelserne alene havde baggrund i udokumenterede rygter om Sgr. på Facebook, og subjektive oplysninger fra personer om deres opfattelse af Sgr.. Der er derfor ikke ført det tilstrækkelige bevis for udtalelsernes sandhed og heller ikke for, at Sgt. var i god tro og med føje udbredte sigtelserne.

Samme struktur i [10A-3101/2024](#):

Det er ikke alene ved tiltaltes forklaring ført sandhedsbevis for beskyldningen eller i øvrigt godtgjort et tilstrækkeligt faktuel grundlag herfor, ligesom fremsættelsen ikke findes at være sket i god tro eller til varetagelse af en anerkendelsesværdig interesse. Ærekrænkelsen er herefter ikke straffri i medfør af straffelovens § 269.

Og i [BS-16577/2023-FRB](#) rakte hverken en tidligere avisartikel eller Pressenævnets kendelser som dokumentation:

Retten finder det herefter ikke tilstrækkeligt godtgjort, at beskyldningerne i opslaget af 26. marts 2023 er sande, eller at beskyldningerne er fremkommet i en sammenhæng, hvor der var rimelig anledning til dem.

Mønsteret er entydigt: **egne, konkrete og verificerbare iagttagelser** – gerne suppleret med tredjemands samstemmende og dokumenterbare oplysninger – bærer straffriheden. **Andres opfattelser, rygter og mediereferencer** gør det ikke.

LOV	Straffeloven § 267, stk. 1	Straffeloven § 269, stk. 1-3	
PRAKSIS	Landsretten · Landsretten frifinder Facebook-gruppeadministrator for ærekrænkelser efter opslag om mistanke om svindel mod brudekolevirkomhed		08.01.2026
	Landsretten · Landsrettens dom i sag om injurier på Facebook – straffrihed pga. deltagelse i offentlig debat		16.12.2022
	Byretten · Byrådsmedlem frifundet for injurier mod museumsdirektør efter viderebringelse af borgerhenvendelser		06.05.2025
	Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjent på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet		04.04.2025
	Byretten · Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter		28.10.2024
	Byretten · Højskoleforstander frifundet for injurier i sag om Facebook-opslag om stalking og psykisk tilstand		08.04.2024
	Byretten · Mortifikation af Facebook-beskyldninger om bedrageri og tortgodtgørelse efter injurierende kommentarer		20.04.2022

§ 6 Deling, links og kommentarspor: hvornår gør man beskyldningen til sin egen?

Sociale medier rejser et spørgsmål, som papirmedier aldrig gjorde: hæfter man for at dele, videresende eller kommentere andres ærekrænkelser?

Udgangspunktet er, at [§ 267](#) rammer både "fremsætter" og "udbreder". Men forarbejderne til [lov nr. 1719 af 27. december 2018](#) indeholder en vigtig reservation, som Retten i Helsingør citerede i [BS-23657/2020-HEL](#):

Både fremsættelse og udbredelse af ringeagtssytringer og beskyldninger er omfattet. Efter ordlyden gælder det enhver fremsættelse eller udbredelse, herunder fremsættelse alene over for den fornærmede selv. Det må imidlertid antages, at et neutralt referat alene over for den fornærmede falder udenfor, så længe den refererende ikke gør ringeagtssytringen eller beskyldningen til sin egen.

I sagen havde et folketingsmedlem delt et link til et blogindlæg, der kaldte sagsøgeren "terrorapologet". Retten fandt, at de tre udsagn i blogindlægget i sig selv var egnede til at krænke æren og dermed omfattet af [§ 267, stk. 1](#) – men frifandt den delende, fordi hun "hverken havde gentaget, fremhævet eller på anden måde tilsluttet sig indholdet". Selv hendes efterfølgende kommentar i tråden – "*Han har i hvert fald andre værdier end os andre*" – kunne ikke fortolkes som tilslutning. Delingen forblev et **neutralt referat**.

Afgrænsningen er ikke en friбилlet. I [BS-8962/2024-OLR](#) blev en redaktør netop dømt for **gengivelse** af beskyldninger – gengivelse i redigeret, journalistisk form er altså ikke neutralt referat. Og at materialet allerede cirkulerer bredt frikender ikke: i [AM2024.10.30B](#) delte tiltalte en slægtning opslag med en sigtets navn og billede i strid med et navneforbud. Hun antog fejlagtigt, at videreformidling var lovlig, fordi materialet allerede cirkulerede på sociale medier. Retten skærpede tværtimod:

Retten har ved fastsættelsen af straffen lagt vægt på karakteren af de videregivne personoplysninger, herunder at der da opslaget blev lavet var tale om oplysninger om en verserende straffesag, og at der er sket en forsætlig videregivelse til en videre, ubestemt kreds på en åben side på Facebook.

For **kommentarspor** gælder, at Pressenævnets kompetence stopper ved det redigerede indhold. I **2022-80-0890** slog nævnet fast, at uredigerede kommentarspor og debatsider, hvor udefrakommende kan skrive frit, ikke er omfattet af medieansvaret efter **medieansvarslovens § 34**, da der ikke er tale om redigeret envejskommunikation. Den, der skriver kommentaren, hæfter derimod selv efter § 267 – som i **10A-3101/2024**, hvor tre personer blev tiltalt for kommentarer til en journalists opslag i en åben Facebook-gruppe.

LOV	Medieansvarsloven § 34, stk. 1	Straffeloven § 267, stk. 1	
PRAKSIS	Landsretten · Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag		16.01.2025
	Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet		04.04.2025
	Byretten · Bøde for overtrædelse af navneforbud ved deling af sigtets identitet på Facebook i '...-sagen'		30.10.2024
	Byretten · Dom ved Retten i Helsingør om injurier og deling af indhold på Facebook		07.09.2021
	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af privatlivets fred ved omtale af rejseblogger i sag om jødehad		16.12.2022

§ 7 Strafudmåling: dagbøder som det normale sanktionsniveau

Selv om strafferammen i **§ 267** rækker til fængsel i 1 år, er sanktionen på sociale medier i praksis **dagbøder**.

Udgangspunktet er fastlagt i **Rigsadvokatmeddelelsen pkt. 5.1**:

Ved lov nr. 1719 af 27. december 2018 blev det bestemt, at bødestraf for freds- og ærekrænkelser gennemgående tredobles i forhold til det hidtidige straffniveau. [...] I forhold til bødestraf for freds- og ærekrænkelser til ansvarshavende redaktører hos massemedier forudsættes en gennemgående femdobling i forhold til det hidtidige straffniveau.

De konkrete udmålinger i den fundne praksis:

Sag	Platform / ytring	Straf	Tort	Øvrige retsfølger
BS-16577/2023-FRB (2024)	X/Twitter – "ægte groomer ... snakker om pikbilleder med børn"	6 dagbøder á 1.000 kr. (forvandling: 6 dage)	15.000 kr.	Mortifikation + slettepåbud
10A-3101/2024, T1 (2025)	Facebook-gruppe (~33.000 medlemmer) – udpegning af betjent m. privatadresse	10 dagbøder á 1.000 kr. (forvandling: 10 dage)	15.000 kr.	Mortifikation + slettepåbud
10A-3101/2024, T2 (2025)	Facebook – "syg i skallen! Han kører omkring Køge og presser folk"	10 dagbøder á 1.000 kr. (forvandling: 10 dage)	15.000 kr.	Mortifikation + slettepåbud
10A-3101/2024, T3 (2025)	Facebook – videregivelse af navn og kontaktoplysninger	Frifundet	–	–

BS-30679/2019-KOL (2022)	Facebook-tråd, 19 udtalelser	Frifundet (forældelse)	5.000 kr.	9 udtalelser mortificeret
------------------------------------	------------------------------	------------------------	-----------	---------------------------

Udmålingen i [BS-16577/2023-FRB](#) skete "under hensyn til opslagens karakter og kontekst" – konteksten (en løbende ophedet debat) trak altså ned. I [10A-3101/2024](#) blev niveauet lagt højere, hvilket harmoniserer med, at forurettede var offentligt ansatte i tjeneste, og at rækkevidden var betydelig.

Frihedsstraf forekommer, men er undtagelsen. [SS-636/2022-BOR](#) er den eneste fundne sag, hvor § 267, stk. 1, sammen med § 268 er anvendt, og hvor [§ 56, stk. 1](#) om betinget dom indgår i retsgrundlaget. Til sammenligning ligger sanktionen for beslægtede, men selvstændige forhold højere: 25.000 kr. i bøde for brud på navneforbud ved deling på åben Facebook-profil, jf. [AM2024.10.30B](#), og 60 dages betinget fængsel for offentlig tilskyndelse til hærværk og ildspåsættelse på Facebook med hadmotiv, jf. [S-552-17](#).

Spredningsfaktoren indgår således ikke som en formel kvalifikation efter § 268, men som et **almindeligt strafudmålingsmoment**: antallet af modtagere, profilens åbenhed og forurettedes position.

LOV	Straffeloven § 56, stk. 1	Straffeloven § 267, stk. 1	Straffeloven § 268
PRAKSIS	Landsretten · Skærpelse af straf for offentlig tilskyndelse til ildspåsættelse og hærværk med hadmotiv på Facebook 21.06.2017		
	Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet 04.04.2025		
	Byretten · Bøde for overtrædelse af navneforbud ved deling af sigtets identitet på Facebook i '...-sagen' 30.10.2024		
	Byretten · Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter 28.10.2024		
	Byretten · Dom for ærekrænkelser efter Facebook-opslag 26.10.2022		
	Byretten · Mortifikation af Facebook-beskyldninger om bedrageri og tortgodtgørelse efter injurierende kommentarer 20.04.2022		

§ 8 Mortifikation efter § 270 og slettepåbud efter § 271

For den forurettede er straffen sjældent hovedformålet. De to praktisk vigtigste retsfølger er **mortifikation** og **sletning**.

[Straffelovens § 270](#) er kortfattet:

Er en beskyldning ubeføjet, optages der efter forurettedes påstand en bemærkning herom i domsslutningen.

Mortifikationen har sin egen – og længere – forældelsesfrist. Efter [§ 96, stk. 5](#) gælder reglerne i stk. 1-4 også for mortifikation, "dog at forældelsesfristen er 3 år". Det giver mortifikation et selvstændigt liv, når strafansvaret er forældet. [BS-30679/2019-KOL](#) er skoleeksemplet: sagsøgte blev frifundet for straf, fordi 6-måneders fristen i [§ 96, stk. 1](#) var udløbet – men ni af udtalelserne blev alligevel mortificeret, og der blev tilkendt tortgodtgørelse. Retten bemærkede samtidig, at rene ringeagtsytringer ("forbandede mægekælling", "dumme ko") **ikke** kan mortificeres – kun beskyldninger med et faktuel indhold kan kendes ubeføjede.

[§ 271](#) blev indsat ved 2019-reformen og er den bestemmelse, der gør domme håndhævelige i det digitale rum:

Stk. 1. Ved dom for overtrædelse af §§ 264 d, 264 e, 267 eller 267, jf. § 268, kan det samtidig bestemmes, at en udtalelse, en meddelelse eller et billede m.v. skal slettes, hvis det er muligt.

Stk. 2. Forpligtelsen efter stk. 1 påhviler den, der dømmes for overtrædelsen. Har denne ikke rådighed over udtalelsen, meddelelsen eller billedet, kan forpligtelsen pålægges den, som har en sådan rådighed.

Rigsadvokatmeddelelsen pkt. 3.2 præciserer rækkevidden:

... domfældte, hvis der er tale om et opslag i eget navn på Instagram, Facebook eller andre sociale medier, skal slette opslaget. [...] Bestemmelsen indebærer også, at der i forbindelse med dom for overtrædelse af de nævnte bestemmelser kan pålægges virksomheder som Instagram, Facebook eller andre sociale medier at fjerne opslag mv. Nedlægges der påstand om, at pligten til at slette skal påhvile nogen, der ikke er part i straffesagen, skal denne indstævnes i sagen med henblik på taleret, jf. retsplejelovens § 684, stk. 1, nr. 6.

Rigsadvokaten tilføjer to vigtige forbehold: bestemmelsen har "et begrænset selvstændigt anvendelsesområde i forhold til databeskyttelseslovgivningen" og får for oplysninger omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 5 og 17 "blot karakter af et retsmiddel til håndhævelse af denne pligt" – og efterkommes påbuddet ikke, kan den pågældende "efter omstændighederne på ny straffes".

I praksis nedlægges de to påstande sammen. I [BS-16577/2023-FRB](#) blev beskyldningerne "ægte groomer" og "snakker om pikbilleder med børn" kendt ubeføjede efter § 270, og sagsøgte blev efter § 271 pålagt at slette sit Twitter-opslag. Både [BS-20349/2022-OLR](#) og [BS-8962/2024-OLR](#) anvender ligeledes §§ 270 og 271 i kombination.

LOV	Straffeloven § 96, stk. 1, 5	Straffeloven § 270	Straffeloven § 271, stk. 1, 2
PRAKSIS	Landsretten · Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag Landsretten · Landsretten stadfæster dom i sag om ærekrænkende udtalelse på Facebook Byretten · Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter Byretten · Mortifikation af Facebook-beskyldninger om bedrageri og tortgodtgørelse efter injurierende kommentarer		
			16.01.2025 03.11.2023 28.10.2024 20.04.2022

§ 9 Tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26 ved siden af strafansvaret

[Erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1](#) giver den civilretlige overbygning:

Den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale den forurettede godtgørelse for tort.

To forhold er afgørende for samspillet med straffeloven.

For det første følger tortgodtgørelsen straffrihedsgrunden. Slår [§ 269](#) igennem, er krænkelsen ikke retsstridig, og godtgørelsen bortfalder automatisk. Det skete i både [BS-42170/2023-KBH](#) (påstand om 200.000 kr. afvist) og [BS-9566/2023-KOL](#) (påstand om 30.000 kr. afvist), netop fordi ærekrænkelsen var straffri.

For det andet er tort ikke afhængig af, at der faktisk idømmes straf. I [BS-30679/2019-KOL](#) var strafansvaret forældet, men retten tilkendte alligevel 5.000 kr.:

Efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1, skal den, der er ansvarlig for krænkelse af en andens ære, betale godtgørelse for tort. Retten fastsætter denne godtgørelse til 5.000 kr. Der er herved lagt vægt på krænkelse karakter og antal.

Niveauet i rene ærekrænkelssager på sociale medier ligger typisk mellem 5.000 og 15.000 kr.: 15.000 kr. i [BS-16577/2023-FRB](#) (X/Twitter, groomer-beskyldning), 15.000 kr. til hver forurettet politiassistent i [10A-3101/2024](#), og 5.000 kr. i [BS-30679/2019-KOL](#). Landsretten behandlede allerede tidligt kombinationen af injuriedom og tortkrav i [1-4528/2013](#) om æreskrænkende udtalelser på sociale medier, og en række byretssager fra Kolding kombinerer § 267 med [§ 264 d](#) og § 26 – se [BS-1595/2019-KOL](#), [BS-7125/2019-KOL](#) og [BS-49657/2018-KOL](#).

Hvor krænkelsen tillige har karakter af en fredskrænkelser eller digital seksuel krænkelser, stiger niveauet markant. Højesteret forhøjede i [SS-53/2014-HJR](#) tortgodtgørelsen fra 20.000 til 40.000 kr., hvor en mand havde skaffet sig adgang til en 14-årigs Facebook-billeder ved at udgive sig for hendes mor og lagt dem på en pornografisk hjemmeside:

Krænkelsen er sket ved, at Appelindstævnte ved at udgive sig for en anden er blevet godkendt af Appellant 1 som hendes "ven" på Facebook og derved har skaffet sig adgang til et betydeligt antal almindelige fotografier af hende, som hun har lagt på sin personlige Facebook side. Disse fotografier har han derefter uden sløring og med angivelse af hendes fornavn lagt på en pornografisk hjemmeside [...]. I den forbindelse omtalte han hende i ydmygende vendinger og opfordrede andre til at gøre det samme.

Højesteret lagde vægt på, at billederne "fortsat er tilgængelige på internettet og [...] efter det oplyste ikke [kan] fjernes" – den digitale permanens er altså et selvstændigt skærpende moment. Erstatningsnævnet anvender samme logik i [21-520-11290](#), hvor 15.000 kr. blev tilkendt med vægt på materialets omfang, at delingen skete på en hjemmeside med adgang for "en omfattende personkreds", og at krænkelsen varede 7,5 måneder. Højesteret har desuden taget stilling til tortgodtgørelse til efterladte ved medieomtale i [BS-47189/2020-HJR](#).

Bemærk endelig [§ 26, stk. 4](#), hvorefter godtgørelse skal betales for "særlig grove krænkelser mod en andens fred eller ære", selv om der ikke er lidt tort.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1, 4	Straffeloven § 264d	Straffeloven § 269, stk. 1
PRAKSIS			
	Højesteret · Højesterets dom om tortgodtgørelse til efterladte ved medieomtale af selvmord		24.01.2022
	Højesteret · Forhøjelse af tortgodtgørelse og erstatning i sag om deling af børnepornografiske billeder		29.04.2015
	Landsretten · Erstatningskrav for æreskrænkende udtalelser på sociale medier og godtgørelse for tort		09.12.2013
	Byretten · Byrådsmedlem frifundet for injurier mod museumsdirektør efter viderebringelse af borgerhenvendelser		06.05.2025
	Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet		04.04.2025
	Byretten · Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter		28.10.2024
	Byretten · Højskoleforstander frifundet for injurier i sag om Facebook-opslag om stalking og psykisk tilstand		08.04.2024
	Byretten · Mortifikation af Facebook-beskyldninger om bedrageri og tortgodtgørelse efter injurierende kommentarer		20.04.2022
	Byretten · Dom om injurier og tortgodtgørelse efter udtalelser på Facebook		20.04.2022
	Byretten · Dom om ærekrænkelser og tortgodtgørelse efter Facebook-opslag		20.04.2022
	Byretten · Facebook-chikane og injurier: Dom for fredskrænkelser og ærekrænkelser efter systematiske opslag om bedrageri		20.04.2022
	Erstatningsnævnet · Udmåling af tortgodtgørelse ved ulovlig deling af seksuelt materiale på internettet		10.10.2023

§ 10 Privat påtale, betinget offentlig påtale og 6-måneders fristen

Processen er ofte den vanskeligste del af en injuriesag. [Straffelovens § 275](#) fastlægger udgangspunktet:

Stk. 1. Forbrydelserne i dette kapitel bortset fra §§ 266-266 b er undergivet privat påtale.

Stk. 2. Efter forurettedes anmodning kan offentlig påtale ske

- 1. i sager om overtrædelse af §§ 263-264 e og § 267, jf. § 268,*
- 2. i sager, hvor en person beskyldes for et forhold, der kunne eller kan medføre fortabelse af offentlig stilling eller hverv, eller*
- 3. i sager, hvor en alvorlig beskyldning er udbredt anonymt.*

[Rigsadvokatmeddelelsen pkt. 4](#) opsummerer konsekvensen: en ren § 267-sag er **privat påtale**, mens § 267, jf. § 268, er **betinget offentlig påtale**. En anmeldelse fra den berettigede skal anses som en begæring om offentlig påtale, medmindre andet fremgår, jf. retsplejelovens § 720, stk. 2, 2. pkt. Påtaleretten tilkommer den forurettede, jf. [retsplejelovens § 725, stk. 1](#), og sagen behandles efter reglerne om den borgerlige retspleje, jf. [§ 989](#).

Anklagemyndigheden kan dog trænge ind på privatpåtalsens område. [Retsplejelovens § 727, stk. 2](#) bestemmer, at offentlig påtale kan ske, "hvis almene hensyn kræver det". Retten i Roskilde anvendte bestemmelsen i [10A-3101/2024](#) og fastslog samtidig skønnets placering:

I medfør af retsplejelovens § 727, stk. 2, 1. pkt., tilkommer det anklagemyndigheden at vurdere, hvorvidt almene hensyn kræver påtale af lovovertrædelser, der er undergivet privat påtale. Skønnet herover tilkommer ikke retten. Anklagemyndighedens adgang til at påtale lovovertrædelser er ikke begrænset af retsplejelovens § 727, stk. 2, 2. pkt., idet retten til privat påtale ikke alene følger af, at handlingen ikke kan medføre højere straf end fængsel i 4 måneder, jf. retsplejelovens § 726, 1. pkt., men derimod tillige følger af straffelovens § 275, stk. 1.

Særligt for offentligt ansatte gælder [§ 275, stk. 2, nr. 2](#). [Rigsadvokatmeddelelsen om chikane mod personer i offentlig tjeneste, pkt. 4.1.9](#) understreger, at anklagemyndigheden i disse sager **skal** føre sagen, når der foreligger anmodning, og at beskyttelsen også omfatter forhenværende ansatte, når sigtelsen vedrører perioden i tjenesten.

Fristen er den hyppigste faldgrube. Efter [§ 96, stk. 1](#) bortfalder adgangen til privat påtale efter 6 måneder fra kundskabstidspunktet. I [BS-30679/2019-KOL](#) kostede det strafpåstanden:

... idet det lægges til grund, at Sgr. hvert fald senest i slutningen af 2018, hvor P1's opslag var mere end 2 år gammelt, må have haft et sådant kendskab til Sgt.'s kommentarer i tråden til P1's opslag, at forældelsesfristen for privat påtale, for så vidt angår strafføansvaret for udtalelserne under påstand 1a-1r, var indtrådt, da sagen blev anlagt den 8. juli 2019.

Appeladgangen er nu afklaret. Vestre Landsret havde afvist en ankesag om mortifikation og 10.000 kr. i tort, fordi kravet lå under ankebeløbsgrænsen på 20.000 kr. Procesbevillingsnævnet meddelte 3.-instansbevilling i [24/11115](#), og Højesteret fastslog ved [BS-36160/2024-HJR](#), at beløbsgrænsen i retsplejelovens § 368, stk. 1, **ikke** finder anvendelse på private straffesager om mortifikation. Domme i private straffesager kan altid ankes til landsretten, og er der tillige nedlagt påstand om en godtgørelse med sammenhæng til de øvrige påstande, kan hele sagen ankes.

Endelig administreres afvisning for manglende retlig interesse restriktivt. Østre Landsret udtalte i [BS-1657/2016-OLR](#):

Landsretten finder efter en samlet vurdering af disse hensyn – og når henses til, at en ikke nærmere reguleret adgang til afvise søgsmål som følge af sagsøgerens manglende retlige interesse må administreres restriktivt – at det er betænkeligt at afvise sagen med denne begrundelse.

LOV

[Retsplejeloven § 725, stk. 1](#)
[Retsplejeloven § 727, stk. 2](#)
[Retsplejeloven § 989](#)
[Straffeloven § 96, stk. 1](#)
[Straffeloven § 275, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS	Højesteret · Beløbsgrænsen for anke finder ikke anvendelse på private straffesager om mortifikation	26.06.2025
	Landsretten · Byretsdom om injurier hjemvises til realitetsbehandling	31.01.2017
	Byretten · Byrådsmedlem frifundet for injurier mod museumsdirektør efter viderebringelse af borgerhenvendelser	06.05.2025
	Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet	04.04.2025
	Byretten · Mortifikation af Facebook-beskyldninger om bedrageri og tortgodtgørelse efter injurierende kommentarer	20.04.2022
	Procesbevillingsnævnet · Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling i privat straffesag om injurier – gælder ankebeløbsgrænsen på 20.000 kr.?	25.06.2024

EMRK artikel 10: ytringsfrihedens proportionalitetstest i injuriersager

Enhver domfældelse for ærekrænkelser er et indgreb i ytringsfriheden og skal derfor bestå af proportionalitetstesten efter [EMRK artikel 10](#). Lovgiver forudsatte det udtrykkeligt ved 2019-reformen, da bestemmelsen om, at visse beskyldninger ikke kunne mortificeres, ikke blev videreført:

Dette indebærer imidlertid ikke nogen ændring i forhold til gældende ret, idet bestemmelsen heller ikke i dag kan anses for gældende ret som fortolket i lyset af EMRK artikel 10.

Københavns Byret gennemførte afvejningen eksemplarisk i [BS-42170/2023-KBH](#):

Herefter, og efter en samlet afvejning af på den ene side hensynet til Sagsøgtens ytringsfrihed, jf. artikel 10 i den Europæiske Menneskerettighedskonvention, over for hensynet til Sagsøgers omdømme, jf. artikel 8 i samme konvention, finder retten, at de ærekrænkende udsagn fremkom i en sammenhæng, hvor der var rimelig anledning til dem, og at de derfor er straffri efter straffelovens § 269, stk. 1.

Retten fremhævede, at politikere efter EMD-praksis nyder en særlig vid adgang til ytringsfrihed, jf. *Castells* (23. april 1992) og *Selahattin Demirtaş (nr. 2)* (22. december 2020), og at der ved en straffesag mod en politiker gælder et krav om "most careful scrutiny" af indgrebet, jf. **UfR 2015.3106 H**.

Højesteret har trukket den yderste grænse i [BS-28731/2020-HJR](#), der behandler samspillet mellem den parlamentariske immunitet i [grundlovens § 57](#) og grænserne for politikeres ytringsfrihed i ærekrænkelssager efter §§ 267 og 269, stk. 1.

De samme hensyn bærer frifindelserne i [BS-34269/2021-OLR](#) (deltagelse i offentlig debat) og [BS-62326/2023-OLR](#) (forbrugeradvarsel i egen gruppe), ligesom afvejningen indgår i Vestre Landsrets dom i [BS-27184/2020-VLR](#).

For **offentligt ansatte** er tålegrænsen forhøjet. Rigsadvokaten formulerer det i [meddelelsen om chikane mod personer i offentlig tjeneste, pkt. 4.1.2](#):

Herudover er der – også som følge af Danmarks internationale forpligtelser, navnlig EMRK artikel 10 – være vide rammer for at kritisere offentlige myndigheder og personer i offentlig tjeneste. Tålegrænsen er derfor for en generel betragtning være højere, når den beskyttede person er i tjeneste.

Den forhøjede tålegrænse er dog ikke absolut: i [10A-3101/2024](#) blev to tiltalte netop dømt for udsagn om politiassistenter i tjeneste – grænsen gik ved den udokumenterede, personrettede beskyldning kombineret med udpegning af privatadresse.

LOV	Grundloven § 57, stk. 2	Straffeloven § 267, stk. 1	Straffeloven § 269, stk. 1
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets dom om parlamentarisk immunitet og grænserne for politikeres ytringsfrihed i sager om ærekrænkelser 27.05.2021 Landsretten · Landsretten frifinder Facebook-gruppeadministrator for ærekrænkelser efter opslag om mistanke om svindel mod brudekolevirkksomhed 08.01.2026 Landsretten · Landsrettens dom i sag om injurier på Facebook – straffrihed pga. deltagelse i offentlig debat 16.12.2022 Landsretten · Landsrettens dom i sag om ærekrænkelser i medieomtale af konkurskarantæner og stråmandsvirkksomhed 10.03.2022 Byretten · Byrådsmedlem frifundet for injurier mod museumsdirektør efter viderebringelse af borgerhenvendelser 06.05.2025 Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet 04.04.2025		

Afgrænsning: fredskrænkelser, databeskyttelse, hadtale og

§ 12 medieansvar

Ærekrænkelser optræder sjældent alene. Fire tilstødende regelsæt rammer typisk samme faktum.

§ 264 d – uberettiget videregivelse af private forhold. En stribe byretsdomme fra Kolding kombinerer § 267 med § 264 d og erstatningsansvarslovens § 26 – se [BS-49657/2018-KOL](#) om systematiske opslag om bedrageri, [BS-1595/2019-KOL](#), [BS-7125/2019-KOL](#) og [BS-51048/2018-KOL](#), hvor deling af et krænkelende foto sammen med beskyldninger om svindel udløste dom for både injurier og fredskrænkelser.

Databeskyttelse. Offentliggørelse af personoplysninger på sociale medier er en selvstændig lovovertrædelse. Østre Landsret idømte i [S-3147-19](#) bøde for uberettiget offentliggørelse af portrætbillede og oplysninger om strafbare forhold på Facebook efter databeskyttelseslovens §§ 41, stk. 2, jf. § 8, stk. 4, og § 6, stk. 1. Rigsadvokaten opsummerer forholdet i [meddelelsen om chikane, pkt. 4.2.5](#): oplysninger om strafbare forhold må som udgangspunkt kun offentliggøres med gyldigt samtykke, jf. [GDPR art. 9, stk. 2, litra a](#) og databeskyttelseslovens § 8, stk. 3.

Hadefulde ytringer og opfordringer. Ytringer rettet mod beskyttede grupper hører under [§ 266 b](#), ikke § 267. Og hvor ytringen bliver en opfordring, skifter hjemlen: Østre Landsret forhøjede i [S-552-17](#) straffen til 60 dages betinget fængsel for en Facebook-kommentar ("brand den muslimske bygning ned") efter [§ 136, stk. 1](#), med strafskærpelse efter [§ 81, nr. 6](#):

Kommentaren kan ikke forstås på anden måde, end at den er rettet direkte mod muslimer. Ytringen har derved baggrund i andres tro, og strafskærpsen i straffelovens § 81, nr. 6, skal derfor bringes i anvendelse.

Tilhold. Nedsættende omtale på sociale medier kan indgå i grundlaget for et tilhold eller udgøre en overtrædelse heraf, jf. [Rigsadvokatmeddelelsen pkt. 4.2.3](#), der henviser til **U 2022.644H** om indirekte henvendelse via Facebook-opslag – "i hvert fald hvis omtalen – udtrykkeligt eller reelt – har karakter af opfordring til andre om at rette henvendelse til den forurettede".

Medieansvar og Pressenævnet. For redigerede medier løber et parallelt spor efter [medieansvarslovens § 34](#) om god presseskik. Pressenævnet afgrænser dog konsekvent sin kompetence: strafbare ærekrænkelser hører under domstolene, jf. [medieansvarslovens § 43](#), og uredigerede kommentarspor falder helt uden for, jf. [2022-80-0890](#). Nævnet kan derimod kritisere "personligt motiveret chikanøs omtale" og manglende forelæggelse af skadelige udsagn, jf. [kendelsen af 21. juni 2025](#) om et onlinemedie, hvis chefredaktør angreb en person, der havde anmeldt ham. Se også [kendelsen af 28. marts 2024](#) om erhvervsmæssig omtale og [kendelsen af 24. september 2025](#) om genmæle efter [§ 36, stk. 1](#), hvor identificerbarhed i en snæver modtagerkreds var tilstrækkelig til retlig interesse.

Navneforbud. Endelig kan deling af identiteten på en sigtet udløse selvstændigt ansvar efter retsplejelovens § 32 b, jf. § 31 – 25.000 kr. i bøde i [AM2024.10.30B](#).

LOV	Medieansvarsloven § 34, stk. 1	Medieansvarsloven § 43	Straffeloven § 81
	Straffeloven § 136, stk. 1	Straffeloven § 264d	Straffeloven § 266b
PRAKSIS	Landsretten · Bøde for uberettiget offentliggørelse af portrætbillede og oplysninger om strafbare forhold på Facebook 26.08.2020 Landsretten · Skærpsen af straf for offentlig tilskyndelse til ildspåsættelse og hærværk med hadmotiv på Facebook 21.06.2017 Byretten · Bøde for overtrædelse af navneforbud ved deling af sigtets identitet på Facebook i '...-sagen' 30.10.2024 Byretten · Facebook-chikane og injurier: Dom for fredskrænkelser og ærekrænkelser efter systematiske opslag om bedrageri 20.04.2022 Byretten · Dom om injurier og tortgodtgørelse efter udtalelser på Facebook 20.04.2022 Byretten · Dom om ærekrænkelser og tortgodtgørelse efter Facebook-opslag 20.04.2022 Byretten · Mand dømt for injurier og fredskrænkelser på Facebook efter deling af krænkelende foto og beskyldninger om svindel 20.09.2019 Pressenævnet · Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad 24.09.2025 Pressenævnet · Pressenævnet kritiserer onlinemedie for chikanøs omtale og manglende forelæggelse i sag om voldstilfælde 21.06.2025 Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over artikel om privat socialrådgivers opkrævning for Facebook-opslag 28.03.2024 Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af privatlivets fred ved omtale af rejseblogger i sag om jødehad 16.12.2022		

§ 13 Sammenfatning: fem greb der afgør en injuriersag på sociale medier

Praksis efter 2019-reformen tegner et forudsigeligt billede, som kan sammenfattes i fem greb.

1. Gerningsindholdet er sjældent stridspunktet. Er beskyldningen konkret og peger den på en identificerbar person, er § 267, stk. 1, opfyldt, og forsættet følger af den bevidste offentliggørelse. Sagerne tabes og vindes ikke her – de tabes og vindes på § 269. Undtagelsen er identificerbarheden: udsagn om "generelle forhold" på en institution gør ikke lederen til forurettet, jf. [BS-42170/2023-KBH](#).

2. § 268 er en blindgyde på sociale medier. "Massemedie" følger medieansvarslovens § 1, og private profiler er ikke omfattet. "Alvorlig beskyldning" efter nr. 1 kræver en konkret påstand om et groft strafbart forhold – ikke skældsord eller generelle karakteristika. I den fundne praksis er § 268 gennemgående afvist, jf. [BS-16577/2023-FRB](#) og [10A-3101/2024](#). Rækkevidden indgår i stedet som strafudmålingsmoment.

3. Straffriheden afhænger af kildegrundlagets kvalitet. Egne, dokumenterbare iagttagelser plus samstemmende tredjemandsoplysninger bærer § 269 igennem – se [BS-62326/2023-OLR](#) og [BS-9566/2023-KOL](#). Facebook-rygter og andres subjektive opfattelser gør det ikke, jf. [BS-30679/2019-KOL](#). Konteksten – offentlig debat, forbrugerbeskyttelse, politisk hverv, fortroligt forum – vejer tungt.

4. Delingen er straffri, indtil den bliver ens egen. Neutralt referat uden tilslutning er ikke udbredelse i § 267's forstand, jf. [BS-23657/2020-HEL](#). Man hæfter kun for egne udsagn, ikke tredjemands vurderinger, jf. [BS-17094/2023-NAE](#). Men redaktionel gengivelse udløser ansvar, jf. [BS-8962/2024-OLR](#).

5. De reelle retsfølger er mortifikation, sletning og tort – ikke straf. Dagbødeniveauet er 6-10 dagbøder á 1.000 kr., mens tortgodtgørelsen ligger på 5.000-15.000 kr. og stiger markant ved fredskrænkelser eller digital seksuel krænkelse, jf. [SS-53/2014-HJR](#). Mortifikation efter § 270 overlever strafansvarets forældelse i op til 3 år, jf. § 96, stk. 5, og slettepåbud efter § 271 kan efter omstændighederne rettes mod platformen selv. Og siden [BS-36160/2024-HJR](#) er ankeadgangen i private straffesager om mortifikation fri – uanset tortkravets størrelse.

For den praktiker, der skal rådgive, er den vigtigste besked derfor: **dokumentér grundlaget, før du poster** – og som forurettet: **reager inden for 6 måneder**, og nedlæg påstand om mortifikation og sletning ved siden af straf og tort.

LOV	Straffeloven § 96, stk. 5	Straffeloven § 267, stk. 1	Straffeloven § 268
	Straffeloven § 269, stk. 1	Straffeloven § 270	Straffeloven § 271, stk. 1
PRAKSIS	Højesteret · Beløbsgrænsen for anke finder ikke anvendelse på private straffesager om mortifikation 26.06.2025 Højesteret · Forhøjelse af tortgodtgørelse og erstatning i sag om deling af børnepornografiske billeder 29.04.2015 Landsretten · Landsretten frifinder Facebook-gruppeadministrator for ærekrænkelser efter opslag om mistanke om svindel mod brudekjolevirksomhed 08.01.2026 Landsretten · Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag 16.01.2025 Byretten · Byrådsmedlem frifundet for injurier mod museumsdirektør efter viderebringelse af borgerhenvendelser 06.05.2025 Byretten · Dom for ærekrænkelser mod politibetjente på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet 04.04.2025 Byretten · Frifindelsesdom: Krisecentererklæringer om psykisk vold udgør ikke ærekrænkelser fra sagsøgte 21.11.2024 Byretten · Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter 28.10.2024 Byretten · Højskoleforstander frifundet for injurier i sag om Facebook-opslag om stalking og psykisk tilstand 08.04.2024 Byretten · Mortifikation af Facebook-beskyldninger om bedrageri og tortgodtgørelse efter injurierende kommentarer 20.04.2022 Byretten · Dom ved Retten i Helsingør om injurier og deling af indhold på Facebook 07.09.2021		

REFERENCE Lovgrundlag

7 paragraffer

Erstatningsansvarsloven § 26	stk. 1	Straffeloven § 267	stk. 1
Straffeloven § 268		Straffeloven § 269	stk. 1-3
Straffeloven § 270		Straffeloven § 271	stk. 1
Straffeloven § 275	stk. 2		

MATERIALE Citerede afgørelser

37 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

4

26.06.2025	Beløbsgrænsen for anke finder ikke anvendelse på private straffesager om mortifikation	36160-2024
24.01.2022	Højesterets dom om tortgodtgørelse til efterladte ved medieomtale af selvmord	bs-47189-2020-hjr
27.05.2021	Højesterets dom om parlamentarisk immunitet og grænserne for politikeres ytringsfrihed i sager om ærekrænkelser	bs-28731-2020-hjr
29.04.2015	Forhøjelse af tortgodtgørelse og erstatning i sag om deling af børnepornografiske billeder	5583-6681

LANDSRETTE · ANKEINSTANS

10

08.01.2026	Landsretten frifinder Facebook-gruppeadministrator for ærekrænkelser efter opslag om mistanke om svindel mod brudekolevirkksomhed	10521-12406
22.04.2025	Landsretten stadfæster dom for ærekrænkelser mod advokat på Facebook	9679-11297
16.01.2025	Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag	9887-11569
03.11.2023	Landsretten stadfæster dom i sag om ærekrænkende udtalelse på Facebook	4662-5598
16.12.2022	Landsrettens dom i sag om injurier på Facebook – straffrihed pga. deltagelse i offentlig debat	3704-4436
10.03.2022	Landsrettens dom i sag om ærekrænkelser i medieomtale af konkurskarantæner og stråmandsvirkksomhed	2679-3192
26.08.2020	Bøde for uberettiget offentliggørelse af portrætbillede og oplysninger om strafbare forhold på Facebook	S-3147-19
21.06.2017	Skærpelse af straf for offentlig tilskyndelse til ildspåsættelse og hærværk med hadmotiv på Facebook	S-552-17
31.01.2017	Byretsdom om injurier hjemvises til realitetsbehandling	3706-4438
09.12.2013	Erstatningskrav for æreskrænkende udtalelser på sociale medier og godtgørelse for tort	1-4528/2013

BYRET TEN · FØRSTE INSTANS		14
06.05.2025	Byrådsmedlem frifundet for injurier mod museumsdirektør efter viderebringelse af borgerhenvendelser	9766-11410
04.04.2025	Dom for ærekrænkelser mod politibetjent på Facebook: To tiltalte idømt bøder og tortgodtgørelse, én frifundet	10A-3101/2024
21.11.2024	Frifindelsesdom: Krisecentererklæringer om psykisk vold udgør ikke ærekrænkelser fra sagsøgte	10684-12680
30.10.2024	Bøde for overtrædelse af navneforbud ved deling af sigtets identitet på Facebook i '...-sagen'	AM2024.10.30B
28.10.2024	Mand dømt for ærekrænkelser efter at have kaldt en person for "ægte groomer" på Twitter	9835-11502
08.04.2024	Højskoleforstander frifundet for injurier i sag om Facebook-opslag om stalking og psykisk tilstand	6089-7293
14.04.2023	Dom for ærekrænkelser mod advokat efter Facebook-opslag om bedrageri og bestikkelse	9657-11270
26.10.2022	Dom for ærekrænkelser efter Facebook-opslag	7238-8732
20.04.2022	Facebook-chikane og injurier: Dom for fredskrænkelser og ærekrænkelser efter systematiske opslag om bedrageri	1345-1631
20.04.2022	Dom om injurier og tortgodtgørelser efter udtalelser på Facebook	1361-1648
20.04.2022	Dom om ærekrænkelser og tortgodtgørelser efter Facebook-opslag	1368-1656
20.04.2022	Mortifikation af Facebook-beskyldninger om bedrageri og tortgodtgørelser efter injurierende kommentarer	1371-1664
07.09.2021	Dom ved Retten i Helsingør om injurier og deling af indhold på Facebook	186-218
20.09.2019	Mand dømt for injurier og fredskrænkelser på Facebook efter deling af krænkende foto og beskyldninger om svindel	6152-7370
PRESSENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		6
24.09.2025	Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad	W20250991325
21.06.2025	Pressenævnet kritiserer onlinemedie for chikanøs omtale og manglende forelæggelse i sag om voldstilfælde	W20250953725
24.05.2025	Pressenævnet udtaler ikke kritik af debatindlæg om kritisable kronikker og beskyldninger om usandhed	2024-12205
28.03.2024	Pressenævnet afviser klage over artikel om privat socialrådgivers opkrævning for Facebook-opslag	
14.12.2023	Pressenævnet afviser klage over krasse udtalelser i lederartikel om udslusningsfængsel	
16.12.2022	Pressenævnets vurdering af privatlivets fred ved omtale af rejseblogger i sag om jødehad	2022-80-0890

ERSTATNINGSNÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		1
10.10.2023	Udmåling af tortgodtgørelse ved ulovlig deling af seksuelt materiale på internettet	21-520-11290
PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		1
07.07.2022	Opretholdelse af kontrolafgift ved manglende cifre i registreringsnummer trods dokumenteret betaling	park-1656
PROCESBEVILLINGSNÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		1
25.06.2024	Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling i privat straffesag om injurier – gælder ankebeløbsgrænsen på 20.000 kr.?	24/11115

04

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over kildebeskyttelse (retsplejeloven § 172)

Vidnefritagelse, gennembrud og edition af uredigeret kildemateriale

Version 2 · Opdateret 6. sep. 2026 · 24 afgørelser · 1994-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Retsplejelovens § 172 giver redaktører og redaktionelle medarbejdere ved massemedier omfattet af medieansvarsloven ret til at nægte at afgive vidneforklaring om kilders, forfatters og anonymt medvirkendes identitet – og smitter via § 804, stk. 4, § 802, stk. 4 og § 298 af på edition og beslaglæggelse, så politiet som udgangspunkt heller ikke ad den vej kan få adgang til råbånd, noter og researchmateriale. Beskyttelsen er dog ikke absolut: den kan gennembrydes efter § 172, stk. 5 (alvorlig kriminalitet med 4 års strafferamme + afgørende betydning + hensynet til opklaring, der klart overstiger kildebeskyttelsen) og efter § 172, stk. 6 i lækagesager om straffelovens §§ 152-152 c, medmindre kilden har villet afdække forhold af samfundsmæssig betydning. Højesterets praksis fra 2014-2021 – TV2 Østjyllands råbånd, Se & Hør-sagen og TV 2's plejehjemsdokumentar – udgør kernen i afvejningen og viser, at det afgørende ofte ikke er kriminalitetens grovhed, men om materialet overhovedet angår en beskyttet kilde, og om et indgreb vil forringe mediernes generelle arbejdsvilkår.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01 Kildebeskyttelsen efter retsplejelovens § 172 er knyttet til medieansvarslovens § 1, nr. 1-3, og omfatter både redaktører, redaktionelle medarbejdere og efter § 172, stk. 3 "andre", der via deres tilknytning til mediet har fået kendskab til kildens identitet.
- 02 Er kilden, forfatteren, fotografen eller den medvirkende identificeret i det offentliggjorte materiale, bortfalder vidnefritagelsen for netop den pågældende.
- 03 Gennembrud efter § 172, stk. 5, kræver fire kumulative betingelser: alvorlig karakter, strafferamme på mindst 4 års fængsel, afgørende betydning for opklaringen og et opklaringshensyn, der klart overstiger mediernes behov for kildebeskyttelse.
- 04 Anklagemyndigheden bærer bevisbyrden for, at materialet har "afgørende betydning" – en generel formodning om, at råbånd kan være nyttige, er ikke nok, jf. Højesterets kendelse i TV2 Østjylland-sagen.
- 05 Materiale af stor samfundsmæssig interesse, som kun kan tilvejebringes i kraft af kildebeskyttelsen (fx indblik i lukkede kriminelle miljøer), vejer tungt i afvejningen efter § 172, stk. 5, nr. 4-betingelsen.

- 06 Oplysninger indhentet mod betaling alene med henblik på underholdning om kendte personers privatliv nyder svag beskyttelse: her viger kildebeskyttelsen både efter § 172, stk. 5, og efter whistleblower-undtagelsen i § 172, stk. 6.
- 07 Personer, der filmes med skjult kamera uden at vide, at de taler med en journalist, er ikke "kilder" og er ikke beskyttet af § 172 – heller ikke selv om mediet efterfølgende slører dem af presseetiske grunde.
- 08 Angår efterforskningen hverken kilder eller anonymitetsilsagn, reduceres § 172 til et rent proportionalitetsspørgsmål efter § 805, stk. 1, og edition kan tillades, jf. TV 2's plejehjemsdokumentar.
- 09 Editionsbeholdninger, der ikke er afgrænset til de dele af materialet, hvor identificerende oplysninger er sløret eller udeladt, afvises typisk som uproportionale.
- 10 Beslaglægges materiale hos personer omfattet af § 172, kan mediet kræve rettens forudgående gennemsyn efter § 807, stk. 3, og Højesteret har i Se & Hør-sagen fastlagt en detaljeret model for spejling, frasortering og tavshedspligt.
- 11 Hensynet til en infiltrerende journalists tilsagte anonymitet og personlige sikkerhed er en selvstændig – og ofte afgørende – faktor i proportionalitetsvurderingen, selv når kildebeskyttelsen i snæver forstand ikke er i spil.
- 12 EMRK artikel 10 kræver, at et indgreb i kildebeskyttelsen er begrundet i tilstrækkelige og relevante hensyn og er snævert afgrænset; EMD accepterede det danske pålæg i Nordisk Film-sagen netop fordi det var stærkt begrænset.
- 13 Kildebeskyttelsen gælder ikke kun i straffesager: i civile forbuds- og editionssager har domstolene afvist at pålægge medier at udlevere uredigeret råmateriale under henvisning til kontradiktion og aktindsigt.

Lovgrundlaget: § 172's fire beskyttelsesled og de to gennembrudsregler

§ 1

Retsplejeloven § 172 er opbygget i seks stykker, der tilsammen udgør den processuelle kildebeskyttelse.

- **Stk. 1** angår redaktører og redaktionelle medarbejdere ved *skrifter* omfattet af [medieansvarslovens § 1, nr. 1](#). Beskyttelsen dækker dels hvem der er kilde til en oplysning eller forfatter til en artikel (nr. 1), dels hvem et billede forestiller eller hvem der er genstand for omtale, når de pågældende har fået tilsagn om anonymitet (nr. 2).
- **Stk. 2** giver den tilsvarende beskyttelse til radio- og fjernsynsforetagender omfattet af medieansvarslovens § 1, nr. 2. Efter stk. 2, nr. 2 omfatter beskyttelsen "identiteten af medvirkende, som har fået tilsagn om at medvirke uden at kunne identificeres".
- **Stk. 3** udvider vidnefritagelsen til "andre, der i kraft af deres tilknytning til skriftet eller dets fremstilling eller deres tilknytning til radio- og fjernsynsforetagendet eller til fremstillingen af vedkommende udsendelse har fået kendskab til kildens, forfatterens eller den medvirkendes identitet".
- **Stk. 4** gør stk. 1-3 anvendelige for de øvrige massemedier i medieansvarslovens § 1, nr. 3.

En central – og ofte oversét – forudsætning er, at beskyttelsen kun består, hvis kilden ikke selv er identificeret i det offentliggjorte. For de trykte medier gælder efter stk. 1, nr. 1: "Sker der offentliggørelse, er det en forudsætning for vidnefritagelsen, at kilden, forfatteren, fotografen eller fremstilleren ikke er identificeret i det trykte skrift." For de elektroniske medier kræver stk. 2, nr. 2 tilsvarende, at de medvirkende "ikke er angivet ved navn, og at der er truffet rimelige forholdsregler for at skjule identiteten".

Gennembrud kan ske ad to veje. Den generelle regel i [§ 172, stk. 5](#) lyder:

"Angår sagen en lovovertrædelse, som er af alvorlig karakter, og som efter loven kan medføre straf af fængsel i 4 år eller derover, kan retten dog pålægge de i stk. 1-4 nævnte personer vidnepligt, såfremt vidneførslen må antages at have afgørende betydning for sagens opklaring og hensynet til opklaringen klart overstiger massemediernes behov for at kunne beskytte deres kilder."

Den særlige lækageregel i [§ 172, stk. 6](#) lyder:

"Retten kan ligeledes pålægge de i stk. 1-4 nævnte personer vidnepligt, hvis sagen angår en overtrædelse af straffelovens §§ 152-152 c. Dette gælder dog ikke, hvis det må antages, at forfatteren eller kilden har villet afdække forhold, hvis offentliggørelse er af samfundsmæssig betydning."

Sidste led er den danske whistleblower-undtagelse: selv i sager om brud på offentligt ansattes tavshedspligt bevarer mediet vidnefritagelsen, hvis kilden har haft et samfundsmæssigt afdækningsformål.

LOV

[Medieansvarsloven § 1](#)[Retsplejeloven § 172, stk. 1-6](#)[Straffeloven § 152](#)

§ 2 Paragraffens tilblivelse: fra 1965-nyaffattelsen til fremrykningen af beskyttelsestidspunktet i 1999

§ 172 fik sin moderne systematik ved den samlede nyaffattelse af retsplejelovens kapitel 18 om vidner ved **lov nr. 9 af 21. april 1965 (Vidner m.m.)**, hvor hele vidnekapitlet blev omskrevet med reviderede regler om vidnepligt, vidnefritagelse, indkaldelse og tvangsmidler ([lovforslaget med bemærkninger findes i Folketingstidende 1964-65, tillæg A, s. 153](#)).

I en periode omfattede ordlyden kun de trykte periodiske skrifter. Justitsministeriet udsendte derfor i 1987 en [cirkulæreskrivelse til politiet og anklagemyndigheden om journalister m.v. ved de elektroniske medier](#), hvori det hedder:

"Journalister m.v., der er ansat ved radio og fjernsyn, er ikke omfattet af bestemmelsen i retsplejelovens § 172 om vidnefritagelse, der efter sin ordlyd alene finder anvendelse i forbindelse med trykte periodiske skrifter. Dette er senest blevet fastslået i en kendelse af 19. marts 1986 fra Højesteret."

Ministeriet pålagde derfor politi og anklagemyndighed "indtil videre kun" at anvende vidnereglerne over for radio- og tv-journalister i det omfang, reglerne kunne have været anvendt over for journalister ved trykte periodiske skrifter – en administrativ foregribelse af den senere ligestilling, som medieansvarsloven og § 172, stk. 2, gennemførte.

Den seneste substantielle ændring af selve kildebeskyttelsen skete ved **lov om ændring af retsplejeloven (Styrkelse af samarbejdet mellem retterne og pressen), vedtaget 2. juni 1999 med ikrafttræden 1. oktober 1999**. Af de paragrafspecifikke bemærkninger fremgår formålet direkte:

"Det foreslås at fremrykke tidspunktet for, hvornår kildebeskyttelsen efter retsplejelovens § 172 indtræder. [...] Kildebeskyttelsen med hensyn til, hvem der er kilde til en oplysning eller forfatter til en artikel, eller hvem der er ophavsmand til et fotografi eller et andet billede, rykkes efter forslaget frem til det tidspunkt, hvor journalisten modtager oplysninger m.v. fra kilden [...]. Kildebeskyttelsen indtræder således, når forfatteren afleverer en artikel, eller fotografen afleverer billeder."

Forarbejderne præciserer to forhold, der har stor praktisk betydning. For det første kræves et **konkret** anonymitetstilsagn: "Et generelt tilsagn over for en repræsentant for en gruppe, f.eks. en arrangør af en demonstration, medfører ikke, at journalistens kildebeskyttelse omfatter alle, der er med i gruppen." For det andet rækker beskyttelsen videre end kildens navn:

"Kildebeskyttelsen retter sig som hidtil mod afsløring af kildens identitet. Vidnefritagelsen omfatter således ud over direkte oplysninger om kildens navn m.v. også oplysninger, der indirekte afslører kildens identitet - f.eks. oplysning om kildens telefonnummer eller e-mail adresse eller om registreringsnummeret på vedkommendes bil."

Endelig fremhæver forarbejderne selv koblingen til editionsreglerne: "Retsplejelovens §§ 298 og 827 (om edition) henviser til § 172, og det følger derfor af forslaget, at tidspunktet for, hvornår massemedierne fritages for at fremlægge dokumenter, herunder researchmateriale m.v., der afslører en kildes identitet, også rykkes frem." ([Lovforslaget er trykt i Folketingstidende 1998-99, tillæg A, s. 2006.](#))

Paragraffen er ikke ændret siden; et opslag i lovhistorikken viser ingen vedtagne, men endnu ikke konsoliderede ændringer til § 172.

LOV

Retsplejeloven § 172, stk. 1-4

Retsplejeloven § 298

§ 3 Personkredsen: hvem kan påberåbe sig § 172 – og hvem kan ikke

Afgrænsningen af personkredsen sker via medieansvarslovens § 1. [Medieansvarsloven § 1](#) omfatter:

1. indenlandske periodiske skrifter, herunder billeder og lignende fremstillinger, der trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres,

2. lyd- og billedprogrammer, der spredes af DR, TV 2/DANMARK A/S, de regionale TV 2-virksomheder og foretagender med tilladelse til eller registrering for radio-/fjernsynsvirksomhed, og
3. tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, når de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med nr. 1 eller 2.

Anklagemyndigheden lægger samme afgrænsning til grund. I [Rigsadvokatmeddelelsen](#), afsnittet: [Aktindsigt](#), pkt. 4.1.3 hedder det:

"Når der i denne sammenhæng tales om pressen og journalister mv., menes der, jf. retsplejelovens § 172, stk. 1, 2 og 4, redaktører og redaktionelle medarbejdere ved: [medieansvarslovens § 1, nr. 1-3]."

Samme sted opstilles to praktisk vigtige præciseringer: for medier efter § 1, nr. 3 "må det være et krav, at der af mediet eller informationssystemet er foretaget en selvstændig bearbejdning af nyhedsstoffet, og at modtageren ikke har mulighed for at påvirke produktet", og onlinetjenester er omfattet, fordi "det er uden betydning, hvordan et skrift fremstilles eller mangfoldiggøres". Freelancejournalister er omfattet, "når de i det enkelte tilfælde kan dokumentere, at arbejdet udføres for et massemedium omfattet af medieansvarslovens § 1, således at der er en ansvarshavende redaktør for arbejdet".

Adgangen til kredsen er siden udvidet. Efter [medieansvarsloven § 8](#) skal foretagender bag § 1, nr. 3-medier som udgangspunkt anmelde sig til Pressenævnet for at være omfattet af loven. Ved [lov nr. 1719 af 27. december 2018](#) (Freds- og ærekrænkelser m.v.) blev der indsat et nyt 2. pkt. i § 8, stk. 1, hvorefter elektroniske nyhedsmedier, der modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte, automatisk omfattes uden anmeldelse. Bemærkningerne siger udtrykkeligt, hvad det betyder for kildebeskyttelsen:

"De pågældende nyhedsmedier vil endvidere kunne påberåbe sig reglerne om kildebeskyttelse i retsplejelovens § 172, stk. 1, 2 og 4, der gælder for redaktører og redaktionelle medarbejdere ved massemedier omfattet af medieansvarsloven."

Henvisningen til § 172, stk. 1, 2 og 4 bruges også som pressedefinition andre steder i retsplejeloven – fx i aktindsigtsreglerne indført ved [lov nr. 215 af 31. marts 2004](#) (Offentlighed i retsplejen), hvor adgangen til kendelser i verserende straffesager forbeholdes "personer, der er omfattet af § 172, stk. 1, 2 eller 4, til brug for journalistisk eller redaktionelt arbejde". Østre Landsret lagde tilsvarende § 172, stk. 1, til grund som personafrænsning i [SS-3812/2012-OLR](#), hvor tre B.T.-medarbejdere blev frifundet for at have overtrådt reglerne om massemediers brug af materiale opnået ved aktindsigt, jf. [SS-3812/2012-OLR](#).

At § 172 er en processuel og ikke en presseetisk regel, illustreres af Pressenævnets praksis, der håndhæver anonymitetstilsagn ad en helt anden vej: i [2018-80-0218](#) fik Researchkollektivet Redox kritik for at navngive en kilde, der havde en berettiget forventning om anonymitet. Den presseetiske vurdering behandles nærmere i [god-presseskik](#).

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8, stk. 1	Retsplejeloven § 172, stk. 1, 2
PRAKSIS	Landsretten · Frifindelse i sag om overtrædelse af retsplejelovens bestemmelser om aktindsigt og offentliggørelse af retskendelser 06.02.2013 Pressenævnet · Brud på kildebeskyttelse: Redox får kritik for at navngive kilde uden forudgående aftale 28.05.2019		

Kildebeskyttelsen omfatter ikke personer filmet med skjult kamera – Nordisk Film-doktrinen

§ 4

Den vigtigste materielle afgrænsning af § 172 er sontringen mellem en *kilde*, der frivilligt bidrager til journalistisk arbejde mod et anonymitetstilsagn, og en *person filmet med skjult kamera*, der ikke ved, at vedkommende taler med en journalist.

Sontringen blev fastlagt i Højesterets kendelse af 29. august 2002 (UfR 2002.2503) i Fak2eren-sagen om dokumentaren "Danske Pædofiler". Præmisserne er gengivet i Menneskerettighedsdomstolens afgørelse i [40485/02](#) (Nordisk Film & TV A/S mod Danmark):

»Mediernes omfattende privilegium til at beskytte deres kilder ... er indført under hensyntagen til kildernes og deltagernes mulighed for at udøve ytringsfrihed ... Hovedformålet med reglerne om vidnefritagelse er at beskytte personer, der i tillid til et løfte om anonymitet indvilliger i at deltage i et program. Selv om [Nordisk Film] i overensstemmelse med reglerne om presseetik og brug af skjult kamera efterfølgende har givet deltagerne et løfte og holdt dette i programmet, kan § 172, stk. 2, nr. 2, i retsplejeloven hverken efter ordlyd eller formål anses for at omfatte en ret til vidnefritagelse med hensyn til de pågældende optagelser.«

For de tre personer, der *havde* fået et forudgående anonymitetstilsagn – et offer, en politibetjent og en hotelbestyrers mor – anerkendte Højesteret derimod beskyttelsen efter [§ 172, stk. 2, nr. 2](#), og udleveringspålægget blev udtrykkeligt afgrænset, så det ikke omfattede materiale, der kunne afsløre disse tre.

Menneskerettighedsdomstolen tiltrådte sontringen:

»De personer, der talte med JB, var ikke klar over, at han var journalist ... De deltog ikke i programmet ud fra et ønske om at informere pressen eller offentligheden ... Derfor kan de ikke anses for kilder til journalistisk information i traditionel forstand.«

Domstolen anerkendte, at et pålæg om at udlevere researchmateriale kan have en afskrækkende virkning, men fandt, at beskyttelsesniveauet må være lavere, når beskyttelsen alene angår journalisten og ikke en kilde, der frivilligt bistår pressen. Ved proportionalitetsvurderingen lagde EMD vægt på, at Højesteret havde foretaget en meget specifik afvejning, at pålægget var stærkt begrænset, og at statens positive forpligtelse efter EMRK artikel 3 til at beskytte børn talte for indgrebet. Klagen blev afvist som åbenbart grundløs.

Doktrinen har direkte betydning for nyere skjult-kamera-sager, hvor mediet ikke kan påberåbe sig § 172 blot fordi optagelserne er sløret ved udsendelsen.

LOV

[Retsplejeloven § 172, stk. 2](#)[Retsplejeloven § 805, stk. 1](#)

PRAKSIS

Menneskerettighedsdomstolen · Nordisk Film & TV A/S mod Danmark - Udlevering af råmateriale fra dokumentarudsendelse om pædofili 08.12.2005

De fire kumulative betingelser i § 172, stk. 5 – TV2

§ 5

Østjylland-kendelsen

Højesterets kendelse af 9. april 2015 i [Sag 225/2014](#) er den centrale strukturering af gennembrudsprøven. Efter to skudepisoder i Bispehaven og Gellerupparken i 2014 – hvorunder der blev skudt ind i et børneværrelse

– bragte TV2 Østjylland indslaget "Trussel om hævn" med fem maskerede unge mænd, hvoraf en talsmand med forvrænget stemme udtalte, at gruppen ville likvidere modparten, mens en pistol og en kniv blev fremvist. Politiet krævede råbåndene udleveret for at identificere deltagerne og finde våbnene.

Højesteret opdeltet prøven i fire kumulative betingelser efter § 172, stk. 5:

1. lovovertrædelsen skal være af alvorlig karakter,
2. den skal efter loven kunne medføre fængsel i 4 år eller derover,
3. vidneførslen/editionen skal antages at have afgørende betydning for sagens opklaring, og
4. hensynet til opklaringen skal klart overstige massemediernes behov for at kunne beskytte deres kilder.

Afgørelsen viser, at prøven føres **forhold for forhold**. For skudepisoderne var betingelse 1 og 2 opfyldt, men ikke betingelse 3: anklagemyndigheden havde ikke sandsynliggjort, at råbåndene ville have afgørende betydning, fordi kilderne tilhørte en rivaliserende gruppe, og intet talte for, at de kunne identificere selve skytterne. For de øvrige forhold – våbenbesiddelse efter [straffelovens § 192 a](#) og trusler efter [§ 266](#) – var betingelse 1-3 derimod opfyldt, fordi råbåndene ville være afgørende for at identificere de øvrige deltagere. Alligevel faldt sagen på betingelse 4:

"Højesteret finder imidlertid, uanset karakteren og grovheden af denne resterende del af sagen, at hensynet til opklaringen af disse forhold ikke klart overstiger hensynet til kildebeskyttelsen. Højesteret lægger ved denne afvejning navnlig vægt på, at tv-optagelserne er af stor samfundsmæssig interesse og betydning; optagelserne giver offentligheden et indblik i lukkede, kriminelle bandmiljøer, som det antageligt ikke ville være muligt at få uden kildebeskyttelsen."

Kendelsen fastslår dermed to ting: at en generel formodning om bevisværdi ikke opfylder "afgørende betydning"-kravet, og at den fjerde betingelse er en selvstændig, kvalificeret afvejning, som selv grov bandekriminalitet ikke automatisk vinder.

LOV

[Retsplejelovent § 172, stk. 5](#)[Retsplejelovent § 804, stk. 4](#)[Straffeloven § 192a, stk. 1](#)[Straffeloven § 266](#)

PRAKSIS **Højesteret** · Højesterets afvisning af udlevering af råbånd fra TV2-interview (Kildebeskyttelse vs. Efterforskning) 09.04.2015

§ 6 Når kildebeskyttelsen viger: Se & Hør-sagen og § 172, stk. 6

Modstykket til TV2 Østjylland-kendelsen er Højesterets kendelse af 8. januar 2015 i [Sag 154/2014](#) om beslaglæggelserne hos Aller Media A/S og medarbejdere ved Se & Hør. Sigtelserne omfattede tre forhold: medvirken til uberettiget adgang til Nets/IBM's systemer for at skaffe kreditkortoplysninger om kendte ("tys-tys"-kilden), medvirken til at offentligt ansatte brød tavshedspligten mod betaling, og medvirken til uberettiget adgang til et luftfartsselskabs IT-systemer.

Højesteret afviste først den principielle indsigelse om, at medieansvarslovens ansvarssystem udelukkede selskabsansvar:

"Ingen af de tre forhold, der er omfattet af sigtelsen i den foreliggende sag, angår artiklernes indhold, men derimod strafbare forhold, som er fuldbyrdet inden en eventuel offentliggørelse af artikler i Se & Hør. Der er derfor tale om

forhold, som ikke er omfattet af medieansvarslovens særlige ansvarsregler, men som skal bedømmes efter straffelovens almindelige regler."

I selve afvejningen var det afgørende, hvad kilderne havde villet opnå. For forhold 3 fandt Højesteret betingelserne i § 172, stk. 5 opfyldt (alvorligt forhold med strafferamme på 6 års fængsel, og oplysningerne afgørende for at identificere kilden). For forhold 2 – tavshedspligtsbrud – anvendte Højesteret [§ 172, stk. 6](#) og fandt, at whistleblower-undtagelsen ikke slog til:

"Også i relation til forhold 2 er der tale om oplysninger, som mod vederlag fra Se & Hør er videregivet med henblik på offentliggørelse i dette blad til brug for underholdning om kendte personers privatliv. Det må således i hvert fald som altovervejende udgangspunkt antages, at kilden ikke har villet afdække forhold, hvis offentliggørelse er af samfundsmæssig betydning."

I proportionalitetsvurderingen efter [§ 805, stk. 1](#) lagde Højesteret tilsvarende vægt på indholdets karakter – de indsamlede oplysninger angik "som altovervejende udgangspunkt ikke ... emner af samfundsmæssig betydning, men alene ... kendte personers privatliv med henblik på underholdning":

"Det øjemed, som beslaglæggelserne skal varetage, kan ikke opnås gennem mindre indgribende foranstaltninger... På den anførte baggrund finder Højesteret efter en samlet afvejning af ytringsfriheden over for hensynet til opklaringen af forhold 1-3, at proportionalitetsgrundsætningen ikke er til hinder for at opretholde beslaglæggelserne."

Højesteret henviste i begrundelsen til **UfR 2002.2503** og **UfR 2011.1329** og til EMD's dom i **Tillack mod Belgien** (dom af 27. november 2007, sag 20477/05), og fandt ikke, at EMRK artikel 10 førte til et andet resultat.

Sammenholdt viser de to Højesteretskendelser, at § 172, stk. 5-6 ikke først og fremmest er en test af kriminalitetens grovhed, men af **hvad kilden ville**, og af **hvor stor samfundsmæssig værdi** den journalistik, kildebeskyttelsen muliggør, har.

Sag	Materiale	Betingelse, der afgjorde sagen	Udfald
Sag 225/2014 (2015)	Uredigerede råbånd fra bandeinterview	Stk. 5, betingelse 3 og 4 ikke opfyldt	Edition afvist
Sag 154/2014 (2015)	Beslaglagt elektronisk materiale hos Aller Media	Stk. 5 opfyldt (forhold 3); stk. 6-undtagelsen slog ikke til (forhold 2)	Beslaglæggelser opretholdt

LOV

[Retsplejeloven § 172, stk. 5, 6](#)[Retsplejeloven § 802, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 805, stk. 1](#)[Straffeloven § 152, stk. 2](#)

PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afvisning af udlevering af råbånd fra TV2-interview (Kildebeskyttelse vs. Efterforskning)	09.04.2015
	Højesteret · Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet	08.01.2015

§ 7 Fra vidnefritagelse til edition og beslaglæggelse: smittereglerne i §§ 804, 802 og 298

Kildebeskyttelsen ville være illusorisk, hvis politiet kunne omgå den ved at kræve materialet udleveret i stedet for at afhøre journalisten. Retsplejeloven lukker derfor hullet ad tre veje.

Edition. Efter [§ 804, stk. 4](#) gælder: "Der kan ikke meddeles pålæg om edition, såfremt der derved vil fremkomme oplysning om forhold, som den pågældende ville være udelukket fra eller fritaget for at afgive forklaring om som vidne, jf. §§ 169-172." Det er via denne bestemmelse, at § 172 blev prøvet i både [Sag 225/2014](#) og [SS-1809/2008-OLR](#).

Beslaglæggelse. Efter [§ 802, stk. 4, 2. pkt.](#) kan der ikke hos en mistænkt beslaglægges "materiale, som hidrører fra en person, der er omfattet af § 172, når materialet indeholder oplysninger, som den pågældende efter § 172 er fritaget for at afgive forklaring om som vidne i sagen". Hertil kommer et særligt kendelseskrav: efter [§ 806, stk. 6](#) kan beslaglæggelse af trykte skrifter eller lyd-/billedprogrammer omfattet af medieansvarsloven, "i anledning af hvis indhold ansvar skal gøres gældende", kun ske efter retskendelse.

Civil edition. Efter [§ 298, stk. 1](#) kan en part ikke pålægges at fremlægge dokumenter, hvis der derved vil fremkomme oplysning om forhold, vedkommende ville være fritaget for at forklare om som vidne, jf. §§ 169-172. Kildebeskyttelsen virker altså også i civile sager.

De generelle edition- og beslaglæggelsesregler uden medieansvar behandles i [editionsmaalæg](#) og [beslaglæggelse-og-ransagning](#).

LOV	Retsplejeloven § 298, stk. 1	Retsplejeloven § 802, stk. 4	Retsplejeloven § 804, stk. 4
	Retsplejeloven § 806, stk. 6		
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afvisning af udlevering af råbånd fra TV2-interview (Kildebeskyttelse vs. Efterforskning)		09.04.2015
	Landsretten · Kendelse om edition af TV-optagelser vedrørende efterforskning af bordeldrift og skatteunddragelse		11.09.2008

§ 8 Proportionalitet efter § 805, stk. 1 – den selvstændige spærre, også uden kildebeskyttelse

[§ 805, stk. 1](#) fastslår, at beslaglæggelse ikke må foretages og editionspålæg ikke meddeles, "såfremt indgrebet står i misforhold til sagens betydning og det tab eller den ulempe, som indgrebet kan antages at medføre". I mediasager har bestemmelsen ofte været den reelle afgørelsesgrund.

Den infiltrerende journalists sikkerhed er et hovedhensyn. I bordelsagen fra 2008 nægtede Retten i Helsingør at pålægge edition af råbånd fra en dokumentar om bordeldrift, rufferi og hvidvask, jf. [SS-793/2008-HEL](#):

"Det er rettens vurdering, at oplysning om de kilder, der har ført frem til sigtede ikke med fornøden sikkerhed må antages at have 'afgørende betydning for sagens opklaring', jf. § 172, stk. 5, ligesom retten ikke finder, at hensynet til opklaringen klart overstiger massemediets behov for at kunne beskytte sine kilder."

Retten tilføjede en selvstændig proportionalitetsvurdering for den del af optagelserne, der viste den sigtede selv, og hvor kildebeskyttelsen ikke var i spil:

"Efter en vurdering af den bevismæssige værdi af det materiale, der fremgår af råbåndene men ikke indgår i den endelige udsendelse, er det rettens opfattelse, at et editionspålæg vil stå i misforhold til den ulempe, som indgrebet kan medføre."

Østre Landsret stadfæstede i [SS-1809/2008-OLR](#) og lagde vægt på tre forhold: at den lovede anonymitet var "en afgørende forudsætning for journalistens arbejde og personlige sikkerhed", at editionsanmodningen ikke var

afgrænset til de dele af optagelserne, hvor journalistens identitet var udeladt, og at politiet fortsat efterforskede allerede beslaglagt krypteret materiale, "uden at der foreligger nærmere oplysninger om, hvilken betydning denne efterforskning har for sagens opklaring". Landsretten tiltrådte samtidig, at journalistens virksomhed var omfattet af [§ 172, stk. 2, nr. 2](#).

Læren for anklagemyndigheden er dobbelt: begæringen skal være **snævert afgrænset**, og efterforskningen skal være tilstrækkeligt fremskreden til, at behovet kan konkretiseres.

LOV

[Retsplejelovent § 172, stk. 2, 5](#)[Retsplejelovent § 804, stk. 1](#)[Retsplejelovent § 805, stk. 1](#)

PRAKSIS **Landsretten** · Kendelse om edition af TV-optagelser vedrørende efterforskning af bordeldrift og skatteunddragelse 11.09.2008

Byretten · Afvisning af politiets begæring om udlevering af råbånd fra TV-dokumentar om rufferi og hvidvask 16.05.2008

§ 9 Når sagen ikke angår kilder: TV 2's plejhjemsdokumentar

Højesterets kendelse af 28. september 2021 i [Sag 126/2020](#) viser, hvad der sker, når kildebeskyttelsen slet ikke aktiveres. Efterforskningen efter dokumentaren "Plejhjemmene bag facaden" var rettet dels mod TV 2 og dets ansatte for ulovlige optagelser efter [straffelovens § 264 a](#) og [§ 264 d](#), dels mod plejepersonalet for mulige overtrædelser af straffelovens §§ 155-157 og [autorisationslovens § 75](#).

Højesteret tiltrådte, at betingelserne for beslaglæggelse efter [§ 802, stk. 1](#) og edition efter [§ 804, stk. 1](#) var opfyldt, og lod herefter proportionalitetsvurderingen efter [§ 805, stk. 1](#) være afgørende. I afvejningen lagde retten vægt på:

- at sagen **ikke** involverede hensyn til kildebeskyttelse eller tilsagn om anonymitet,
- at indgrebet ikke ville forringe mediernes generelle vilkår for at udføre sædvanlig journalistisk virksomhed, og
- at de uredigerede optagelser var nødvendige, fordi de ville vise det fulde handlingsforløb og belyse omstændigheder af betydning for, om der var begået strafbare forhold.

TV 2 blev derfor pålagt at udlevere råbåndene. Sammenholdt med [Sag 225/2014](#) tegner der sig et klart mønster: uden en beskyttet kilde er der ingen § 172-spærre, og sagen afgøres alene efter almindelig proportionalitet.

Den tilhørende civile del af sagskomplekset findes i [BS-35975/2020-HJR](#), hvor Højesteret fastslog, at TV 2's ansvarshavende redaktør bevarede retlig interesse i at få prøvet lovligheden af et midlertidigt forbud mod offentliggørelse af skjulte dokumentaroptagelser, selv efter at forbuddet var ophævet. Selve straffedelen mod redaktør og journalist endte med frifindelse i [9-5722/2024](#), hvor Retten i Odense fandt, at straf for offentliggørelsen ville udgøre et uforholdsmæssigt indgreb i ytringsfriheden.

LOV

[Retsplejelovent § 802, stk. 1](#)[Retsplejelovent § 804, stk. 1](#)[Retsplejelovent § 805, stk. 1](#)[Straffeloven § 264a](#)[Straffeloven § 264d](#)

PRAKSIS **Højesteret** · Højesteret stadfæster pålæg til TV 2 om udlevering af uredigerede optagelser fra plejhjemsdokumentar 28.09.2021

Højesteret · Højesterets kendelse om retlig interesse i prøvelse af ophævet forbud mod TV 2-dokumentar	28.09.2021
Højesteret · Højesterets afvisning af udlevering af råbånd fra TV2-interview (Kildebeskyttelse vs. Efterforskning)	09.04.2015
Byretten · Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar	30.04.2025

Rettens forudgående gennemsyn efter § 807, stk. 3 – Aller

§ 10 Media-modellen

Når materiale rent faktisk beslaglægges hos et medie, indeholder [§ 807, stk. 3](#) den processuelle sikkerhedsventil:

"Beslaglægges materiale hos personer, der er omfattet af § 172, kan den pågældende kræve, at det første gennemsyn af materialet skal foretages af retten. § 806, stk. 8, 1. pkt., finder tilsvarende anvendelse ved rettens gennemsyn. Indtil det første gennemsyn kan ske, opbevares materialet af politiet."

Bestemmelsen er skrevet med papirarkiver for øje og var ikke uden videre praktisk anvendelig, da politiet i Se & Hør-sagen beslaglagde computere, iPads, mobiltelefoner, harddiske og USB-stik. Højesteret fastlagde derfor i [Sag 154/2014](#) en konkret fremgangsmåde:

"Under hensyn til karakteren og omfanget af det beslaglagte materiale er det imidlertid ikke praktisk muligt for retten på egen hånd at gennemgå materialet med henblik på frasortering. Det er nødvendigt, at retten ydes teknisk og praktisk bistand ved gennemsynet."

Retningslinjerne kan sammenfattes således:

- Materialet **spejles** hos politiet (NC3) under strenge sikkerhedsforanstaltninger, og den spejlede kopi må kun bruges som arbejdsredskab for retten – ikke til efterforskning – før kildebeskyttede oplysninger er frasorteret.
- **Retten leder** gennemsynet, men det kan fysisk foregå hos politiet med sagkyndig bistand fra NC3 til den praktiske gennemgang.
- Både anklagemyndighed og medie skal have mulighed for at være til stede og udtale sig om, hvorvidt de enkelte dokumenter skal indgå i efterforskningen eller frasorteres.
- Filer, som retten frasorterer, kan ikke indgå i efterforskningen, og alle tilstedeværende pålægges tavshedspligt om disse oplysninger.

Opretholdelsen af beslaglæggelserne blev udtrykkeligt gjort **betinget** af, at gennemsynet skete efter disse retningslinjer. Modellen er dermed den praktiske standard for, hvordan et digitalt beslag hos et medie håndteres, uden at kildebeskyttelsen sættes over styr.

LOV

[Retsplejeloven § 172, stk. 5, 6](#)[Retsplejeloven § 806, stk. 8](#)[Retsplejeloven § 807, stk. 3](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet

08.01.2015

Kildebeskyttelse i civile sager, forbudssager og krav om udlevering af råmateriale

§ 11

Uden for straffeprocessen dukker spørgsmålet om uredigeret kildemateriale typisk op i forbudssager, hvor den omtalte kræver at se hele materialet.

I [Sag 199/2014](#) havde TV 2 Danmark A/S og Monday Production ApS i en forbudssag om en udsendelse om registreringsafgiftssvindler afspillet den uredigerede udsendelse og et uredigeret telefoninterview for lukkede døre – udtrykkeligt på den forudsætning, at optagelserne ikke skulle kopieres og udleveres. Østre Landsret pålagde alligevel udlevering; Højesterets flertal ophævede kendelsen:

"I civile sager gælder der med få undtagelser et ubetinget princip om fuld kontradiktion. Parterne har således under sagen som udgangspunkt adgang til at gøre sig bekendt med og kommentere alt materiale, der indgår i sagen... Dette almindelige kontradiktionsprincip indebærer ikke nødvendigvis en adgang til at få en kopi af alt bevismateriale, der indgår i sagen."

"Vi finder på den anførte baggrund, at reglerne om aktindsigt i sammenhæng med kontradiktionsprincippet ikke under de foreliggende omstændigheder giver hjemmel til at pålægge TV 2 og Monday Production at fremlægge og udlevere en kopi af de pågældende lyd- og billedoptagelser."

Højesteret afviste også et editionspålæg efter [§ 298](#), fordi medierne allerede havde fremlagt fuld afskrift og stillet optagelserne til rådighed for gennemsyn. To dommere dissenterede og ville have krævet arkivering og udlevering af hensyn til en retfærdig rettergang.

Den analoge betragtning genfindes i nyere byretspraksis. I [BS-56534/2025-ODE](#) nedlagde Retten i Odense ganske vist forbud mod TV 2's offentliggørelse af dyreaktivisternes skjulte optagelser fra en svinebesætning, men afviste samtidig kravet om udlevering eller destruktion af materialet, bl.a. fordi et udleveringspålæg ville kompromittere mediernes kildebeskyttelse over for aktivisterne (analogi til [§ 172](#)). Sagskomplekset er siden gået videre: Procesbevillingsnævnet meddelte i [26/2728](#) og [26/02743](#) 3.-instansbevilling, efter at landsretten havde ophævet forbuddet.

Muldvarpe-sagerne belyser en beslægtet konstellation, hvor det er den medvirkende selv, der vil forhindre offentliggørelse. I [BS-21838/2024-KBH](#) og [BS-22906/2024-OLR](#) blev forbud nægtet, fordi den medvirkende havde afgivet et frivilligt og oplyst samtykke med fuld bevidsthed om sikkerhedsrisikoen, og fordi TV2's interesse i offentliggørelse klart oversteg hendes interesse i forbud, jf. [retsplejelovens § 413](#) og [§ 414, stk. 2](#). Procesbevillingsnævnet har tilsvarende givet 3.-instansbevilling i en sag om forbud mod visning af skjult-kamera-optagelser uden sløring, jf. [Procesbevillingsnævnets afgørelse af 28. juni 2024](#).

LOV

[Retsplejeloven § 172](#)[Retsplejeloven § 298](#)[Retsplejeloven § 413](#)[Retsplejeloven § 414, stk. 2](#)

PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afgørelse om mediers udlevering af uredigeret kildemateriale i forbudssager	09.12.2014
	Landsretten · Stadfæstelse af byrettens kendelse om forbud mod tv-udsendelse	27.05.2024
	Byretten · Midlertidigt forbud mod TV2-dokumentar om dyreaktivisternes ulovlige optagelser i svinestalde	25.11.2025
	Byretten · Kendelse om forbud mod offentliggørelse af billed- og lydoptagelser	07.05.2024
	Procesbevillingsnævnet · Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om forbud mod offentliggørelse af aktivisters skjulte staldoptagelser – privatliv over for ytringsfrihed	04.06.2026
	Procesbevillingsnævnet · Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om forbud mod visning af skjult-kamera-optagelser uden sløring i dokumentarprogram	28.06.2024

§ 12 EMRK artikel 10 og EU-retten som ramme om kildebeskyttelsen

Kildebeskyttelsen har et konventionsretligt fundament. Menneskerettighedsdomstolen har siden *Goodwin mod Storbritannien* krævet, at et pålæg om at afsløre en journalistisk kilde kun er foreneligt med EMRK artikel 10, hvis det er begrundet i et altoverskyggende hensyn til almenheden. I dansk praksis er standarden anvendt direkte: i [40485/02](#) accepterede EMD det danske pålæg, netop fordi Højesteret havde foretaget "en meget specifik afvejning", pålægget var stærkt begrænset, og de filmede personer ikke var kilder i traditionel forstand. I *Se & Hør-sagen* henviste Højesteret udtrykkeligt til EMD's dom i **Tillack mod Belgien** og fandt ikke, at artikel 10 førte til et andet resultat.

Den bredere danske EMD-praksis om journalisters ytringsfrihed danner baggrund: [15890/89](#) (*Jersild mod Danmark*) fastslog, at det er uforeneligt med artikel 10 at straffe en journalist for at formidle andres udtalelser som led i seriøs nyhedsdækning. Den generelle afvejning efter artikel 10 er behandlet særskilt i [emrk-artikel-10-ytringsfrihed](#).

EU-retten supplerer ad flere spor. EU-Domstolen fastslog i [C-302/20](#), at en journalists videregivelse til sine kilder af oplysninger om forestående artikler kan udgøre intern viden, men at videregivelsen kan være retmæssig, hvis den sker "med henblik på journalistik" og er strengt nødvendig og proportional – en afvejning, der bæres af pressefriheden efter chartrets artikel 11. I [C-345/17](#) (*Buivids*) blev journalistundtagelsen strakt til en privatpersons YouTube-video af politifolk, når formålet var at oplyse offentligheden. Og i [C-633/22](#) fastslog Store Afdeling, at fuldbyrdelse af en dom om erstatning for æreskrænkelser kan nægtes, hvis den åbenbart tilsidesætter pressefriheden efter chartrets artikel 11. Databeskyttelsesretligt understøttes samme hensyn af journalistundtagelsen i [databeskyttelsesforordningens artikel 85](#).

Den bredere danske ramme om pressens vilkår er behandlet i **Betænkning nr. 1573/2020 om ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark (Ytringsfrihedskommissionen), del 2**, der bl.a. gennemgår medieansvarslovens system og Pressenævnets rolle.

LOV	Retsplejeloven § 172, stk. 5	
PRAKSIS	Højesteret · Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet	08.01.2015
	EU-Domstolen · Pressefrihed og ordre public: Begrænsning af fuldbyrdelse af uforholdsmæssige erstatningskrav mod medier	04.10.2024
	EU-Domstolen · Journalisters videregivelse af intern viden: Pressefrihed over for markedsmissbrug i sag C-302/20	15.03.2022
	EU-Domstolen · Videooptagelse af politifolk og offentliggørelse på YouTube: Grænsen mellem databeskyttelse og journalistisk ytringsfrihed	14.02.2019
	Menneskerettighedsdomstolen · Nordisk Film & TV A/S mod Danmark - Udlevering af råmateriale fra dokumentarudsendelse om pædofili	08.12.2005
	Menneskerettighedsdomstolen · <i>Jersild mod Danmark</i> : Journalisters ytringsfrihed og formidling af racistiske udtalelser	23.09.1994

§ 13 Kildebeskyttelse uden for retsplejeloven: efterretningstjenesternes behandling af journalistdata

Retsplejelovens § 172 regulerer domstolenes og politiets adgang til kildeoplysninger. Efterretningstjenesternes behandling af data ligger uden for § 172, og lovgiver har i 2025-2026 forsøgt at bygge en parallel beskyttelse.

I lovforslaget om Politiets Efterretningstjenestes data- og analysebaserede efterretningsvirksomhed ([L 218, fremsat 25. april 2025](#)) foreslås en ordning, hvor PET som udgangspunkt straks skal slette oplysninger, der er egnede til at afsløre en journalists kilder, medmindre en interesseafvejning fører til andet, og hvor fortsat behandling skal forelægges retten. Bemærkningerne anvender en afvejning, der bevidst spejler § 172, stk. 5-6:

"Det vil generelt tale imod, at der kan ske fortsat behandling, hvis forfatteren eller kilden har villet afdække forhold, hvis offentliggørelse er af samfundsmæssig betydning. Omvendt vil det som udgangspunkt tale for, at der kan ske fortsat behandling, hvis der foreligger en formodning for, at sagen angår en lovovertrædelse af alvorlig karakter. Er der sket offentliggørelse af f.eks. en artikel, hvor kilden, forfatteren, fotografen eller fremstilleren mv. er identificeret, vil der som klart udgangspunkt ikke være noget til hinder for fortsat behandling."

Bemærkningerne definerer også personkredsen ved henvisning til medieansvarslovens § 1 og udstrækker den til udenlandske medier, der efter en konkret vurdering kan sidestilles hermed.

Parallelt hertil sendte Forsvarsministeriet et FE-lovforslag i høring, jf. [høringen "Nye Rammer for Forsvarets Efterretningstjeneste"](#) (frist 3. oktober 2025). Dansk Journalistforbund anførte i sit høringssvar, at beskyttelsen af journalistiske kilder er svagere end i retsplejeloven, og at domstolene – ikke Efterretningsnævnet – bør godkende indgreb i kildebeskyttelsen. Af ministeriets høringsnotat fremgår, at DJ's bemærkninger blev afvist:

"Forsvarsministeriet fastholder, at Efterretningsnævnet er bedst egnet til at behandle sagerne, at EMD's krav ikke udstrækkes ud over bulkindhentning, at eksisterende regler dækker sletning..."

Også Institut for Menneskerettigheder og IT-Politisk Forening blev afvist på kildebeskyttelsespunktet; de eneste ændringer var sproglige præciseringer i de almindelige bemærkninger om proportionalitet og gengivelsen af Big Brother Watch-dommens præmis 448-450. Under Folketingets behandling af [L 87 \(2025-26\)](#) blev der stillet spørgsmål om teknisk bistand til et ændringsforslag, der skulle sikre, "at lovforslaget respekterer retsplejelovens § 172, således at fortroligheden mellem både danske og udenlandske journalister og deres kilde ikke kompromitteres".

Diskussionen er ikke ny: allerede i høringen over lovforslaget om politiets overtagelse af tv-overvågning ([L 103, 2018-19](#)) opfordrede Dansk Journalistforbund til, at der blev "indsat en direkte henvisning til retsplejelovens § 172 om kildebeskyttelse", med henvisning til, at sådanne henvisninger allerede findes i reglerne om ransagning, beslaglæggelse og edition.

LOV

[Medieansvarsloven § 1](#)[Retsplejeloven § 172, stk. 5, 6](#)

Anklagemyndighedens forelæggelsespligt og de administrative rammer

Sager mod journalister behandles i anklagemyndigheden efter en særlig, centraliseret procedure. Af [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Forelæggelse og indberetning mv., pkt. 3.2.3](#) fremgår:

"Politikredsen skal forelægge tiltalespørgsmålet i sager, hvor der er rejst sigtelse mod en journalist for et strafbart forhold begået som led i det journalistiske arbejde, for statsadvokaten. Statsadvokaten forelægger sagen for

Rigsadvokaten. [...] Der skal ske forelæggelse for Rigsadvokaten, uanset om politikredsen eller statsadvokaten vurderer, at sigtelsen har vist sig grundløs (retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1)."

Tilsvarende beslutter Rigsadvokaten efter medieansvarslovens § 28, om der skal rejses tiltale i anledning af indholdet af et massemedie, jf. [samme meddelelser pkt. 3.3.6](#). Forelæggelsespligten er dermed en institutionel sikring imod, at kildebeskyttelses- og pressefrihedsspørgsmål afgøres lokalt.

De øvrige administrative rammer om mediernes stilling findes i [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet: Aktindsigt og i bekendtgørelse om retslistor og om massemediernes aktindsigt i og opbevaring af kopier af anklageskrifter og retsmødebegæringer mv.](#), hvis § 7 pålægger massemediernes at opbevare udleverede kopier "særsomt i et aflåst rum, skab eller lignende, som kun massemediets journalister og andre redaktionelle medarbejdere har adgang til". Denne fortrolighedspligt er kildebeskyttelsens spejlbillede: hvor § 172 beskytter mediet mod myndighederne, beskytter opbevaringsreglerne sagens aktører mod mediet.

Mediernes selvstændige processuelle stilling anerkendes også i øvrigt. I [SS-1/2024-HJR](#) fastslog Højesteret, at journalisters særlige kære adgang efter [retsplejelovens § 393, stk. 2](#) ikke begrænses af karebegrænsningsreglen i [§ 389 a](#).

LOV

[Medieansvarsloven § 28](#)[Retsplejeloven § 393, stk. 2](#)[Retsplejeloven § 721, stk. 1](#)

PRAKSIS Højesteret · Højesterets kendelse om dørlukning i sag om frihedsberøvelse af udlænding

21.03.2025

§ 15 Grænsefladen: journalisten som gerningsmand og som vidne

Kildebeskyttelsen efter § 172 beskytter kilden – ikke journalisten mod ansvar for egne handlinger. Grænsen er skarpt trukket i praksis.

I [Sag 78/2011](#) idømte Højesteret to journalister dagbøder for brud på tavshedspligt efter [straffelovens § 152](#), fordi de havde videregivet skjult-kamera-optagelser af plejehjemsbeboere i intime situationer med utilstrækkelig sløring. Hensynet til beboernes privatliv vejede tungere end pressens ytringsfrihed. Modsat blev fem journalister og fotografer frifundet for ulovlig indtrængen i [SS-952/2018-OLR](#) efter en afvejning af privatlivets fred mod nyhedsformidlingen og offentlighedens interesse.

Denne skelnen er også kernen i Se & Hør-sagen, hvor Højesteret understregede, at medieansvarslovens særlige ansvarssystem kun dækker ansvar for **indholdet** af et massemedie, mens strafbare forhold, der er fuldbudet inden offentliggørelsen, bedømmes efter straffelovens almindelige regler. Redaktørens medvirkningsansvar efter [medieansvarslovens § 21](#) – herunder ansvaret efter stk. 2, når der "trods tilsagn om anonymitet ... ikke er truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf" – er således et indholdsansvar, ikke en kildebeskyttelsesregel. Anonymitetstilsagnene i [medieansvarslovens § 18](#) og [§ 20](#) fungerer omvendt som ansvarsfritagelse for den medvirkende og som forudsætning for beskyttelsen efter retsplejelovens § 172, stk. 2, nr. 2.

Det praktiske resultat er, at et medie kan være både beskyttet og mistænkt i samme sag: beskyttet mod at afsløre kilden, men uden immunitet mod efterforskning af egne handlinger – hvilket netop var konstellationen i [Sag 126/2020](#).

LOV

[Medieansvarsloven § 18, stk. 1](#)[Medieansvarsloven § 20, stk. 1](#)[Medieansvarsloven § 21, stk. 2](#)[Straffeloven § 152, stk. 1](#)

PRAKSIS	Højesteret · Højesteret stadfæster pålæg til TV 2 om udlevering af uredigerede optagelser fra plejehjemsdokumentar	28.09.2021
	Højesteret · Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet	08.01.2015
	Højesteret · Dagbøder til journalister for brud på tavshedspligt ved brug af skjult kamera på plejehjem	21.02.2012
	Landsretten · Journalister frifindes for ulovlig indtrængen og filming i forbindelse med TV-udsendelse om kædesvindler	01.11.2018

§ 16 Sammenfatning: sådan afgøres en § 172-sag i praksis

Praksis kan sammenfattes i en trinvis prøve, som retterne i realiteten følger:

- 1. Er personen omfattet af personkredsen?** Redaktør eller redaktionel medarbejder ved et medie omfattet af [medieansvarslovens § 1, nr. 1-3](#) – eller "anden" med tilknytning, jf. [§ 172, stk. 3](#). Freelancere er omfattet, når arbejdet dokumenterbart udføres for et medie med ansvarshavende redaktør.
- 2. Angår oplysningen en beskyttet kilde?** Er der givet et konkret, forudgående anonymitetstilsagn, eller er der tale om en kilde/forfatter/fotograf? Personer filmet med skjult kamera uden at vide, at de talte med en journalist, er ikke beskyttet, jf. [40485/02](#).
- 3. Er kilden identificeret i det offentliggjorte?** Så bortfalder vidnefritagelsen for den pågældende, jf. [§ 172, stk. 1](#) og [stk. 2](#).
- 4. Er gennembrudsbetingelserne opfyldt?** Efter [stk. 5](#) skal alle fire betingelser være opfyldt; efter [stk. 6](#) er lækagesager om straffelovens §§ 152-152 c undtaget, medmindre kilden har villet afdække forhold af samfundsmæssig betydning.
- 5. Er indgrebet proportionalt?** [§ 805, stk. 1](#) er en selvstændig spærre – også når [§ 172](#) ikke er i spil. Begæringen skal være afgrænset, og mindre indgribende foranstaltninger skal være udelukket.
- 6. Er gennemsynsproceduren sikret?** Ved beslaglæggelse hos et medie kan rettens forudgående gennemsyn kræves efter [§ 807, stk. 3](#) efter modellen i [Sag 154/2014](#).

To takeaways går igen. For det første er **kildebeskyttelsens styrke funktion af journalistikkens samfundsmæssige værdi**: optagelser, der giver offentligheden indblik i lukkede kriminelle miljøer, beskyttes stærkt ([Sag 225/2014](#)), mens betalte oplysninger om kendtes privatliv til underholdningsformål beskyttes svagt ([Sag 154/2014](#)). For det andet er **anklagemyndighedens bevisbyrde reel**: både [SS-793/2008-HEL-](#), [SS-1809/2008-OLR](#) og [Sag 225/2014](#) faldt på, at behovet for netop det uredigerede materiale ikke var konkretiseret. Hvor kildebeskyttelsen omvendt slet ikke er i spil, er der ingen særlig medieprivilegeret spærre, og sagen afgøres alene efter almindelig proportionalitet, jf. [Sag 126/2020](#).

LOV

[Medieansvarsloven § 1](#)[Retsplejeloven § 172, stk. 1-6](#)[Retsplejeloven § 805, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 807, stk. 3](#)

PRAKSIS	Højesteret · Højesteret stadfæster pålæg til TV 2 om udlevering af uredigerede optagelser fra plejehjemsdokumentar	28.09.2021
	Højesteret · Højesterets afvisning af udlevering af råbånd fra TV2-interview (Kildebeskyttelse vs. Efterforskning)	09.04.2015
	Højesteret · Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet	08.01.2015
	Menneskerettighedsdomstolen · Nordisk Film & TV A/S mod Danmark - Udlevering af råmateriale fra dokumentarudsendelse om pædofili	08.12.2005

Landsretten · Kendelse om edition af TV-optagelser vedrørende efterforskning af bordeldrift og skatteunddragelse	11.09.2008
Byretten · Afvisning af politiets begæring om udlevering af råbånd fra TV-dokumentar om rufferi og hvidvask	16.05.2008

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Medieansvarsloven § 1		Retsplejeloven § 172	stk. 1-6
Retsplejeloven § 802	stk. 4	Retsplejeloven § 804	stk. 4
Retsplejeloven § 805	stk. 1	Retsplejeloven § 807	stk. 3

MATERIALE Citerede afgørelser

24 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

7

21.03.2025	Højesterets kendelse om dørlukning i sag om frihedsberøvelse af udlænding	9483-11038
28.09.2021	Højesteret stadfæster pålæg til TV 2 om udlevering af uredigerede optagelser fra plejhjemsdokumentar	Sag 126/2020
28.09.2021	Højesterets kendelse om retlig interesse i prøvelse af ophævet forbud mod TV 2-dokumentar	bs-35975-2020-hjr
09.04.2015	Højesterets afvisning af udlevering af råbånd fra TV2-interview (Kildebeskyttelse vs. Efterforskning)	225-2014
08.01.2015	Højesteret opretholder beslaglæggelser hos Aller Media: Kildebeskyttelse viger for opklaring af alvorlig kriminalitet	Sag 154/2014
09.12.2014	Højesterets afgørelse om mediers udlevering af uredigeret kildemateriale i forbudssager	199-2014
21.02.2012	Dagbøder til journalister for brud på tavshedspligt ved brug af skjult kamera på plejhjem	78-2011

EU-DOMSTOLEN · EUROPÆISK DOMSTOL

3

04.10.2024	Pressefrihed og ordre public: Begrænsning af fuldbyrdelse af uforholdsmæssige erstatningskrav mod medier	C-633/22
15.03.2022	Journalisters videregivelse af intern viden: Pressefrihed over for markedsmisbrug i sag C-302/20	C-302/20
14.02.2019	Videoptagelse af politifolk og offentliggørelse på YouTube: Grænsen mellem databeskyttelse og journalistisk ytringsfrihed	C-345/17

MENNESKERETTIGHEDSDOMSTOLEN · EUROPÆISK DOMSTOL

2

08.12.2005	Nordisk Film & TV A/S mod Danmark - Udlevering af råmateriale fra dokumentarudsendelse om pædofili	40485/02
------------	--	----------

23.09.1994 Jersild mod Danmark: Journalisters ytringsfrihed og formidling af racistiske udtalelser 15890/89

LANDSRET TEN · ANKEINSTANS 4

27.05.2024 Stadfæstelse af byrettens kendelse om forbud mod tv-udsendelse 5587-6686

01.11.2018 Journalister frifindes for ulovlig indtrængen og filming i forbindelse med TV-udsendelse om kædesvindler 228-266

06.02.2013 Frifindelse i sag om overtrædelse af retsplejelovens bestemmelser om aktindsigt og offentliggørelse af retskendelser 6696-8044

11.09.2008 Kendelse om edition af TV-optagelser vedrørende efterforskning af bordeldrift og skatteunddragelse 9382-10901

BYRET TEN · FØRSTE INSTANS 4

25.11.2025 Midlertidigt forbud mod TV2-dokumentar om dyreaktivisternes ulovlige optagelser i svinestalde 10452-12307

30.04.2025 Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar 9662-11276

07.05.2024 Kendelse om forbud mod offentliggørelse af billed- og lydoptagelser 5544-6638

16.05.2008 Afvisning af politiets begæring om udlevering af råbånd fra TV-dokumentar om rufferi og hvidvask 9374-10892

PROCESBEVILLINGSNÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS 2

04.06.2026 Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om forbud mod offentliggørelse af aktivisters skjulte staldoptagelser – privatliv over for ytringsfrihed 26/2728 og 26/02743

28.06.2024 Procesbevillingsnævnet: 3.-instansbevilling om forbud mod visning af skjult-kamera-optagelser uden sløring i dokumentarprogram

PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS 1

16.12.2024 Fortolkningsstrid om p-skive og licenskrav uden for tidsbegrænsede perioder i Valby park-11276

PRESSENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS 1

28.05.2019 Brud på kildebeskyttelse: Redox får kritik for at navngive kilde uden forudgående aftale 2018-80-0218

FORARBEJDE Betænkninger

1 reference

Ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark – Betænkning nr. 1573, Del 2, afgivet af Ytringsfrihedskommissionen nr. 1573 · 2020 · Justitsministeriet

05

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over kommerciel udnyttelse af navn og billede i markedsføring

Samtykke, vederlag og ytringsfrihed efter markedsføringslovens §§ 3, 22 og 24

Version 2 · Opdateret 21. jul. 2026 · 31 afgørelser · 2004-2026

[Læs online](#)**INTRODUKTION**

Dansk ret har ingen selvstændig lov om "retten til eget navn og billede", men en fast og efterhånden veludviklet praksis beskytter fysiske personer mod, at erhvervsdrivende bruger deres navn, portræt eller andre personlige kendetegn som blikfang eller anbefaling i markedsføring uden samtykke. Retsgrundlaget er først og fremmest generalklausulen om god markedsføringsskik i markedsføringslovens § 3, stk. 1 – hvis forarbejder udtrykkeligt nævner "uretmæssig brug af en forbrugers billede eller navn" – suppleret af § 22 om forretningskendetegn, hvis selvstændige område ifølge forarbejderne bl.a. er "erhvervsmæssig anvendelse af beskyttede personnavne", af vederlags- og erstatningsreglen i § 24, stk. 2-4, af tortreglen i erstatningsansvarslovens § 26 og af navnelovens §§ 26-27. Praksis er koncentreret i Sø- og Handelsretten – med Bet365-sagen (SHR 8. maj 2023, stadfæstet af Østre Landsret 8. juli 2024) og SpilXperten-sagen (SHR 23. juni 2026) som de tunge nyere afgørelser – og hos Forbrugerombudsmanden, der håndhæver § 3, stk. 1, administrativt med støtte i ICC-kodeksets artikel 14 og 15.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Erhvervsdrivendes brug af en fysisk persons navn, portræt eller andre personlige kendetegn som blikfang eller anbefaling i markedsføring kræver som udgangspunkt samtykke; brug uden samtykke strider mod god markedsføringsskik, jf. markedsføringslovens § 3, stk. 1.
- 02** Forarbejderne til markedsføringslovens § 3 nævner udtrykkeligt "uretmæssig brug af en forbrugers billede eller navn" som eksempel på handelspraksis, der krænker den personlige integritet – beskyttelsen hviler dermed på lovgivers udtrykkelige forudsætning og ikke blot på domstolsskabt sædvane.
- 03** Markedsføringslovens § 22 har efter forarbejderne "erhvervsmæssig anvendelse af beskyttede personnavne" som et af sine selvstændige anvendelsesområder og supplerer § 3 dér, hvor særlovgivningen ikke rækker.
- 04** Fordi krænkelsen angår personlig integritet og anstændighed og ikke kun forbrugernes økonomiske interesser, finder § 3, stk. 1, anvendelse ved siden af kapitel 2 (UCP-reglerne), jf. § 3, stk. 3.

-
- 05** Den, der forsætligt eller uagtsomt uberettiget udnytter en andens ret i strid med markedsføringsloven, skal betale et rimeligt vederlag efter § 24, stk. 3 – uafhængigt af, om der er lidt et dokumenterbart tab.
-
- 06** Selv hvor der hverken foreligger forsæt eller uagtsomhed, kan der tilkendes vederlag efter § 24, stk. 4, i det omfang det skønnes rimeligt.
-
- 07** Er krænkelsen retsstridig og af tilstrækkelig grovhed – fx ved manipulation af billedet eller ved en udnyttelse, der er unødvendig for kampagnens formål – kan der ud over vederlag tilkendes tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1.
-
- 08** Et samtykke rækker kun så langt, som dets formål, medie og varighed tilsiger; men er der indgået en bredt formuleret modelaftale uden godkendelsesbeføjelse, skal den, der har underskrevet, tåle en tilsvarende bred anvendelse.
-
- 09** Kendte personers status som offentligt kendte fjerner ikke beskyttelsen – også kendte har krav på beskyttelse mod kommerciel udnyttelse af deres billede.
-
- 10** Markedsføringsloven gælder kun erhvervsdrivendes handelspraksis; hvervning foretaget af en fagforening og annoncering fra rent almennyttige foreninger falder uden for loven – men erstatningsansvarslovens § 26 kan alligevel finde anvendelse på den kommercielle udnyttelse af et billede.
-
- 11** Pressens gengivelse af navn og billede i redaktionelt øjemed er ikke markedsføring, og pressen har som udgangspunkt adgang til at "reklamere" for sit eget redaktionelle indhold, når der er en særlig forbindelse mellem annoncen og det redaktionelle stof, og annoncen ikke fremstår som en anbefaling fra den afbildede.
-
- 12** Forbrugerombudsmanden inddrager ved anvendelsen af § 3, stk. 1, erhvervslivets egne regler – navnlig ICC-kodeksets artikel 14 om afbildning af personer uden tilladelse og artikel 15 om utilbørlig udnyttelse af den goodwill, der er knyttet til en andens navn.
-
- 13** Det er i strid med god markedsføringsskik at afbilde eller referere til et medlem af Kongehuset i kommercielt øjemed uden tilladelse – også når produktet har kunstnerisk karakter.
-
- 14** Navnelovens § 27 giver bæreren af et beskyttet navn adgang til ved dom at få en anden tilpligtet at ophøre med uberettiget brug af navnet eller et forveksleligt navn, og uberettiget navnebrug er tillige bødesanktioneret efter § 26, stk. 1.
-
- 15** Kommerciel brug af en anden persons identitet ved manipuleret materiale – deep fakes – er selvstændigt kriminaliseret som identitetsmisbrug efter straffelovens § 264 e, mens uberettiget videregivelse af billeder rammes af § 264 d.
-
- 16** Afvejningen mod ytrings- og informationsfriheden efter EMRK artikel 10 og EU-Chartrets artikel 11 fører ikke til frifindelse, når brugen er rent kommerciel og løsrevet fra en samfundsdebat; omvendt vejer ytringsfriheden tungt, når gengivelsen indgår i et bidrag til offentlig debat.
-

§ 1 Retsgrundlaget: en i vidt omfang ulovbestemt personlighedsret båret af markedsføringslovens generalklausul

Der findes ingen dansk lov om "retten til eget navn og billede". Beskyttelsen mod, at en erhvervsdrivende uden samtykke bruger en fysisk persons identitet som reklameværdi, hviler i stedet på et sammensat grundlag, hvor generalklausulen i [markedsføringslovens § 3, stk. 1](#) er bærende:

Erhvervsdrivende skal udvise god markedsføringsskik under hensyntagen til forbrugere, erhvervsdrivende og almene samfundsinteresser, jf. dog stk. 3.

At bestemmelsen dækker netop dette forhold, er ikke domstolsskabt sædvane, men en udtrykkelig forudsætning hos lovgiver. Af de specielle bemærkninger til § 3 i [lovforslag L 40 \(2016-17\) om lov om markedsføring](#) fremgår:

Bestemmelsen omfatter endvidere beskyttelse mod handelspraksis som krænker forbrugerens personlige integritet, privatlivets fred, eller som er påtrængende, udnyttende, generende eller på anden måde krænkende. Der kan f.eks. være tale om uretmæssig brug af en forbrugers billede eller navn.

Beskyttelsen mod uretmæssig navne- og billedbrug hører altså til den del af § 3, der varetager hensyn til "smag og anstændighed" og personlig integritet – og ikke kun til forbrugernes økonomiske interesser. Det har en vigtig systematisk konsekvens: efter [§ 3, stk. 3](#) fortrænger kapitel 2 (de fuldharmoniserede UCP-regler, der gennemfører [direktiv 2005/29/EF om urimelig handelspraksis](#)) ganske vist stk. 1 og 2, når handelspraksis påvirker forbrugernes økonomiske interesser – men "[s]åfremt den pågældende handelspraksis samtidig strider mod hensyn, der ikke tilsigter at varetage forbrugernes økonomiske interesser, herunder hensyn til smag og anstændighed", finder stk. 1 anvendelse **ved siden af** kapitel 2. Den kommercielle personlighedsret er derfor i kernen en national, ikke-harmoniseret standard, som EU-retten ikke afskærer.

Dertil kommer [markedsføringslovens § 22](#):

Erhvervsdrivende må ikke benytte forretningskendetegn og lign., der ikke tilkommer dem, eller benytte egne kendetegn på en måde, der er egnet til at fremkalde forveksling med andre.

Også her er lovgiver udtrykkelig. Af de originale forarbejder til § 22 fremgår, at bestemmelsen "supplerer den foreslåede bestemmelse i § 3 om god markedsføringsskik, som generelt anvendes i forhold til efterligninger, snyltning og anden udnyttelse af andres indsats i erhvervsforhold", og videre:

De tilfælde, der falder uden for særlovgivningen, vil fortsat kunne rummes af bestemmelsen, og bestemmelsens selvstændige områder er først og fremmest kendetegn i bred forstand, der ikke lader sig henhøre under definitionen af et varemærke i varemærkeloven eller varemærkeforordningen, uregistrerede forretningskendetegn af lokal eller begrænset geografisk betydning samt erhvervsmæssig anvendelse af beskyttede personnavne.

Retsvirkningerne følger af [§ 24](#): handlinger i strid med loven kan forbydes ved dom (stk. 1), er erstatningsansvarspådragende efter dansk rets almindelige regler (stk. 2), og efter [stk. 3](#) skal "[d]en, der forsætligt eller uagtsomt krænker eller uberettiget udnytter en andens ret i strid med loven, ... betale et rimeligt vederlag herfor". Foreligger der hverken forsæt eller uagtsomhed, kan der efter [stk. 4](#) alligevel tilkendes vederlag, "i det omfang det skønnes rimeligt". Er krænkelsen retsstridig og tilstrækkelig grov, kan der desuden tilkendes tortgodtgørelse efter [erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1](#).

Navnebeskyttelsen har sit eget spor i [navnelovens § 27](#), hvorefter den, der kan godtgøre, at en anden uberettiget benytter vedkommendes navn eller et forveksleligt navn, "ved dom [kan] få den anden tilpligtet at ophøre med

brugen af navnet", og i § 26, stk. 1, hvorefter uberettiget navnebrug straffes med bøde efter privat begæring eller når almene hensyn kræver det. Endelig kriminaliserer [straffelovens § 264 d](#) uberettiget videregivelse af billeder, og [§ 264 e](#) identitetsmisbrug, herunder manipuleret materiale (deep fakes).

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1](#)[Markedsføringsloven § 3, stk. 1, 3](#)[Markedsføringsloven § 22](#)[Markedsføringsloven § 24, stk. 1-4](#)[Navneloven § 26, stk. 1](#)[Navneloven § 27](#)[Straffeloven § 264d](#)[Straffeloven § 264e](#)

§ 2 Anvendelsesområdet: hvornår er brugen "erhvervsmæssig"?

Markedsføringsloven gælder kun erhvervsdrivendes handelspraksis. Første spørgsmål i enhver sag om uautoriseret navne- eller billedbrug er derfor, om afsenderen overhovedet handler erhvervsmæssigt – og her har praksis trukket nogle klare linjer.

Almennyttige og faglige afsendere falder som udgangspunkt udenfor. Forbrugerombudsmanden fastslog i afgørelsen om en interesseorganisations dyrevelfærdsannonce, at foreninger, hvis formål udelukkende er velgørende, alment nyttigt, politisk eller religiøst, i almindelighed ikke anses for erhvervsdrivende i relation til denne virksomhed – se **Forbrugerombudsmandens udtalelse af 15. maj 2004** i [sagen om annoncen "Øv-gris og Øf-gris"](#). Tilsvarende beror det på en konkret vurdering, om en fagforenings hvervekampagne er omfattet: bygger kampagnen primært på kommercielle argumenter frem for arbejdsmarkeds- eller fagforeningspolitiske, kan den efter [Forbrugerombudsmandens udtalelse af 11. august 2009](#) være omfattet af loven.

Sø- og Handelsretten trak grænsen skarpt i [V-29-11](#) (dom af 22. november 2011), hvor Det Faglige Hus i helsidesannoncer havde brugt 3F's logo og et manipuleret foto af 3F's forbundsformand:

Uanset det konkurrencemæssige element i kampagnen kan sådanne hvervningsaktiviteter foretaget af en fagforening ikke karakteriseres som erhvervsmæssig virksomhed, hvorfor hverken markedsføringsloven eller varemærkeloven finder anvendelse på forholdet.

Dommen er samtidig det væsentligste eksempel på, at bortfald af markedsføringslovens beskyttelse **ikke** er ensbetydende med, at den afbildede står uden retsmidler: forbundsformanden fik tilkendt tortgodtgørelse efter [erstatningsansvarslovens § 26](#) – se afsnittet om vederlag og godtgørelse nedenfor.

Blandede privat/erhvervsmæssige profiler på sociale medier er omfattet. I [BS-35339/2021-SHR](#) (kendelse af 8. marts 2022) fandt Sø- og Handelsretten, at de søgte Instagram- og Facebook-profiler – "uanset en vis blanding af privat og erhvervsmæssigt indhold" – blev anvendt til markedsføring af deres virksomheder, bl.a. fordi profilerne indeholdt direkte reklame for foredrag, bøger og podcast, og fordi der blev linket fra virksomhedens hjemmeside. Retten lagde desuden vægt på, at de søgte aktivt havde brugt hashtags med modpartens personnavn (#mikeradoor) for at udbrede kendskabet ud over profilens rammer. Kendelsen er en påmindelse om, at personlige kendetegn brugt som søgeord og tagging på sociale medier bedømmes efter markedsføringsloven, når afsenderen er erhvervsdrivende.

Endelig viser Forbrugerombudsmandens influentsager, at det kommercielle element kan foreligge, selv uden en konkret aftale om det enkelte opslag. I [afgørelsen af 8. oktober 2024 om influenter og skjult reklame](#) blev det lagt til grund, at kommerciel hensigt foreligger, når influenten modtager enhver form for fordel – betaling, rabatter,

gratis produkter, lån af tøj eller invitationer – og at nylige eller efterfølgende samarbejder kan smitte af på et opslag, hvor produktet er købt af influenten selv.

LOV

Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1

Markedsføringsloven § 3, stk. 1

Markedsføringsloven § 22

PRAKSIS	Sø- og Handelsretten · Sø- og Handelsretten Kendelse om Markedsføringslovens Overtrædelse ved Online Coaching Kritik	08.03.2022
	Sø- og Handelsretten · Sag om brug af 3F's logo og manipuleret billede af forbundsformand i hvervekampagne	22.11.2011
	Forbrugerombudsmanden · Influenter og skjult reklame: Krav om tydelig markering af kommerciel hensigt på sociale medier	08.10.2024
	Forbrugerombudsmanden · Fagforenings markedsføring og Markedsføringsloven: Afgrænsning af kommercielle aktiviteter	11.08.2009
	Forbrugerombudsmanden · Annonce om dyrevelfærd ikke omfattet af markedsføringsloven, da organisationen ikke anses for erhvervsdrivende	15.05.2004

§ 3 Bet365-sagen og SpilXperten-sagen: den ledende praksis om sportsudøveres navn og billede

Den ledende nyere praksis er udviklet i sager, hvor spiludbydere har brugt elitesportsudøveres navne og billeder i markedsføring på sociale medier uden aftale.

Sø- og Handelsretten afsagde den 8. maj 2023 dom i [BS-968/2022-SHR](#), hvor 23 elitesportsudøvere fik medhold i, at Bet365's brug af deres navne og billeder i opslag på sociale medier var en uberettiget kommerciel udnyttelse. Retten byggede afgørelsen på [markedsføringslovens § 3, stk. 1](#) sammenholdt med vederlags- og erstatningsreglen i [§ 24, stk. 2 og 3](#), inddrog [erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1](#) og forholdt sig til ytringsfrihedsbeskyttelsen i [grundlovens § 77](#). Krænkelsen blev anset for forsætlig, og vederlaget blev udmålt pr. krænkende opslag – i niveauet 50.000 kr. pr. opslag – hvilket samlet førte til et millionbeløb; sagen er registreret i to sæt, jf. tillige [BS-968/2022-SHR \(sagsregistrering\)](#).

Østre Landsret stadfæstede ved dom af 8. juli 2024 i [BS-23713/2023-OLR](#), der ligeledes hviler på [markedsføringslovens § 3, stk. 1](#) og [§ 24, stk. 2 og 3](#), og hvor menneskeretsafvejningen – herunder [EMRK artikel 10](#) og [EU-Chartrets artikel 11](#) – indgik uden at føre til et andet resultat. Dermed er det på landsretniveau fastslået, at rent kommerciel eksponering af identificerbare personer i en spiludbyders markedsføring ikke er beskyttet af ytringsfriheden.

Linjen er videreført i [BS-23785/2025-SHR](#) (dom af 23. juni 2026), hvor Sø- og Handelsretten fandt, at brugen af landsholdsspilleres billeder og håndboldlandsholdets trøje på SpilXperten var kommerciel, og pålagde Better Collective at betale 6,6 mio. kr. Afgørelsen bygger på [§ 3, stk. 1](#), [§ 22, stk. 1](#) og [§ 24, stk. 2 og 3](#) og er dermed det tydeligste eksempel på, at § 22 om forretningskendetegn anvendes side om side med generalklausulen, når det er personnavne og personbilleder, der udnyttes.

Problemstillingen er ikke ny for Sø- og Handelsretten. Allerede i [V-9-16](#) (dom af 24. maj 2017) behandlede retten uretmæssig brug af billeder af håndboldlandsholdsspillere i kommerciel markedsføring, og i [V 83/04](#) (dom af 21. august 2006) tog retten stilling til uretmæssig brug af sejlsportslegenden Paul Elvstrøms navn og billede i RedGreens markedsføring.

Sammenholdt tegner sagerne et mønster:

- **Sportsudøvere og andre kendte har en reel kommerciel værdi**, som markedsføringsloven beskytter mod at blive høstet gratis.
- **Antallet af krænkende eksponeringer** (opslag, annoncer, produkter) er den centrale udmålingsparameter, ikke et påvist tab.
- **Spilbranchen er et højrisikoområde**, hvor eksponering af identificerbare idrætsudøvere kobler markedsføringen til udøvernes personlige troværdighed.

LOV

Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1

Grundloven § 77

Markedsføringsloven § 3, stk. 1

Markedsføringsloven § 22, stk. 1

Markedsføringsloven § 24, stk. 2-3

PRAKSIS	Landsretten · Dom om krænkelse af elitesportsudøveres rettigheder ved brug af billeder og navne i markedsføring på sociale medier	08.07.2024
	Sø- og Handelsretten · Brug af landsholdsspilleres billeder og håndboldlandsholdets trøje på SpilXperten var kommerciel – Better Collective dømt til at betale 6,6 mio. kr.	23.06.2026
	Sø- og Handelsretten · Bet365 dømt til at betale millionerstatning til 23 elitesportsudøvere for uberettiget brug af navne og billeder på sociale medier	08.05.2023
	Sø- og Handelsretten · Sag om uretmæssig brug af billeder af håndboldlandsholdsspillere i kommerciel markedsføring	24.05.2017
	Sø- og Handelsretten · Sag om uretmæssig brug af navn og billede i markedsføring – Paul Elvstrøm mod RedGreen A/S	21.08.2006

§ 4 Samtykkets rækkevidde: formål, medie og varighed

Samtykket er afgørende – men i praksis er den vanskelige del sjældent, *om* der er givet samtykke, men *hvor langt* det rækker. Praksis viser, at domstolene lægger stor vægt på aftalens ordlyd og på, hvad parterne under forhandlingerne havde grund til at forudsætte, og at et bredt formuleret samtykke uden godkendelsesbeføjelse kan blive dyrt for den afbildede.

Hovedafgørelsen er [V-45-05](#) (Sø- og Handelsrettens dom af 9. marts 2007), hvor Isabell Kristensen krævede 700.000 kr. af Dansk Supermarked, fordi føtex efter hendes opfattelse havde brugt hendes navn og billede ud over den indgåede modelaftale – bl.a. på "hangtags" med hendes underskrift og i avisannoncer, hvor modelbilledet stod side om side med dvd-afspillere, rødvin og rejer, og hvor teksten "Præsenteret af Isabell Kristensen" ifølge hende gav indtryk af, at hun havde designet pelsene. Aftalen gav føtex ret til at bruge hende i "salgsavis, butiksmaterialer og infomateriale til varen", tillagde hende ingen godkendelsesbeføjelser og var uopsigelig fra hendes side. Retten frifandt Dansk Supermarked:

... der er ikke grundlag for at antage, at en sådan brug... var stridende mod parternes aftale, i hvilken det som anført var forudsat, at føtex ville gøre brug af Isabell Kristensen i såvel salgsavis som annoncer.

Retten afviste tillige, at en returnering af et annonceudkast med initialpåtegning kunne indskrænke aftalens rækkevidde, da aftalen ikke henviste til noget bilag. Dommen illustrerer, at den, der leverer sit navn og billede til en kampagne, må sikre sig kontraktlige begrænsninger på formål, medie og fremstillingsmåde – efterfølgende utilfredshed med sammenstillingen af produkter eller med et "præsenteret af"-udsagn er ikke i sig selv en krænkelse.

Samme princip går igen på databeskyttelsessiden. Datatilsynet fandt i [j.nr. 2018-31-0118](#) (afgørelse af 10. september 2018), at en model, der havde underskrevet en universal modelrelease, ikke kunne kræve stockbillederne slettet ved at "tilbagekalde sit samtykke": behandlingen hvilede på en kontrakt og ikke på et databeskyttelsesretligt samtykke. Omvendt udtalte tilsynet kritik i [j.nr. 2019-31-2452](#) (afgørelse af 1. juli 2020) af en virksomheds offentliggørelse af et medarbejderbillede på Instagram uden samtykke. Den databeskyttelsesretlige vurdering er selvstændig i forhold til markedsføringsloven – den behandles nærmere under [datatilsynet-afgoerelser](#) og [ret-til-at-blive-glemte](#) – men de to spor peger samme vej: den erhvervsdrivende bør sikre sig et dokumenteret, formåls- og medieafgrænset grundlag, før et personbillede indgår i markedsføring.

Særligt om mindreårige: Forbrugerombudsmanden har i [Vejledning om børn, unge og markedsføring af 1. juli 2014](#) tilkendegivet, at det som udgangspunkt vil være i strid med god skik, hvis en erhvervsdrivende indgår aftale med en mindreårig om at markedsføre virksomheden, uden at forældrenes samtykke er indhentet på forhånd.

LOV	Markedsføringsloven § 3, stk. 1	Markedsføringsloven § 22
PRAKSIS	Sø- og Handelsretten · Sag om markedsføring af minkpelse: Isabell Kristensen mod Dansk Supermarked A/S	09.03.2007
	Datatilsynet · Kritik af virksomheds offentliggørelse af medarbejderbillede på Instagram uden samtykke	01.07.2020
	Datatilsynet · Ingen kritik af privat virksomhed for håndtering af anmodning om sletning af billeder	10.09.2018

§ 5 Grænsen mod pressens redaktionelle brug og pressens reklame for eget indhold

Den vanskeligste afgrænsning i hele området er den mellem kommerciel udnyttelse og pressens redaktionelle virksomhed. Markedsføringsloven regulerer handelspraksis – ikke journalistik – og den redaktionelle gengivelse af navn og billede hører derfor under helt andre normer, jf. [god-presseskik](#) og [genmaele](#).

Den principielle markering på højeste niveau er Højesterets dom af 17. maj 2023 i [BS-24506/2022-HJR](#) om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue, hvor sagen ud over ophavsretten også angik [markedsføringslovens § 3](#) og [§ 22](#). Højesteret behandlede forholdet inden for rammerne af parodi princippet og afvejningen mellem ophavsret og ytringsfrihed og bragte ikke markedsføringslovens bestemmelser i anvendelse over for avisens redaktionelle brug. Dommen er den centrale hjemmel for, at en avis' redaktionelle materiale ikke bedømmes som markedsføring.

Mest direkte på emnet er dog Forbrugerombudsmandens [afgørelse af 26. maj 2011 om anvendelse af en borgmesters billede i avisannoncer](#). To regionale dagblade havde i annoncer om en planlagt redaktionel indsats om skolestrukturen brugt billeder af skolebørn, forældre og politikere, herunder den klagende borgmester, med afsluttende tekst "Ring i dag og få avisen i morgen". Forbrugerombudsmanden inddrog udtrykkeligt **Sø- og Handelsrettens dom af 30. august 1989** og **Højesterets dom af 10. juni 2010** om pressens adgang til at gengive billeder af personer uden samtykke, og fandt ikke, at annoncerne var i strid med god markedsføringsskik. Afgørende var, at

- der var en **særlig forbindelse** mellem annoncerne og det redaktionelle indhold i de to dagblade,
- der ikke var tale om kommerciel anvendelse af billedet **løstrevet fra nyhedsformidlingen**,
- annoncerne **ikke fremstod som en anbefaling** af dagbladene fra borgmesterens side, og

- emnet havde lokalpolitisk og samfundsmæssig relevans med direkte sammenhæng til borgmesterens virke.

Forbrugerombudsmanden tilkendegav på den baggrund, at der som udgangspunkt må være en adgang for pressen til at "reklamere" for sit redaktionelle indhold. Testen er dermed tredelt: **forbindelse til det redaktionelle stof, fravær af anbefalingsindtryk og sammenhæng mellem den afbildedes rolle og emnet.**

Afgrænsningen holder kun, hvis skillelinjen mellem annonce og redaktion faktisk respekteres.

Forbrugerombudsmanden har derfor gennem årene skredet ind over for udviskning af grænsen – se [udtalelsen af 13. maj 2004 om en provinsavis' kombination af annonce og betalt "redaktionel" omtale](#) og [indskærpelsen af 1. november 2022 over for et PR-bureau for medvirken til skjult reklame via pressemeddelelser](#). Hvor et redaktionelt format i realiteten dækker over et kommercielt budskab, falder man tilbage i markedsføringslovens regi – og dermed også i den kommercielle personlighedsrets.

At ytringsfriheden omvendt vejer tungt, når gengivelsen er et reelt bidrag til samfundsdebatten, illustreres af Højesterets dom af 23. februar 2024 i [SS-92/2023-HJR](#), hvor en blogger blev frifundet for overtrædelse af [straffelovens § 264 d](#):

Under de anførte omstændigheder finder Højesteret, at hensynet til ytringsfriheden vejer tungere end hensynet til privatlivet. Videregivelsen af billedet kan herefter ikke anses for uberettiget.

Dommen viser, at "uberettiget" er et afvejningsbegreb, der fortolkes i lyset af [EMRK artikel 8](#) og [artikel 10](#) – men netop derfor får den ingen gennemslagskraft i den rent kommercielle situation, hvor der intet debatbidrag er at afveje imod. Se videre [emrk-artikel-10-ytringsfrihed](#).

LOV	Markedsføringsloven § 3, stk. 1	Markedsføringsloven § 22	Straffeloven § 264d
PRAKSIS			
	Højesteret · Højesteret frifinder blogger for offentliggørelse af billede af terroroffer med henvisning til ytringsfrihed		23.02.2024
	Højesteret · Højesterets dom om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue: Parodiprincippet og afvejning mellem ophavsret og ytringsfrihed		17.05.2023
	Forbrugerombudsmanden · PR-bureau indskærpes for medvirken til skjult reklame via pressemeddelelser		01.11.2022
	Forbrugerombudsmanden · Anvendelse af borgmesters billede i avisannoncer om skolestruktur – Samtykke og ytringsfrihed		26.05.2011
	Forbrugerombudsmanden · Avis' kombination af annonce og redaktionel omtale vurderes som mulig skjult reklame		13.05.2004

Kongehuset og andre offentlige personer – ICC-kodeksets artikel 14 og 15 som fortolkningsramme

Forbrugerombudsmanden håndhæver [markedsføringslovens § 3, stk. 1](#) administrativt og har i en række sager om kommerciel brug af medlemmer af Kongehuset lagt erhvervslivets egne adfærdsregler til grund som udfyldning af god skik-standard. Der henvises konsekvent til to bestemmelser i ICC's kodeks for Reklame og Markedskommunikation:

- **artikel 14**, hvorefter erhvervsdrivende ikke må afbilde personer eller referere til dem uden tilladelse, og
- **artikel 15**, hvorefter man ikke må drage utilbørlig fordel af den goodwill, der er knyttet til en anden persons navn eller institution.

I [afgørelsen af 23. oktober 2024 om en kunstplakat med Kong Frederik](#) – hvor plakaten viste kongen i bar overkrop med tatoveringer og var eksponeret markant i det offentlige rum i København og på Instagram – var netop grænsen mellem kunstnerisk frihed og kommerciel udnyttelse af identitet omdrejningspunktet. Forbrugerombudsmanden konkluderede, at det er i strid med god skik at afbilde eller referere til et medlem af Kongehuset i kommercielt øjemed uden tilladelse. Sagen blev afsluttet uden yderligere sanktioner, fordi virksomheden ophørte straks efter henvendelsen.

Samme vurdering blev nået i [afgørelsen af 20. november 2024 om julekugler med afbildninger af Kongehuset](#) – julekugler med kong Frederik, dronning Mary og dronning Margrethe markedsført på Facebook og Instagram – hvor salget og markedsføringen blev anset for i strid med [§ 3, stk. 1](#), da virksomheden ikke havde tilladelse til afbildningen. Linjen er ikke ny: allerede i [udtalelsen af 23. marts 2017 om markedsføring med et medlem af Kongehuset](#) – navn, portrættegning og tekst brugt på en Facebook-side – fandt Forbrugerombudsmanden, at manglende tilladelse gjorde markedsføringen retsstridig.

To forhold er værd at hæfte sig ved. For det første er **produktets kunstneriske karakter ikke i sig selv frigørende**, når produktet sælges og markedsføres kommercielt: det er den erhvervsmæssige udnyttelse af personens identitet, ikke motivets æstetiske kvalitet, der er genstand for bedømmelsen. Det harmonerer med Højesterets tilgang i [BS-13282/2025-HJR](#) (afgørelse af 12. september 2025) om Irmapien-kunst, hvor den kommercielle udnyttelse blev anset for at krænke rettighederne, og hvor både [markedsføringslovens § 3](#) og [§ 22](#) samt [varemærkelovens § 4, stk. 2](#) indgik i grundlaget. For det andet er der en grænse for, hvad der udgør **utilbørlig udnyttelse af goodwill**: i Højesterets dom af 6. januar 2012 i [sag 288/2009](#) (Ladbrokes mod Danske Spil) fandt retten om sloganet "Danske spil med engelske odds":

Højesteret finder, at der ved anvendelsen af dette slogan heller ikke var tale om en utilbørlig udnyttelse af det renommé og den goodwill, der er knyttet til varemærket og selskabsnavnet "Danske Spil".

Goodwill-snylteri kræver altså en konkret vurdering af, om der reelt høstes af en andens omdømme – men hvor identiteten bruges som blikfang på et produkt, er den vurdering i praksis let at foretage.

LOV	Markedsføringsloven § 3, stk. 1	Markedsføringsloven § 22	Varemærkeloven § 4, stk. 2
PRAKSIS			
	Højesteret · Højesteret afviser anke i sag om Irmapien-kunst: Kommerciel udnyttelse krænkede Coop Danmarks rettigheder		12.09.2025
	Højesteret · Dom om markedsføringskampagner og varemærkeret for "Danske Spil"		06.01.2012
	Forbrugerombudsmanden · Virksomheds salg af julekugler med afbildninger af Kongehuset uden samtykke		20.11.2024
	Forbrugerombudsmanden · Ulovlig brug af Kong Frederiks portræt i kommerciel markedsføring af kunstplakater		23.10.2024
	Forbrugerombudsmanden · Markedsføring med medlem af Kongehuset uden tilladelse		23.03.2017

§ 7 Vederlag, erstatning og tortgodtgørelse – udmålingen i praksis

Sanktionssiden er tredelt: **vederlag** for selve udnyttelsen, **erstatning** for et dokumenteret tab og **tortgodtgørelse** for krænkelsen.

Vederlag efter § 24, stk. 3 er den praktisk vigtigste retsvirkning, fordi det ikke forudsætter et påvist tab. Princippet er velkendt fra kendetegnsretten: i [V-24-05](#) (Sø- og Handelsrettens dom af 22. december 2006) blev erstatningskravet afvist, fordi der ikke var godtgjort noget tab, men retten tilkendte alligevel vederlag:

I mangel af oplysninger om procentsatsen for licens fastsættes vederlaget til 50.000 kr. med tillæg af renter fra 31. januar 2005.

Samme metode – skønsmæssig fastsættelse, når parterne ikke oplyser en sædvanlig licenssats – går igen i personlighedsretssagerne, hvor vederlaget i Bet365-sagen blev udmålt pr. krænkende opslag, jf. [BS-968/2022-SHR](#) og [BS-23713/2023-OLR](#). Skalaen kan blive betydelig, når eksponeringen har været omfattende og systematisk: i [BS-23785/2025-SHR](#) blev det samlede beløb 6,6 mio. kr.

Tortgodtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1 forudsætter en retsstridig krænkelse af den forurettedes frihed, fred, ære eller person. Sø- og Handelsretten formulerede kriterierne præcist i [V-29-11](#):

Den kommercielle udnyttelse af Poul Erik Skov Christensens billede, der er anvendt uden hans tilladelse, og som tillige er blevet manipuleret, så han fremstår med glorie over hovedet og en ring i øret, og som har været unødvendig i forhold til kampagnens hvervningsformål, indeholder en retsstridig krænkelse af en sådan karakter, at Poul Erik Skov Christensen skal tilkendes en godtgørelse, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Godtgørelsen blev skønsmæssigt fastsat til 30.000 kr., idet retten lagde vægt på, at annoncen blev bragt to gange, og at annoncøren som samarbejdspartner med avisen var nærmest til at bære risikoen for gentagelsen. Tre skærpende momenter kan udledes: **manglende tilladelse, manipulation af billedet og at brugen var unødvendig i forhold til kampagnens formål**. Under sagen påberåbte sagsøgeren sig desuden den ældre praksis om kendte personers billedbeskyttelse – [U 1965.126 H](#) (skuespiller), [U 1983.630 Ø](#) (sanger), [U 1986.405 Ø](#), [U 1989.146 S](#) og [U 2003.686 S](#) (fodboldspiller) – hvilket illustrerer, at kravet på beskyttelse også tilkommer offentligt kendte personer. Den generelle udmåling af tort behandles under [tortgodtgoerelse](#).

Erstatning efter § 24, stk. 2 kræver derimod et bevist tab, og her taber sagsøgere ofte. I [V-45-05](#) blev Dansk Supermarked frifundet, idet det hverken var godtgjort, at markedsføringen var ansvarspådragende, eller at der forelå et tab – selv om sagsøgeren gjorde gældende, at hendes eksklusivsamarbejde med en anden koncern var ophørt som følge af kampagnen.

Sanktion	Hjemmel	Betingelse	Eksempel
Forbud og påbud	MFL § 24, stk. 1	Handling i strid med loven	BS-40346/2023-SHR (midlertidigt forbud)
Erstatning	MFL § 24, stk. 2	Ansvarsgrundlag + dokumenteret tab	V-45-05 (frifindelse – intet tab)
Rimeligt vederlag	MFL § 24, stk. 3	Forsæt eller uagtsomhed – tab ikke krævet	BS-968/2022-SHR , BS-23785/2025-SHR
Vederlag uden culpa	MFL § 24, stk. 4	Rimelighedsskøn	–
Tortgodtgørelse	EAL § 26, stk. 1	Retstridig krænkelse af fred/ære/person	V-29-11 (30.000 kr.)

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1](#)[Markedsføringsloven § 24, stk. 1-4](#)

PRAKSIS

Landsretten · Dom om krænkelse af elitesportsudøveres rettigheder ved brug af billeder og navne i markedsføring på sociale medier

08.07.2024

Sø- og Handelsretten · Brug af landsholdsspilleres billeder og håndboldlandsholdets trøje på SpilXperten var kommerciel – Better Collective dømt til at betale 6,6 mio. kr.

23.06.2026

Sø- og Handelsretten · Sag om midlertidigt forbud mod brug af personnavn i markedsføring af bedemandsvirksomhed

20.11.2023

Sø- og Handelsretten · Bet365 dømt til at betale millionerstatning til 23 elitesportsudøvere for uberettiget brug af navne og billeder på sociale medier	08.05.2023
Sø- og Handelsretten · Sag om brug af 3F's logo og manipuleret billede af forbundsformand i hvervekampagne	22.11.2011
Sø- og Handelsretten · Sag om markedsføring af minkpelse: Isabell Kristensen mod Dansk Supermarked A/S	09.03.2007
Sø- og Handelsretten · Dom om varemærkekrænkelser, passivitet og vederlag for brug af navnet EXIT	22.12.2006

§ 8 Navnesporet: navnelovens §§ 26-27 og forholdet til markedsføringslovens § 22

Hvor billedbeskyttelsen alene hviler på generalklausulen, har navnet et selvstændigt lovfæstet spor. Efter [navnelovens § 27](#) kan den, der kan godtgøre, at en anden uberettiget benytter vedkommendes navn eller et forveksleligt navn, ved dom få den anden tilpligtet at ophøre med brugen. Bestemmelsen er ifølge forarbejderne til [forslaget til navnelov \(2004-05\)](#) en videreførelse af § 16, stk. 2, i den tidligere navnelov, og lovgiver understregede udtrykkeligt, at "[a]nvendelse og fortolkning af bestemmelsen vil som hidtil være et domstolsanliggende". Dertil kommer bødehemlen i [§ 26, stk. 1](#), hvor påtale kun sker efter forurettedes begæring eller når almene hensyn kræver det.

Østre Landsret anvendte bestemmelsen i [BS-2896/2008-OLR](#) (dom af 5. maj 2009) om beskyttelse af et efternavn over for erhvervsmæssig brug af fornavne som virksomhedskendetegn. Højesteret tog stilling til samspillet mellem navnebeskyttelse og erhvervsmæssig kendetegnsbrug i [BS-25678/2019-HJR m.fl.](#) (dom af 11. november 2019) om brugen af efternavnet Ørsted som varemærke og selskabsnavn, hvor både [navnelovens § 27](#) og [§ 3, stk. 2](#), [varemærkelovens § 14](#) og [selskabslovens § 2, stk. 2](#), indgik i grundlaget.

I markedsføringsretlig sammenhæng er navnebeskyttelsen håndhævet gennem [markedsføringslovens § 22](#). Sø- og Handelsretten nedlagde således i [BS-40346/2023-SHR](#) (kendelse af 20. november 2023) midlertidigt forbud efter [retsplejelovens § 413](#) mod brug af et personnavn i markedsføringen af en bedemandsvirksomhed med hjemmel i [§ 22](#) og [§ 3, stk. 1](#) sammenholdt med [varemærkelovens § 3, stk. 1](#). En beslægtet problemstilling – retten til at bruge sit eget navn erhvervsmæssigt efter en virksomhedsoverdragelse – blev behandlet i [V 47 10](#), [V 31 09](#), [V 13 11](#) (Sø- og Handelsrettens dom af 13. oktober 2012, Beckmann).

Endelig anvendes navnelovens beskyttelse rutinemæssigt i domænesager. Klagenævnet for Domænenavne lagde i [sag 2024-0070](#) (afgørelse af 18. juni 2024 om bui.dk) vægt på, at navnet var beskyttet efter [navnelovens § 3, stk. 1](#), og at beskyttelsen efter [§ 27](#) skal værne bærere af efternavne mod uberettiget brug egnet til at skabe forveksling. Samme ramme blev anvendt i [sag 2024-0172](#) (afgørelse af 12. december 2024) om en eks-ægtefælles domænenavn. Navnebeskyttelse som varemærke behandles nærmere under [varemaerkeret](#).

LOV	Markedsføringsloven § 3, stk. 1	Markedsføringsloven § 22	Navneloven § 26, stk. 1
	Navneloven § 27	Retsplejeloven § 413	Varemærkeloven § 14
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets dom om brug af efternavnet Ørsted som varemærke og selskabsnavn		11.11.2019
	Landsretten · Beskyttelse af efternavn over for erhvervsmæssig brug af fornavne som virksomhedskendetegn		05.05.2009
	Sø- og Handelsretten · Sag om midlertidigt forbud mod brug af personnavn i markedsføring af bedemandsvirksomhed		20.11.2023
	Sø- og Handelsretten · Sag om varemærkekrænkelser og brug af eget navn ved overdragelse af farvehandel (Beckmann)		13.10.2012

Domænenævnet · Tvist mellem eks-ægtefæller om retten til domænenavnet "[A's efternavn].dk" i strid med Navneloven og god domænenavnsskik	12.12.2024
Domænenævnet · Afgørelse om god domænenavnsskik vedrørende 'bui.dk' – Afvejning af efternavnsbeskyttelse og påstået inaktivitet/warehousing	18.06.2024

§ 9 Deep fakes og identitetsmisbrug i kommerciel sammenhæng – straffelovens § 264 d og § 264 e

Den teknologiske udvikling har skabt en ny variant af den kommercielle personlighedskrænkelser: syntetisk genereret materiale, hvor en kendt persons ansigt eller stemme bruges til at "anbefale" et produkt. Her supplerer strafferetten den markedsføringsretlige beskyttelse.

[Straffelovens § 264 e](#) kriminaliserer identitetsmisbrug med bøde eller fængsel indtil 6 måneder for den, der uberettiget

- 1. anvender oplysninger om en anden person, herunder cpr-nummer, navn og billede, til på utilbørlig vis at udgive sig for at være denne person eller*
- 2. videregiver materiale, herunder seksuelt materiale, hvor der er gjort brug af oplysninger om en anden person, herunder cpr-nummer, navn og billede, til på utilbørlig vis at manipulere denne persons fremtræden.*

Nr. 2 rammer netop deep fake-tilfældet: manipulation af en persons fremtræden ved brug af navn og billede. Bestemmelsen er en selvstændig hjemmel, som ikke forudsætter, at gerningsmanden er erhvervsdrivende, og den kan derfor anvendes side om side med markedsføringslovens sanktioner mod den annoncør, der bestiller eller udbreder materialet.

[Straffelovens § 264 d](#) rammer den uberettigede videregivelse af billeder "vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed", med skærpet sidestrafferamme på fængsel indtil 3 år ved særligt skærpene omstændigheder. Rigsadvokaten har i [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om digitale sexkrænkelser](#) fastlagt de centrale betingelser: at den afbildede skal kunne **identificeres** – ud fra billedet, tilhørende tekst eller omstændighederne ved videregivelsen – og at videregivelsen skal være **uberettiget**, hvilket den ikke er, hvis den afbildede har samtykket. Meddelelsen henviser i den forbindelse udtrykkeligt til Højesterets dom om Se&Hørs offentliggørelse af billeder af en studievært ([U 2010.2448 H](#)) og til, at sidestrafferammen i stk. 2 blev indsat på baggrund af [Straffelovrådets betænkning nr. 1563/2017 om freds- og ærekrænkelser](#). Om bødeniveauet for freds- og ærekrænkelser generelt henviser [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om freds- og ærekrænkelser](#) til, at bødestrafen gennemgående er tredoblet, og at der for ansvarshavende redaktører hos massemedier forudsættes en femdobling.

At "uberettiget" i § 264 d er et afvejningsbegreb, fremgår af [SS-92/2023-HJR](#), hvor Højesteret frifandt en blogger, fordi bidraget til debatten om et emne af væsentlig samfundsmæssig interesse vejede tungere end privatlivshensynet. Den afvejning falder anderledes ud, når formålet udelukkende er afsætningsfremme.

Vær opmærksom på kommende retstilstand: der er vedtaget en ændring af [straffelovens § 264 d](#), som endnu ikke er konsolideret ind i den gældende lovtekst. Ved [lov nr. 263 af 11. februar 2026](#) hæves strafferammen i § 264 d, stk. 1, fra fængsel indtil 6 måneder til fængsel indtil 1 år, med skærpet straffniveau for digitale sexkrænkelser. Ændringen træder i kraft **1. januar 2027**.

Deling af intime billeder uden samtykke behandles selvstændigt under [deling-intime-billeder-uden-samtykke](#), og de rene omdømmekrænkelser under [injurier-aerek-sociale-medier](#).

LOV

[Straffeloven § 264d, stk. 1-2](#)[Straffeloven § 264e, stk. 1-2](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesteret frifinder blogger for offentliggørelse af billede af terroroffer med henvisning til ytringsfrihed

23.02.2024

§ 10 Håndhævelse: Forbrugerombudsmandens administrative spor og de civile retsmidler

Området håndhæves ad to spor, der i praksis supplerer hinanden.

Det administrative spor. Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med [markedsføringslovens § 3, stk. 1](#) og griber ind ved indskærpelse, tilsagn eller – i grovere sager – politianmeldelse. Kongehussagerne viser reaktionsmønsteret: virksomheden ophører typisk umiddelbart efter henvendelsen, og sagen afsluttes uden yderligere skridt, jf. [afgørelsen af 20. november 2024 om julekuglerne](#) og [afgørelsen af 23. oktober 2024 om kunstplakaten](#). Den administrative praksis har derfor sin væsentligste værdi som normdannelse – hvilket netop er § 3's funktion ifølge forarbejderne, der fremhæver, at bestemmelsen "giver de retshåndhævende myndigheder en mulighed for at foretage en løbende normdannelse og videreudvikling af retstilstanden".

Forbrugerombudsmandens retningslinjer og vejledninger udfylder standarden. [Retningslinjerne om kønsrelateret reklame af 1. april 2012](#) beskriver metoden præcist: formålet er "at fastslå, hvad der er god markedsføringsskik, jf. markedsføringslovens § 3, stk. 1", og vurderingen "beror på en afbalancering af hensynet til forbrugerne og hensynet til almene samfundsinteresser over for hensynet til de erhvervsdrivende". Retningslinjerne fremhæver samtidig, at hensynet til smag og anstændighed falder uden for UCP-direktivets anvendelsesområde, jf. direktivets betragtning 7, og at [EMRK artikel 10](#) også beskytter kommerciel ytringsfrihed, hvorfor et indgreb kræver et særligt hjemmelsgrundlag – som markedsføringsloven er. På særlige områder er der supplerende regelsæt: reklamer i radio og tv skal efter [bekendtgørelse om reklamer og sponsorering m.v. § 7](#) være "lovlig, sømmelig, hæderlig og sandfærdig" og i overensstemmelse med markedsføringsloven, og spiludbydere er underlagt særlige markedsføringskrav, jf. bl.a. [bekendtgørelse om landbaserede væddemål § 21](#). Administrative bødeforelæg er dog kun hjemlet for et snævert område, jf. [bekendtgørelse om anvendelse af administrative bødeforelæg ved overtrædelse af markedsføringslovens § 10, stk. 1](#) – de kommercielle personlighedskrænkelser skal derfor forfølges ad anden vej.

Det civile spor er det, der giver den krænkede reelle compensation. Det består af forbud og påbud efter [markedsføringslovens § 24, stk. 1](#) – herunder midlertidigt forbud efter [retsplejelovens § 413](#) –, som anvendt i [BS-40346/2023-SHR](#) – kombineret med vederlag efter [§ 24, stk. 3](#) og tortgodtgørelse efter [erstatningsansvarslovens § 26](#). Bet365- og SpilXperten-sagerne viser, at det civile spor kan ramme hårdt, når krænkelsen er systematisk og forsætlig, jf. [BS-968/2022-SHR](#), [BS-23713/2023-OLR](#) og [BS-23785/2025-SHR](#).

Navnesagerne har deres eget retsmiddel i [navnelovens § 27](#) (dom om ophør) og bødehjælpen i [§ 26, stk. 1](#), mens deep fake- og identitetsmisbrugssager forfølges strafferetligt efter [straffelovens § 264 d](#) og [§ 264 e](#).

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 26](#)[Markedsføringsloven § 3, stk. 1](#)[Markedsføringsloven § 24, stk. 1, 3](#)[Navneloven § 26, stk. 1](#)[Navneloven § 27](#)[Retsplejeloven § 413](#)

PRAKSIS	Landsretten · Dom om krænkelse af elitesportsudøveres rettigheder ved brug af billeder og navne i markedsføring på sociale medier	08.07.2024
	Sø- og Handelsretten · Brug af landsholdsspilleres billeder og håndboldlandsholdets trøje på SpilXperten var kommerciel – Better Collective dømt til at betale 6,6 mio. kr.	23.06.2026
	Sø- og Handelsretten · Sag om midlertidigt forbud mod brug af personnavn i markedsføring af bedemandsvirksomhed	20.11.2023
	Sø- og Handelsretten · Bet365 dømt til at betale millionerstatning til 23 elitesportsudøvere for uberettiget brug af navne og billeder på sociale medier	08.05.2023
	Forbrugerombudsmanden · Virksomheds salg af julekugler med afbildninger af Kongehuset uden samtykke	20.11.2024
	Forbrugerombudsmanden · Ulovlig brug af Kong Frederiks portræt i kommerciel markedsføring af kunstplakater	23.10.2024

§ 11 Sammenfatning: den praktiske prøve i seks trin

Praksis lader sig sammenfatte i en prøve, som både rådgivere og domstole reelt følger:

- Er afsenderen erhvervsdrivende, og er der tale om handelspraksis?** Almennyttige, politiske og fagforeningsmæssige aktiviteter falder normalt uden for markedsføringsloven, jf. [V-29-11](#) og [Forbrugerombudsmandens udtalelse af 15. maj 2004](#) – men [erstatningsansvarslovens § 26](#) gælder alligevel.
- Er personen identificerbar?** Navn, portræt, karikatur, underskrift, tagging og hashtags kan alle etablere identifikationen.
- Foreligger der samtykke – og hvor langt rækker det?** Formål, medie, varighed og fremstillingsmåde afgrænser samtykket, men et bredt formuleret samtykke uden godkendelsesbeføjelse tolkes bredt, jf. [V-45-05](#) og Datatilsynets [j.nr. 2018-31-0118](#).
- Er brugen kommerciel eller redaktionel?** Er der en særlig forbindelse til et redaktionelt indhold, og fremstår den afbildede ikke som anbefalende, er brugen lovlig, jf. [Forbrugerombudsmandens afgørelse af 26. maj 2011](#) og [BS-24506/2022-HJR](#).
- Fører afvejningen mod ytringsfriheden til et andet resultat?** Ved et reelt bidrag til samfundsdebatten kan [EMRK artikel 10](#) veje tungest, jf. [SS-92/2023-HJR](#) – men den rent kommercielle blikfangsbrug nyder ikke den beskyttelse, jf. [BS-23713/2023-OLR](#).
- Hvilken retsvirkning?** Forbud og påbud efter [§ 24, stk. 1](#), rimeligt vederlag efter [§ 24, stk. 3](#) uden krav om tab, erstatning efter [§ 24, stk. 2](#) ved dokumenteret tab og tortgodtgørelse efter [erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1](#) ved tilstrækkelig grov krænkelse.

Udviklingslinjen er tydelig. Fra de ældre enkeltsager om skuespillere, sangere og sportsfolk over Sø- og Handelsrettens principielle markering i [V-29-11](#) til Bet365- og SpilXperten-sagerne er den kommercielle personlighedsret gået fra at være en spredt, skønspregtet beskyttelse til at være et område med et beregnetligt vederlagsniveau pr. krænkende eksponering. Med [straffelovens § 264 e](#) om identitetsmisbrug og den kommende skærpelse af [§ 264 d](#) pr. 1. januar 2027 er beskyttelsen samtidig udvidet til den syntetisk genererede udnyttelse af identitet – et område, hvor praksis endnu er sparsom, men hvor retsgrundlaget nu er på plads.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 26, stk. 1](#)
[Markedsføringsloven § 3, stk. 1](#)
[Markedsføringsloven § 24, stk. 1-3](#)
[Straffeloven § 264d](#)
[Straffeloven § 264e](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesteret frifinder blogger for offentliggørelse af billede af terroroffer med henvisning til ytringsfrihed	23.02.2024
Højesteret · Højesterets dom om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue: Parodiprincippet og afvejning mellem ophavsret og ytringsfrihed	17.05.2023
Landsretten · Dom om krænkelse af elitesportsudøveres rettigheder ved brug af billeder og navne i markedsføring på sociale medier	08.07.2024
Sø- og Handelsretten · Sag om brug af 3F's logo og manipuleret billede af forbundsformand i hvervekampagne	22.11.2011
Sø- og Handelsretten · Sag om markedsføring af minkpelse: Isabell Kristensen mod Dansk Supermarked A/S	09.03.2007
Forbrugerombudsmanden · Anvendelse af borgmesters billede i avisannoncer om skolestruktur – Samtykke og ytringsfrihed	26.05.2011
Forbrugerombudsmanden · Annonce om dyrevelfærd ikke omfattet af markedsføringsloven, da organisationen ikke anses for erhvervsdrivende	15.05.2004
Datatilsynet · Ingen kritik af privat virksomhed for håndtering af anmodning om sletning af billeder	10.09.2018

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Erstatningsansvarsloven § 26	stk. 1	Markedsføringsloven § 3	stk. 1
Markedsføringsloven § 22		Markedsføringsloven § 24	stk. 2-4
Navneloven § 27		Straffeloven § 264e	stk. 1

MATERIALE Citerede afgørelser

30 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

5

12.09.2025	Højesteret afviser anke i sag om Irmapijen-kunst: Kommerciel udnyttelse krænkede Coop Danmarks rettigheder	10454-12310
23.02.2024	Højesteret frifinder blogger for offentliggørelse af billede af terroroffer med henvisning til ytringsfrihed	4781-5753
17.05.2023	Højesterets dom om Berlingskes brug af Den Lille Havfrue: Parodiprincippet og afvejning mellem ophavsret og ytringsfrihed	bs-24506-2022-hjr
11.11.2019	Højesterets dom om brug af efternavnet Ørsted som varemærke og selskabsnavn	bs-25678-2019-hjr-bs-25685-2
06.01.2012	Dom om markedsføringskampagner og varemærkeret for "Danske Spil"	288-2009- og-289-2009

LANDSRETTE · ANKEINSTANS

2

08.07.2024	Dom om krænkelse af elitesportsudøveres rettigheder ved brug af billeder og navne i markedsføring på sociale medier	5874-7016
05.05.2009	Beskyttelse af efternavn over for erhvervsmæssig brug af fornavne som virksomhedskendetegn	6201-7433

SØ- OG HANDELSRETTE · SPECIALRET

10

23.06.2026	Brug af landsholdsspilleres billeder og håndboldlandsholdets trøje på SpilXperten var kommerciel – Better Collective dømt til at betale 6,6 mio. kr.	BS-23785/2025-SHR
20.11.2023	Sag om midlertidigt forbud mod brug af personnavn i markedsføring af bedemandsvirksomhed	BS-40346/2023-SHR
08.05.2023	Bet365 dømt til at betale millionerstatning til 23 elitesportsudøvere for uberettiget brug af navne og billeder på sociale medier	4437-5322
08.03.2022	Sø- og Handelsretten Kendelse om Markedsføringslovens Overtrædelse ved Online Coaching Kritik	BS-35339/2021-SHR
24.05.2017	Sag om uretmæssig brug af billeder af håndboldlandsholdsspillere i kommerciel markedsføring	V-9-16
13.10.2012	Sag om varemærkekrænkelser og brug af eget navn ved overdragelse af farvehandel (Beckmann)	V 47 10, V 31 09, V 13 11
22.11.2011	Sag om brug af 3F's logo og manipuleret billede af forbundsformand i hvervekampagne	V-29-11
09.03.2007	Sag om markedsføring af minkpelse: Isabell Kristensen mod Dansk Supermarked A/S	V-45-05
22.12.2006	Dom om varemærkekrænkelser, passivitet og vederlag for brug af navnet EXIT	V-24-05
21.08.2006	Sag om uretmæssig brug af navn og billede i markedsføring – Paul Elvstrøm mod RedGreen A/S	V 83/04

FORBRUGEROMBUDSMANDEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

9

20.11.2024	Virksomheds salg af julekugler med afbildninger af Kongehuset uden samtykke
23.10.2024	Ulovlig brug af Kong Frederiks portræt i kommerciel markedsføring af kunstplakater
08.10.2024	Influenter og skjult reklame: Krav om tydelig markering af kommerciel hensigt på sociale medier
01.11.2022	PR-bureau indskærpes for medvirken til skjult reklame via pressemeddelelser
23.03.2017	Markedsføring med medlem af Kongehuset uden tilladelse
26.05.2011	Anvendelse af borgmesters billede i avisannoncer om skolestruktur – Samtykke og ytringsfrihed
11.08.2009	Fagforenings markedsføring og Markedsføringsloven: Afgrænsning af kommercielle aktiviteter
15.05.2004	Annonce om dyrevelfærd ikke omfattet af markedsføringsloven, da organisationen ikke anses for erhvervsdrivende
13.05.2004	Avis' kombination af annonce og redaktionel omtale vurderes som mulig skjult reklame

DATATILSYNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

2

01.07.2020	Kritik af virksomheds offentliggørelse af medarbejderbillede på Instagram uden samtykke	2019-31-2452
------------	---	--------------

10.09.2018	Ingen kritik af privat virksomhed for håndtering af anmodning om sletning af billeder	J.nr. 2018-31-0118
DOMÆNENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		2
12.12.2024	Twist mellem eks-ægtefæller om retten til domænenavnet "[A's efternavn].dk" i strid med Navneloven og god domænenavnsskik	2024-0172
18.06.2024	Afgørelse om god domænenavnsskik vedrørende 'bui.dk' – Afvejning af efternavnsbeskyttelse og påstået inaktivitet/warehousing	2024-0070

06

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over medieansvarslovens ansvarssystem og anvendelsesområde

Anvendelsesområde, anmeldelsesordning og placeringen af straffe- og erstatningsansvaret

Version 2 · Opdateret 3. sep. 2026 · 35 afgørelser · 2008-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Medieansvarsloven etablerer et særligt presseretligt ansvarssystem, der på afgørende punkter fraviger lovgivningens almindelige regler om gerningsmands- og medvirkensansvar. To spørgsmål er logisk forudgående for alt andet: om det pågældende medie overhovedet er omfattet af lovens § 1 – og for internetbaserede medier, om foretagendet har indgivet anmeldelse efter § 8, stk. 1 – og dernæst hvor ansvaret for indholdet placeres i den successive og eksklusive kæde forfatter/kilde → redaktør → udgiver. Praksis viser, at afgrænsningsspørgsmålet er ganske skarpt: Pressenævnet afviser konsekvent klager over ikke-anmeldte netmedier, og Højesteret har i PET-bog-sagen fastslået, at også processuelle indgreb som midlertidige forbud som udgangspunkt skal rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt og ikke mod medieselskabet. Annoncer og reklamer ligger derimod helt uden for det særlige system og bedømmes efter lovgivningens almindelige regler, jf. § 27.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Medieansvarsloven gælder udtømmende for de tre kategorier i § 1: indenlandske periodiske skrifter (nr. 1), lyd- og billedprogrammer fra DR, TV 2/DANMARK A/S, de regionale TV 2-virksomheder og foretagender med dansk tilladelse eller registrering (nr. 2), samt andre periodisk udbredte tekster, billeder og lydprogrammer med presselignende nyhedsformidling (nr. 3).
- 02** Et skrift anses kun for periodisk, hvis det er bestemt til at udkomme mindst to gange årligt, jf. § 2, stk. 3 – enkeltstående bogudgivelser falder derfor uden for loven.
- 03** En tv-kanal med udenlandsk sendetilladelse (fx britisk Ofcom-licens) er ikke omfattet af § 1, nr. 2, uanset at den sender til et dansk publikum.
- 04** Medier omfattet af § 1, nr. 3, er kun undergivet loven, hvis foretagendet har indgivet anmeldelse til Pressenævnet efter § 8, stk. 1 – anmeldelsen er en konstitutiv betingelse, ikke en formalitet.
- 05** Ved ændringsloven af 27. december 2018 blev § 8, stk. 1, udvidet, så elektroniske nyhedsmedier med redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteloven automatisk omfattes uden anmeldelse; ændringen er endnu ikke konsolideret i lovbekendtgørelsen.

- 06 For at være omfattet af § 1, nr. 3, kræves redigeret envejskommunikation med selvstændig journalistisk bearbejdning – umoderede brugerdebatter, hvor mediet alene er teknisk formidler, falder uden for.
- 07 Redaktøren er efter § 3, stk. 2, og § 5, stk. 2, den, der er beføjet til at træffe endelig afgørelse om indholdet, og der kan kun være én redaktør; kompetencen kan ikke deles eller delegeres væk.
- 08 Manglende eller urigtig angivelse af redaktør udløser et selvstændigt ansvar for både udgiver og redaktør efter § 3, stk. 3, sanktioneret ved § 53, stk. 1.
- 09 Strafansvaret er eksklusivt: efter § 9, stk. 1, og § 16, stk. 1, kan ansvar kun pålægges den i loven angivne personkreds, og andre medarbejdere kan ikke drages til ansvar for medvirken efter straffelovens § 23.
- 10 Ansvar er successivt (kaskadeagtigt): navngiven forfatter → redaktør (objektivt ved unavngivne artikler, § 11, stk. 1) → udgiver (objektivt, § 15, stk. 1), og tilsvarende §§ 17-23 for radio, tv og § 1, nr. 3-medier.
- 11 Redaktøren bærer objektivt ansvar for udtalelser i forskudte udsendelser, når den udtalende ikke er identificeret, ikke har samtykket, eller er lovet anonymitet, jf. § 18, stk. 2.
- 12 Rejses tiltale mod medieforetagendet i stedet for mod den ansvarshavende redaktør, er tiltalen forkert adresseret og må opgives.
- 13 Annoncer og reklamer er undtaget fra det særlige ansvarssystem, jf. § 27: annoncøren og den bistående (typisk reklamebureauet) er ansvarlige efter almindelige regler, og redaktøren er kun medansvarlig efter almindelige regler – dog objektivt, hvis oplysningspligten efter §§ 4 og 6 ikke opfyldes.
- 14 Erstatningsansvaret placeres efter nøjagtig samme regler som strafansvaret, jf. §§ 29, 31 og 33, men beror i øvrigt på almindelige erstatningsretlige retsstridighedsbetragtninger.
- 15 Medieforetagendet hæfter umiddelbart som selvskyldnerkautionist for bøder og sagsomkostninger (§ 26, stk. 1) og for erstatninger (§§ 30, 32 og 33) – med fuld regres mod den dømte.
- 16 Bøder efter §§ 9-25 udmåles ikke efter dagbodssystemet, men efter § 26, stk. 2, hvor lovovertrædelsens karakter og grovhed, mediets udbredelse og den opnåede eller mulige fortjeneste er de bærende kriterier.
- 17 Midlertidige forbud mod medieoffentliggørelse skal efter Højesterets kendelse i PET-bog-sagen som udgangspunkt rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt, medmindre medieforetagendet som sådant er ansvarligt efter medieansvarslovens regler.
- 18 Rigsadvokaten træffer efter § 28 afgørelse om tiltale for indholdet af ethvert massemedie omfattet af loven, og alle sigtelser omfattet af det særlige ansvarssystem skal forelægges Rigsadvokaten – også når sigtelsen vurderes grundløs.
- 19 Fordi lovgiver ved medieansvarsloven har henlagt kontrollen med god presseskik til Pressenævnet, er andre forvaltningsmyndigheder efter det organisatoriske specialitetsprincip som udgangspunkt afskåret fra selv at sanktionere presseetiske brud.

§ 1 De tre mediekategorier i § 1 – og hvorfor afgrænsningen er afgørende

Medieansvarslovens anvendelsesområde er udtømmende opregnet i § 1, der opdeler massemedierne i tre kategorier:

Kategori	Medietype	Betingelse
§ 1, nr. 1	Indenlandske periodiske skrifter, herunder billeder og lignende fremstillinger, der trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres	Skriftet skal være indenlandsk og periodisk, jf. § 2
§ 1, nr. 2	Lyd- og billedprogrammer fra DR, TV 2/DANMARK A/S, de regionale TV 2-virksomheder og foretagender med tilladelse til eller registrering for radio-/fjernsynsvirksomhed	Dansk tilladelse eller registrering
§ 1, nr. 3	Andre tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden med presselignende nyhedsformidling	Anmeldelse efter § 8, stk. 1

Afgrænsningen er ikke akademisk. Falder et medie uden for § 1, gælder hverken det særlige ansvarssystem, den særlige bødeudmålingsregel, udgiverens hæftelse, genmælereglerne, Pressenævnets kompetence eller – jf. [retsplejelovens § 172](#) – kildebeskyttelsen. Rigsadvokatmeddelelsen om aktindsigt sammenfatter kredsen af beskyttede journalister ved netop at gengive de tre kategorier i medieansvarslovens § 1 og tilføjer, at det for § 1, nr. 3-medier "må være et krav, at der af mediet eller informationssystemet er foretaget en selvstændig bearbejdning af nyhedsstoffet, og at modtageren ikke har mulighed for at påvirke produktet", jf. [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om aktindsigt, pkt. 4.1.3](#).

Forarbejderne til den oprindelige lov (1990 LSF 132, Forslag til medieansvarslov) understreger, at lovgiver bevidst afstod fra at definere skriftsbegrebet:

Medieansvarsudvalget anså det heller ikke for muligt at definere begrebet på en sådan måde, at definitionen dækker alle nuværende og fremtidige frembringelser, som bør være omfattet af de særlige presseretlige ansvarsregler. Det var derfor udvalgets opfattelse, at det fortsat bør overlades til retspraksis og administrativ praksis at afgrænse begrebet »skrift«.

Formuleringen »trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres« blev valgt netop for at gøre bestemmelsen teknologineutral, så "nye tekniske former for mangfoldiggørelse automatisk vil være omfattet".

Periodicitetskravet i [§ 2, stk. 3](#) – mindst to udgivelser årligt – sætter en klar nedre grænse. Pressenævnet afviste i [17-70-01155](#) en klage over en enkeltstående bogudgivelse med den begrundelse, at bogen kun var udkommet én gang og ikke indgik i en periodisk udgivelsesrække. Modsat blev et medlemsblad udgivet af en landsforening i [Pressenævnets kendelse af 24. september 2025](#) behandlet som omfattet af loven, hvor nævnet realitetsbehandlede en genmæleanmodning efter §§ 36 og 38.

For § 1, nr. 2 er tilladelses- eller registreringskravet nationalt afgrænset. I [2018-80-0113](#) afviste Pressenævnet en klage over TV3-programmet »Børnelokkerne«, fordi kanalen sender med licens fra den britiske tilsynsmyndighed Ofcom og derfor ikke er i besiddelse af en dansk sendetilladelse. Kategorien blev nyaffattet i 2005 som konsekvens af, at radio- og fjernsynslovens tilladelseskrav for en række programtyper blev afløst af

en registreringsordning, og af at TV 2/DANMARK var blevet omdannet til statsligt aktieselskab; forarbejderne beskriver ændringen som "et antal redaktionelle konsekvensændringer".

LOV

[Medieansvarsloven § 1](#)[Medieansvarsloven § 2, stk. 3](#)[Medieansvarsloven § 8, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 172](#)

PRAKSIS	Pressenævnet · Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad	24.09.2025
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over TV3-programmet Børnelokkerne grundet manglende kompetence	18.04.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over bogudgivelse grundet manglende kompetence	01.07.2017

§ 2 Anmeldelsesordningen i § 8, stk. 1 – porten til det særlige system for internetmedier

For medier omfattet af [§ 1, nr. 3](#) er anmeldelsen til Pressenævnet en konstitutiv betingelse. [§ 8, stk. 1](#) bestemmer, at foretagender, der udgiver sådanne massemedier, "for at være omfattet af lovens regler" skal have indgivet anmeldelse. Forarbejderne beskriver ordningen som dobbeltsidet – den skaber både gennemsigtighed for den krænkede borger og et valg for mediet:

Formålet hermed er for det første, at omverdenen, navnlig en krænket borger, kan få kendskab til, om et bestemt foretagende er omfattet af de særlige ansvarsregler, ligesom det kan efterprøves om betingelserne i § 1, nr. 3, er opfyldt. Det er endvidere en konsekvens, at virksomheden selv kan beslutte, om medieansvarslovens særlige ansvarssystem eller straffelovens almindelige regler skal gælde.

Pressenævnets praksis er konsekvent og formalistisk: uden anmeldelse ingen kompetence. Nævnet har afvist klager over fiskeritidende.dk ([16-70-01025](#)), idag.dk ([17-70-01078](#)), lastbilmagasinet.dk ([17-70-01182](#)), plastforum.dk ([2018-80-0184](#)), CHECK-IN.dk ([2018-80-0211](#)), raavildt.dk ([2019-80-0291](#)) og document.dk ([2020-80-0537](#)) – alle med samme begrundelse og med hjemmel i [§ 43, stk. 2, nr. 1](#). I CHECK-IN.dk-sagen formulerede nævnet det kort:

Da hjemmesiden CHECK-IN.dk ikke er anmeldt til Pressenævnet efter medieansvarslovens § 8, stk. 1, er der ikke tale om et medie omfattet af medieansvarsloven, jf. lovens § 1, nr. 3.

At anmeldelsen er frivillig, illustreres af [17-70-01084](#), hvor et fagforbunds elektroniske nyhedsbrev – redigeret af et redaktionsudvalg med bistand fra en freelancejournalist og sendt til ca. 3.500 medlemmer – faldt uden for nævnets kompetence, netop fordi organisationen udtrykkeligt havde tilkendegivet ikke at ville anmelde sig. Tilsvarende i [2018-80-0149](#) om en skoles årsberetning på skolens hjemmeside.

Anmeldelsen virker fremadrettet, men kan repareres i forhold til en verserende klage. I [15-70-00882](#) havde nævnet først afvist en klage over Landbrugsavisen.dk som ikke-anmeldt; da mediet tre dage senere lod sig anmelde, og mediet samtykkede i realitetsbehandling, genoptog nævnet sagen.

Omvendt smitter en anmeldelse af nyhedsmediet af på hele det anmeldte medie. I [2022-80-0862](#) gjorde DR gældende, at resuméer af afgørelser fra lytternes og seernes redaktør ikke var redaktionelt indhold og derfor faldt uden for § 1. Nævnet fastslog kompetence, fordi dr.dk er anmeldt efter § 8, stk. 1, og fordi artiklen – trods sin placering under »Brugernes Redaktør« – udgjorde redigeret envejskommunikation undergivet journalistisk udvælgelse og bearbejdelse.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8, stk. 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 2
PRAKSIS			
	Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan		27.08.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence		28.08.2020
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klagesag om trofæopmåling pga. manglende kompetence		06.04.2019
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over luftfartssite på grund af manglende jurisdiktion		16.11.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over plastforum.dk grundet manglende kompetence		02.10.2018
	Pressenævnet · Afvisning af klage over årsberetning på Sankt Petri Skoles hjemmeside grundet manglende kompetence		03.08.2018
	Pressenævnet · Afvisning af klage over Lastbil Magasinet: Internetmedie ikke anmeldt til Pressenævnet		14.09.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse		11.03.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over idag.dk på grund af manglende tilmelding til medieansvarsloven		15.02.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over fiskeritidende.dk grundet manglende kompetence		11.10.2016
	Pressenævnet · Pressenævnet genoptager klagesag mod Landbrugsavisen.dk efter mediets anmeldelse til nævnet		18.11.2015

§ 3 En endnu ikke konsolideret udvidelse: mediestøtte som automatisk indgangsbillet

Medieansvarsloven foreligger i [lovbekendtgørelse af 14. august 2014](#), men [§ 8](#) er siden ændret, uden at ændringen er rullet ind i den konsoliderede tekst. Ved [ændringsloven af 27. december 2018](#), med ikrafttræden 1. januar 2019, blev der i [§ 8, stk. 1](#), indsat 2. og 3. pkt., og [§ 8, stk. 2](#), blev konsekvensrettet. Ændringen har status som *i kraft, men ikke konsolideret* – den gælder altså, selv om den ikke fremgår af lovbekendtgørelsens tekst.

Indholdet er en principiel udvidelse af anvendelsesområdet: elektroniske nyhedsmedier, der modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteleven, omfattes automatisk af medieansvarsloven, uanset om de har anmeldt sig til Pressenævnet. Forarbejderne udtrykker det direkte:

Med den foreslåede bestemmelse vil elektroniske nyhedsmedier, der modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte, blive omfattet af medieansvarsloven, uanset om de har tilmeldt sig Pressenævnet efter § 8, stk. 1. For udgivere af disse nyhedsmedier vil det således ikke længere være frivilligt, om de er omfattet af medieansvarsloven.

Retsvirkningerne er de fulde: nyhedsmediet omfattes af "reglerne om Pressenævnets kompetence, genmæle, det særlige ansvarssystem, den særlige bødeudmålingsregel, udgiverens hæftelse og påtalekompetence" og kan påberåbe sig kildebeskyttelsen i [retsplejelovens § 172](#), stk. 1, 2 og 4.

Forarbejderne opstiller samtidig en række afgrænsninger, som har direkte betydning for kompetencespørgsmål i praksis:

- Det er den påståede overtrædelses tidspunkt, der afgør, om loven finder anvendelse: en klage over adfærd i støtteperioden kan behandles også efter støtteperiodens udløb, mens adfærd forud for støtten falder uden for, selv om klagen indgives i støtteperioden.
- Ved projektstøtte efter mediestøttelevens §§ 6-8 er det "vanskeligere uden videre at lægge til grund", at de materielle krav i [§ 1, nr. 3](#), er opfyldt, fordi projektstøtte også kan gives til etablering; det beror i sidste ende på en konkret vurdering hos Pressenævnet og domstolene.

- Massemedier rettet mod et dansk mindretal i udlandet er undtaget, jf. det indsatte 3. pkt.
- Tilbagekaldes støtten, ophører lovens anvendelse fra afgørelsestidspunktet, også hvis der pålægges tilbagebetaling for en tidligere periode.
- Den eksisterende frivillige anmeldelsesordning fortsætter uændret ved siden af.

Pressenævnets nyere praksis afspejler ændringen. I [2020-80-0537](#) om document.dk konstaterede formanden ikke blot, at mediet ikke var anmeldt, men også udtrykkeligt, at mediet "på tidspunktet for afgørelsen ikke [modtog] offentlig mediestøtte, hvilket ellers automatisk ville bringe det under nævnets opsyn". Kompetencevurderingen for netmedier har efter 2019 således to spor: anmeldelse eller mediestøtte.

LOV

[Medieansvarsloven § 1](#)[Medieansvarsloven § 8, stk. 1, 2](#)[Retsplejeloven § 172, stk. 1](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence

28.08.2020

§ 4 Kravet om redigeret envejskommunikation og selvstændig nyhedsbearbejdning

Selv når et internetmedie er anmeldt, er ikke alt indhold på platformen omfattet. Kriteriet i [§ 1, nr. 3](#) – at nyhedsformidlingen skal kunne "ligestilles" med formidlingen fra presse og radio/tv – udmøntes i forarbejderne i tre kumulative krav:

- **Envejskommunikation.** "Dette kriterium indebærer, at der ligesom i den trykte presse og radio/fjernsyn skal være tale om en-vejs-kommunikation. Kun i de tilfælde, hvor modtageren ikke kan påvirke produktet, er der mulighed for at begrænse ansvarsplaceringen til bestemte personer hos nyhedsformidleren."
- **Egentlig nyhedsformidling.** Begrebet er ikke emnemæssigt begrænset, og der stilles ikke kvalitetskrav; afgørende er, at mediet har "et indhold, sammensat af en flerhed af informationer hidrørende fra forskellige kilder".
- **Selvstændig bearbejdning.** "Systemer, som blot teknisk formidler nyhedsstof, vil derfor ikke være omfattet."

Forarbejderne præciserer også, at udbredelsen skal ske til offentligheden – virksomheders interne informationssystemer er derfor ikke omfattet, selv om de har karakter af nyhedsformidling – og at kravet om *periodisk* udbredelse i [§ 1, nr. 3](#), anvendes anderledes end i [§ 1, nr. 1](#): en "konstant uforanderlig eller enkeltstående formidling" er ikke omfattet, og elektronisk udsendte bøger og videoer falder derfor uden for, ligesom bøger gør det for den trykte presses vedkommende.

Envejskravet har været afgørende for kommentarspor. I [2018-80-0216](#) afviste Pressenævnet en klage over stærkt racistiske læserkommentarer på ekstrabladet.dk, uanset at selve mediet er anmeldt. Nævnet lagde vægt på, at debatsider med uredigerede brugerindlæg ikke er omfattet, at kommentarerne ikke havde været genstand for forudgående journalistisk udvælgelse eller redigering, og at Ekstra Bladet i den sammenhæng "alene [havde] fungeret som teknisk formidler for brugernes kommunikation". Samme sontring blev anvendt i [Pressenævnets afgørelse af 4. juni 2024](#) om udelukkelse fra DR's debatplatforme.

Modpolen er [2022-80-0862](#): en tekst, der er journalistisk udvalgt og bearbejdet, og som brugerne ikke kan korrigere eller supplere, er redigeret envejskommunikation og dermed omfattet – også når den formelt præsenteres som administrativ klagevejledning fra et internt klageorgan. Grænsen går altså ikke ved indholdets rubricering, men ved den faktiske redaktionelle kontrol.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 2	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence		04.06.2024
	Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan		27.08.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser at behandle klage over racistiske brugerkommentarer på Ekstra Bladet		23.11.2018

§ 5 Redaktørbegrebet, angivelsespligten og redigeringsretten

Ansvarssystemet hviler på, at der findes præcis én identificerbar redaktør. Efter [§ 3, stk. 2](#) forstås ved redaktør "den, der er beføjet til at træffe endelig afgørelse om skriftets indhold", og bestemmelsen slutter kategorisk: "Der kan kun være een redaktør." Den parallelle bestemmelse for radio og tv i [§ 5, stk. 2](#) knytter redaktørbegrebet til beføjelsen til at træffe "endelig beslutning om at udsende et program eller indslag".

Forarbejderne redegør udførligt for, hvorfor lovgiver fastholdt éncentrisk ansvarsplacering også for de elektroniske medier, hvor produktionen typisk involverer flere personer end en avisartikel:

Udvalget har imidlertid fundet, at det også for disse massemedier er mest hensigtsmæssigt, at der kun findes een person, som i strafferetlig henseende er ansvarlig for anonyme indslag. [...] Dette ansvar kan ikke delegeres.

Lovgiver overvejede og forkastede en anden betegnelse end »redaktør« – netop fordi udtryk som programchef og programansvarlig i praksis dækker andre ansvarsformer. Til gengæld indførtes en række gennemsigtighedsregler: angivelsespligten i [§ 3, stk. 1](#) for skrifter, oplysningspligten over for Pressenævnet i [§ 5, stk. 1](#) og på begæring i [§ 5, stk. 3](#), redaktørens pligt efter [§ 4](#) og [§ 6](#) til at oplyse identiteten på de ansvarlige personer, og opbevaringspligten i [§ 7](#) – kopi af alle udsendelser i 6 måneder, og længere hvis der er klaget eller rejst sag. Opbevaringspligten er gentaget i [bekendtgørelse om vedtægt for DR § 27](#) og [bekendtgørelse om de regionale TV 2-virksomheder § 19](#).

Manglende eller urigtig angivelse er selvstændigt sanktioneret. Efter [§ 3, stk. 3](#) påhviler ansvaret både udgiveren og redaktøren, og en urigtigt angiven person er tillige ansvarlig, hvis angivelsen skete med den pågældendes samtykke. Overtrædelse straffes efter [§ 53, stk. 1](#) med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. I [Forbrugerombudsmandens sag af 14. august 2013](#) dømte Retten i Lyngby en annoncør, der tillige var ansvarshavende redaktør for et gratismagasin omdelt i ca. 1 million eksemplarer, både for skjult reklame og for overtrædelse af [§ 53, stk. 1](#), jf. [§ 3, stk. 1](#), jf. [stk. 3](#) – samlet bøde 30.000 kr., som skulle betales personligt.

Redaktørkompetencen efter [§ 3, stk. 2](#), er ikke kun en ansvarsbyrde, men også en rettighed: Pressenævnet udleder direkte af bestemmelsen den redigeringsret, der udgør nævnets faste udgangspunkt i klager over fravalgt eller redigeret stof. I [16-70-00978](#) fastslog nævnet med udtrykkelig hjemmel i [§ 3, stk. 2](#), at redaktøren har ret til at beslutte, hvad der bringes, herunder at udelade oplysninger og ændre overskrifter, så længe det samlede indtryk ikke forvanskes. Samme princip blev anvendt på afvisning af en annonce i [Pressenævnets kendelse af 23. september 2025](#), hvor nævnet tillige afgrænsede sin kompetence: det er ikke nævnets opgave at håndhæve de "Grundlæggende synspunkter" i de presseetiske regler, da det ville gribe ind i mediernes ret til selv at bestemme deres indhold.

LOV	Medieansvarsloven § 3, stk. 1-3	Medieansvarsloven § 5, stk. 1-4	Medieansvarsloven § 7
	Medieansvarsloven § 53, stk. 1		

PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over medies afvisning af kritisk annonce.	01.10.2025
	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af redaktørens redigeringsret og brug af læserbreve i mediekoncerner	25.06.2016
	Forbrugerombudsmanden · Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør	14.08.2013

§ 6 Det eksklusive og successive strafansvar for periodiske skrifter (§§ 9-15)

§ 9, stk. 1 fastslår eksklusiviteten: strafansvar for indholdet af et indenlandsk periodisk skrift "kan kun pålægges forfatteren til en artikel i skriftet, redaktøren og udgiveren", med forbehold for §§ 14, 25 og 27. Kredsen er udtømmende, og andre medarbejdere kan ikke gøres ansvarlige for medvirken efter straffelovens almindelige regler. Skatterådet beskrev i [SKM2014.506.SR](#) systemet præcist som et **kaskadeansvar**, der "primært rammer den navngivne forfatter – journalisten – jf. § 10", og hvor ansvaret ved fravær af en navngiven journalist "overgår til redaktøren på objektivt grundlag, jf. § 11".

Kæden ser således ud for skrifter:

Trin	Bestemmelse	Ansvarsgrundlag
Navngiven forfatter	§ 10, stk. 1	Lovgivningens almindelige regler
Citeret kilde	§ 14	Medansvar, hvis udtalelsen er korrekt gengivet og godkendt navngivet
Redaktør, unavngiven artikel	§ 11, stk. 1	Objektivt
Redaktør, navngiven artikel uden ansvarlig forfatter	§ 11, stk. 2	Objektivt (manglende tilknytning til riget, manglende tilregnelighed)
Redaktør, gengivelse fra andet medie	§ 12	Objektivt , medmindre forfatteren har samtykket i gengivelsen
Redaktør, medansvar	§ 13	Fast medarbejder med redaktørens vidende, opfordring/medvirken, eller viden om urigtighed/privatlivskrænkelser
Udgiver	§ 15, stk. 1	Objektivt , subsidiært når ansvar ikke kan gøres gældende mod redaktøren

Rigsadvokatmeddelelsen om strafansvar for juridiske personer fremhæver netop disse objektive individualansvar som et særkende ved loven:

Medieansvarsloven indeholder et særligt ansvarssystem, der gælder med hensyn til overtrædelser, som sker gennem trykte og elektroniske medier. Loven indeholder således flere bestemmelser om objektivt individualansvar [...]

jf. [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om strafansvar for juridiske personer, pkt. 3.1.6](#), der også fremhæver, at udgiveransvaret efter § 15, stk. 2, kan pålægges den juridiske person som sådan som bødeansvar.

Bemærk, at forfatteransvaret efter § 10, stk. 2 forudsætter navngivning med forfatterens samtykke – pseudonym eller mærke tæller kun, når det er alment kendt, hvem der anvender det – og at en tekst offentliggjort med et nyhedsbureau som kilde efter § 10, stk. 6 ikke anses for navngiven, hvorved ansvaret falder tilbage på redaktøren.

Praksis illustrerer kædens funktion. I [SS-4122/2025-KBH](#) blev to journalister tiltalt som navngivne forfattere efter [§ 24](#), jf. [§ 10](#), stk. 1, jf. stk. 3, mens den ansvarshavende chefredaktør blev tiltalt separat efter [§ 13](#), fordi artiklerne var skrevet af faste medarbejdere med hans vidende. Alle tre blev fundet skyldige. Bødeniveauet er interessant: Københavns Byret tog udgangspunkt i "en normalbøde på 25.000 kr. for en journalist og 50.000 kr. for en ansvarshavende redaktør ved et førstegangstilfælde, med modereret kumulation ved flere overtrædelser" – altså en systematisk dobbelt bøde for redaktørledet.

Andre sager viser ansvarsplaceringen hos den navngivne forfatter alene: [S-450-23](#) (Østre Landsret, journalist, [§ 10](#), stk. 1, jf. [§ 24](#); bøden nedsat til 10.000 kr. på grund af lang sagsbehandlingstid, jf. [11. afd. nr. S-450-23](#)), [SS-5617/2022-NYK](#) og [AM2021.12.13B](#), hvor en journalistpraktikant blev frifundet.

I civile injuriersager mod medier optræder hele kæden typisk som sagsøgte. I [BS-25045/2018-KOL](#) blev både mediekoncernen, chefredaktøren og tre journalister sagsøgt under påberåbelse af §§ 10, 11, 13, 15 og 40, og i Muhammed-tegningssagen ([BS-2423/2006-VLR](#)) var §§ 10 og 13 ligeledes påberåbt. Ansvarsplaceringen efter medieansvarsloven afgør *hvem*, der kan dømmes – men ikke *om* der er begået noget retsstridigt; det beror på de almindelige materielle regler, herunder afvejningen efter EMRK artikel 8 og 10.

LOV	Medieansvarsloven § 9, stk. 1	Medieansvarsloven § 10	Medieansvarsloven § 11
	Medieansvarsloven § 13	Medieansvarsloven § 15	
PRAKSIS	Landsretten · Landsret idømmer journalist bøde for overtrædelse af navneforbud i sag om kommunalt misbrug		21.05.2025
	Landsretten · Journalist idømt nedsat bøde for overtrædelse af navneforbud grundet lang sagsbehandlingstid		21.05.2025
	Landsretten · Vestre Landsret: Sag om ærekrænkelse i forbindelse med Muhammed-tegninger		19.06.2008
	Byretten · Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvindl		21.05.2026
	Byretten · Journalist dømt for at omgå navneforbud, men bøde bortfalder grundet lang sagsbehandlingstid		20.01.2023
	Byretten · Journalistpraktikant frifindes for overtrædelse af navneforbud i sag om voldtægtsdom		13.12.2021
	Byretten · Frifindelse i sag om ærekrænkelse: Artikelserie om konkurskarantæne og stråmandsvirksomhed		17.06.2020
	Skatterådet · Journalisters skattepligt ved mediers friholdelse for bøder og sagsomkostninger		09.07.2014

§ 7 Radio, tv og § 1, nr. 3-medier: forskudte og direkte udsendelser (§§ 16-24)

For radio- og fjernsynsudsendelser opbygger [§ 16, stk. 1](#) samme eksklusivitet: ansvar kan kun pålægges forfatteren til en tekst, den, der fremsætter en udtalelse, redaktøren og radio- eller fjernsynsforetagendet, med forbehold for [§ 20, stk. 2](#), [§ 25](#) og [§ 27](#). [§ 24](#) fastslår, at [§ 1, nr. 3-medier](#) følger reglerne i §§ 9-15 eller §§ 16-23 "afhængig af massemediets karakter" – for et netmedie med tekstindhold anvendes altså skriftsreglerne.

Systemet sonder skarpt mellem forskudte og direkte udsendelser:

- **Tekster.** Forfatteren er ansvarlig efter almindelige regler, hvis vedkommende har samtykket i udsendelsen, jf. [§ 17, stk. 1](#). Er der givet tilsagn om anonymitet, bærer redaktøren objektivet ansvar, jf. [§ 17, stk. 2](#). I forskudte udsendelser er redaktøren tillige objektivet ansvarlig, hvis forfatteren ikke har samtykket, eller ansvar ikke kan gøres gældende på grund af urigtige identitetsoplysninger, manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed, jf. [§ 17, stk. 3](#).

- **Udtalelser i forskudte udsendelser.** Udgangspunktet i [§ 18, stk. 1](#) er den udtalendes eget ansvar – men **kun** hvis identiteten fremgår af udsendelsen, den pågældende har samtykket i udsendelsen, og der ikke er givet tilsagn om anonymitet. Er blot én af de tre betingelser ikke opfyldt, er redaktøren efter [§ 18, stk. 2](#) ansvarlig "selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes redaktøren som forsætlig eller uagtsom". Dette objektive redaktøransvar er ansvarssystemets skarpeste kant på tv-området.
- **Direkte udsendelser.** Efter [§ 20, stk. 1](#) hæfter den udtalende selv, medmindre der er givet tilsagn om anonymitet og truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf; i så fald er redaktøren objektivt ansvarlig. For direkte transmissioner af offentlige møder eller aktuelle begivenheder gælder derimod lovgivningens almindelige regler, jf. [§ 20, stk. 2](#).
- **Gengivelse fra andet medie.** [§ 19](#) svarer til [§ 12](#) og pålægger redaktøren objektivt ansvar for navngivet stof gengivet fra et andet massemedie, medmindre ophavspersonen har samtykket.
- **Redaktørens medansvar.** [§ 21](#) er parallel til [§ 13](#) og tilføjer i stk. 2 et objektivt medansvar, hvis der trods anonymitetstilsagn ikke er truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf.
- **Oplæseren.** [§ 22](#) friholder udtrykkeligt den, der oplæser eller formidler en tekst eller udtalelse.
- **Foretagendet.** [§ 23](#) er det subsidiære, objektive foretagendeansvar, der svarer til udgiverens efter [§ 15](#) og kan pålægges den juridiske person som bødeansvar.

Et illustrativt eksempel er byretssagen [9-5722/2024](#) om skjulte optagelser af demente plejehjemsbeboere i en tv-dokumentar. Anklagemyndigheden tiltalte journalisten som forfatter efter [§ 17, stk. 1](#) og den ansvarshavende redaktør efter [§ 21, stk. 1, nr. 1-3](#) – altså på medansvarsgrundlaget om fast medarbejder, medvirken og viden – med påstand om dagbøder på henholdsvis 6.000 kr. og 25.000 kr. Begge blev frifundet, dels fordi en del af forholdene var forældede, dels fordi en straf efter en samlet EMRK-afvejning ville være uproportional. Retten fremhævede i den forbindelse, at et strafansvar netop for journalisten og redaktøren ville udgøre en alvorlig straf, "fordi det ville kunne begrænse mediernes funktion som offentlighedens kontrolorgan". Sagen viser, at ansvarsplaceringen efter medieansvarsloven fungerer som en selvstændig, forudgående kvalifikation, hvorefter den materielle bedømmelse – herunder proportionalitetsprøvelsen – foretages særskilt.

LOV

[Medieansvarsloven § 16, stk. 1](#)[Medieansvarsloven § 17](#)[Medieansvarsloven § 18](#)[Medieansvarsloven § 20](#)[Medieansvarsloven § 21](#)[Medieansvarsloven § 23](#)[Medieansvarsloven § 24](#)

PRAKSIS

Byretten · Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvindl

21.05.2026

Byretten · Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar

30.04.2025

§ 8 Eksklusiviteten i praksis: fejladressering af tiltale og Rigsadvokatens påtalekompetence

Ansvarssystemets eksklusivitet har direkte processuelle konsekvenser. Rejses krav eller tiltale mod et andet ansvarssubjekt end det, loven udpeger, må sagen falde.

Den tydeligste illustration er [Forbrugerombudsmandens påtaleopgivelse af 5. februar 2024](#). Et dagblad havde efter forbuddets ikrafttræden 1. april 2021 vist bannerreklamer for tobakssurrogatet »Lyft«, indrykket via programmatisk indkøbskanaler. Forbrugerombudsmanden afviste automatiseringen som ansvarsfritagende:

Virksomhederne skal stadig sørge for, at teknologien er indrettet sådan, at de annoncer, som virksomhederne modtager betaling for at vise på deres hjemmeside, er i overensstemmelse med lovgivningen.

Sagen blev ikke desto mindre påtaleopgivet – ikke af materielle grunde, men fordi tiltalen var rejst mod selve dagbladet, mens den efter medieansvarslovens ansvarssystem retteligt skulle have været rettet mod den ansvarshavende redaktør. Den samme lære findes i [Forbrugerombudsmandens sag af 5. maj 2011](#), hvor det var den ansvarshavende chefredaktør, der vedtog en udenretlig bøde på 10.000 kr. efter markedsføringslovens regler, jf. [medieansvarslovens § 27, stk. 2](#), mens tiltalen mod mediekoncernen blev frafaldet.

Påtalen er samlet hos Rigsadvokaten. [§ 28](#) bestemmer, at Rigsadvokaten afgør, om der af det offentlige skal rejses tiltale i anledning af indholdet af et massemedie omfattet af loven. Rigsadvokatmeddelelsen udmønter dette i en ubetinget forelæggelsespligt:

Alle sager, hvor der er rejst sigtelse for forhold, som er omfattet af de særlige ansvarsregler i medieansvarsloven, skal forelægges for Rigsadvokaten til afgørelse af tiltalesspørgsmålet. Det gælder, uanset om politikredsen og statsadvokaten vurderer, at sigtelsen har vist sig grundløs (retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1).

jf. [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om forelæggelse og indberetning mv., pkt. 3.3.6](#). Hertil kommer en selvstændig forelæggelsesordning for sager mod journalister for strafbare forhold begået som led i det journalistiske arbejde, som gælder "både i sager, hvor forholdet er omfattet af de særlige ansvarsregler i medieansvarsloven [...] og i andre sager om strafbare forhold begået som led i det journalistiske arbejde", jf. [samme meddelelse pkt. 3.2.3](#). At ordningen er reel, ses af [SS-4122/2025-KBH](#), hvor det var Rigsadvokaten, der den 6. marts 2025 traf beslutning om at rejse tiltale mod journalisterne og chefredaktøren.

Endelig sætter [§ 25](#) en øvre grænse for det særlige system: for lovovertrædelser begået gennem indholdet af et massemedie, som kan medføre straf af fængsel i 6 år eller derover, gælder lovgivningens almindelige ansvarsregler. Ved de groveste forbrydelser viger presseretten altså for de almindelige gerningsmands- og medvirkensregler.

LOV	Medieansvarsloven § 25	Medieansvarsloven § 27, stk. 2	Medieansvarsloven § 28
PRAKSIS	Byretten · Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvindl		21.05.2026
	Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering		05.02.2024
	Forbrugerombudsmanden · Avis idømt bøde for skjult reklame i online artikel		05.05.2011

§ 9 Annoncer og reklamer uden for det særlige system (§ 27)

Annoncestoffet er bevidst holdt uden for det presseretlige ansvarssystem. [§ 27, stk. 1](#) gør både den, der har ladet en annonce indrykke, og den, der har bistået hermed – typisk et annonce- eller reklamebureau – ansvarlig efter lovgivningens almindelige regler. [§ 27, stk. 2](#) gør redaktøren medansvarlig, ligeledes efter almindelige regler, men med et objektivi ansvar som sanktion, hvis oplysningspligten efter [§ 4](#) (skrifter) eller [§ 6](#) (radio/tv og § 1, nr. 3-medier) ikke opfyldes.

Begrundelsen fremgår klart af forarbejderne:

Justitsministeriet er enig med Medieansvarsudvalget i, at de hensyn, der ligger bag det særlige presseretlige ansvarssystem, ikke gør sig gældende for annoncestoffets vedkommende.

og i de almindelige bemærkninger: "Justitsministeriet kan tiltræde, at annoncer og reklamer undtages fra det særlige presseretlige ansvarssystem, som navnlig bygger på hensynet til ytringsfriheden."

To retsvirkninger følger af, at bestemmelsen henviser til "lovgivningens almindelige regler":

- **Redaktøren hæfter ikke objektivt for annonceindhold.** Forarbejderne præciserer: "At redaktøren er ansvarlig efter lovgivningens almindelige regler, indebærer, at redaktøren ikke er ansvarlig på objektivt grundlag, således som det er tilfældet for dele af det redaktionelle stof." Forbrugerombudsmandens [Miljø- og etikvejledning 2014, pkt. 5.3](#) sammenfatter samme retstilstand: "En redaktør kan således ifalde ansvar for medvirken efter straffelovens regler."
- **Eksklusiviteten består dog.** Forarbejderne understreger, at der i redaktørens medansvar "ligger [...] heri, at andre til massemediet knyttede personer ikke kan drages til ansvar efter straffelovens § 23 om medvirken". Annonceansvaret er altså friere med hensyn til tilregnelser, men fortsat lukket med hensyn til personkreds.

Denne struktur – annoncør og redaktør side om side – går igen i Forbrugerombudsmandens praksis. I [Forbrugerombudsmandens sag af 14. august 2013](#) blev en person, der var både annoncør og ansvarshavende redaktør, dømt efter § 27, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., og bøden på 30.000 kr. blev fastsat på grundlag af omfanget – omdeling af ca. 1 million eksemplarer. I [Forbrugerombudsmandens sag af 2. maj 2017](#) vedtog medievirksomheden en bøde på 30.000 kr. – fastsat med udgangspunkt i den opnåede fortjeneste – mens den ansvarlige redaktør vedtog 15.000 kr. "som følge af sit ansvar for overtrædelserne i medfør af medieansvarsloven".

En historisk særregel er ophævet: § 27, stk. 3, indeholdt oprindeligt en eneansvarsordning for TV 2-reklameaktieselskabet, der byggede på den daværende radiolovs §§ 15 x, 15 y og 23 a-b. Bestemmelsen blev ophævet ved ændringsloven af 28. december 1996 (**Lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og medieansvarsloven**) som konsekvens af selskabets nedlæggelse, med ikrafttræden 1. januar 1997.

LOV	Medieansvarsloven § 4	Medieansvarsloven § 6	Medieansvarsloven § 27, stk. 1, 2
PRAKSIS	Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering 05.02.2024 Forbrugerombudsmanden · Medievirksomhed og redaktør straffes for skjult reklame i magasiner 02.05.2017 Forbrugerombudsmanden · Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør 14.08.2013 Forbrugerombudsmanden · Avis idømt bøde for skjult reklame i online artikel 05.05.2011		

Erstatningsansvaret, hæftelsen og den særlige bødeudmålingsregel

§ 10 (§§ 26 og 29-33)

Erstatningsansvaret følger strafansvaret spejlvendt. § 29 bestemmer, at erstatningsansvar for indholdet af et indenlandsk periodisk skrift påhviler dem, der efter §§ 9-15 og §§ 25 og 27 kan ifalde strafansvar; § 31 gør det samme for radio/tv med henvisning til §§ 16-25 og 27, og § 33 henviser § 1, nr. 3-medier til §§ 29-32.

Forarbejderne til § 29 præciserer to ting, der ofte forveksles:

Bestemmelsen indebærer, at erstatningsansvar for indholdet af et indenlandsk periodisk skrift påhviler dem, der kan ifalde strafansvar; kredsen af ansvarssubjekter er således den samme, og placeringen af ansvar på et eller flere af de mulige ansvarssubjekter sker efter samme regler, som når det drejer sig om at gøre strafansvar gældende. Der

ligger ikke i bestemmelsen, at kun strafbare handlinger kan medføre erstatningsansvar; om en artikel el.lign. i et periodisk skrift kan medføre erstatningsansvar, beror på, om indholdet efter dansk rets almindelige erstatningsregler er retsstridigt.

Medieansvarsloven regulerer altså **hvem**, ikke **hvornår**.

Hæftelsen er lagt hos foretagendet, men som kaution – ikke som institutionsansvar. § 26, stk. 1 lader medieforetagendet hæfte umiddelbart for bøder og sagsomkostninger idømt efter §§ 9-25; § 30 lader udgiveren hæfte for erstatninger og sagsomkostninger efter § 29; og § 32 gør det samme for radio- og fjernsynsforetagender, dog med undtagelse for skade forvoldt ved direkte transmission af offentlige møder eller aktuelle begivenheder, medmindre skaden er forvoldt i tjenesten af en ansat.

Valget af hæftelse frem for institutionsansvar var et bevidst principielt fravalg. Justitsministeriet tilsluttede sig i de almindelige bemærkninger mindretallets argumentation mod et objektivt udgiverbødeansvar, fordi et sådant ansvar "bryder med et væsentligt princip og i alle tilfælde indebærer en latent risiko for at få en langt videregående afsmittende virkning for informationsfriheden her i landet". Om den valgte model hedder det:

Det er flertallets opfattelse, at denne hæftelse bør svare til, hvad der gælder for en selvskyldnerkautionist. [...] Udgiveren, radio- eller tv-foretagendet vil i overensstemmelse med de almindelige formueretlige principper have fuld regres over for den dømte skadevolder, og flertallet finder ikke grundlag for at foreslå nogen lempelse heri.

Skatterådet lagde i [SKM2014.506.SR](#) netop denne konstruktion til grund og udledte en konkret skattemæssig konsekvens: fordi hæftelsen ikke er en solidarisk arbejdsgiverhæftelse efter Danske Lov 3-19-2, og fordi [erstatningsansvarslovens § 23](#) ikke finder anvendelse, har udgiveren "i alle tilfælde fuld regres mod journalisten". Undlader mediet at effektuere regreskravet i medfør af en friholdelsesaftale, er journalisten skattepligtig af bøder, tortgodtgørelse, erstatning og sagsomkostninger, jf. [statsskattelovens § 4](#) – uden sondring mellem straf, tort og erstatning.

Endelig indeholder § 26, stk. 2 en særlig bødeudmålingsregel, der fraviger dagbodssystemet:

Retten skal ved fastsættelse af bøde, der idømmes efter reglerne i §§ 9-25, navnlig lægge vægt på lovovertrædelsens karakter og grovhed, det pågældende massemedies udbredelse samt den fortjeneste for massemediet, som er eller kunne være opnået ved lovovertrædelsen. Retten kan i stedet for dagbøder anvende anden straf af bøde.

Baggrunden er udtrykt direkte i forarbejderne: "det [er] i denne type sager f.eks. ikke rimeligt, at bødens størrelse således som udgangspunkt – ud over lovovertrædelsens grovhed – beror på redaktørens eller forfatterens indtægtsforhold". Justitsministeriet fremhævede samtidig, at bøden ikke må komme til at stå i åbenbart misforhold til, hvad mediet konkret kan udrede. Udmålingskriteriet ses anvendt i praksis, fx i [Forbrugerombudsmandens sag af 2. maj 2017](#), hvor bøden til medievirksomheden blev fastsat "med udgangspunkt i oplysningerne om den opnåede fortjeneste", og i [Forbrugerombudsmandens sag af 14. august 2013](#), hvor oplagets størrelse var bærende for bødeniveauet.

LOV

[Medieansvarsloven § 26, stk. 1, 2](#)
[Medieansvarsloven § 29](#)
[Medieansvarsloven § 30](#)
[Medieansvarsloven § 31](#)
[Medieansvarsloven § 32](#)
[Medieansvarsloven § 33](#)

PRAKSIS

Skatterådet · Journalisters skattepligt ved mediers friholdelse for bøder og sagsomkostninger

09.07.2014

Forbrugerombudsmanden · Medievirksomhed og redaktør straffes for skjult reklame i magasiner

02.05.2017

Forbrugerombudsmanden · Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør

14.08.2013

Hvem skal et forbud rettes mod? Højesterets kendelse i

§ 11 PET-bog-sagen

Det principielt vigtigste spørgsmål om ansvarssystemets rækkevidde uden for straffe- og erstatningsretten blev afgjort af Højesteret i [Sag 57/2017](#) om bogen »Syv år for PET, Jakob Scharfs tid«. Politiets Efterretningstjeneste havde fået nedlagt midlertidigt forbud mod offentliggørelse – men forbuddet var rettet mod JP/Politikens Hus A/S som juridisk person. Spørgsmålet for Højesteret, afgrænset af Procesbevillingsnævnet, var alene, om selskabet var rette adressat, altså samspillet mellem [retsplejelovens § 411](#) og medieansvarslovens ansvarsfordeling.

Flertallet på tre dommere tog udgangspunkt i ansvarssystemets systematik:

Efter medieansvarslovens § 3, stk. 2, er det redaktøren (dvs. den ansvarshavende chefredaktør) for et indenlandsk periodisk skrift, der er beføjet til at træffe endelig afgørelse om skriftets indhold... Medieforetagendet som sådant (udgiveren eller radio- og fjernsynsforetagendet) er derimod kun straffe- og erstatningsretligt ansvarligt for indholdet af skriftet eller indholdet af radio- eller fjernsynsudsendelsen i helt særlige tilfælde.

Under henvisning til retssikkerheden og til den hidtidige forståelse af Højesterets kendelse i **UfR 2014.462 H** (DR-sagen) ophævede flertallet ikke det konkrete forbud, men opstillede en klar fremadrettet retningslinje:

For så vidt angår forbud, der nedlægges efter afsigelsen af kendelsen i denne sag, følger det imidlertid af det foran anførte, at forbuddet skal rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt, medmindre medieforetagendet som sådant er ansvarligt efter medieansvarslovens regler.

Mindretallet på to dommere ville have fastholdt, at et forbud kan rettes mod enhver fysisk eller juridisk person, der truer med at offentliggøre oplysninger, som skal hemmeligholdes af hensyn til statens sikkerhed, jf. [retsplejelovens § 413](#), idet undladelsespligten for et selskab, der ejer eller driver medievirksomhed, efter mindretallets opfattelse ikke er "ophævet eller begrænset ved medieansvarslovens regler om straf- og erstatningsansvar".

Afgørelsens rækkevidde bør læses præcist. Flertallets begrundelse hviler på ansvarssystemet – dvs. på [§ 3, stk. 2](#) sammenholdt med [§ 15](#) – og udgangspunktet kan derfor fraviges netop i de situationer, hvor medieforetagendet er ansvarligt: ved manglende eller ukorrekt angivelse af redaktør, ved redaktørens manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed, jf. [§ 15, stk. 1](#), og for radio/tv tilsvarende efter [§ 23, stk. 1](#). Kendelsen er dermed en konsekvent forlængelse af den redaktionelle friheds bærende idé: den, der har den endelige beslutningskompetence, er også den, indgrebet skal rettes imod.

At samme logik gælder for tiltalerejsning, bekræftes af [Forbrugerombudsmandens påtaleopgivelse af 5. februar 2024](#).

LOV

[Medieansvarsloven § 3, stk. 2](#)[Medieansvarsloven § 15](#)[Medieansvarsloven § 23, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 411](#)[Retsplejeloven § 413](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen

02.11.2017

Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering

05.02.2024

Kanaliseringen til Pressenævnet og andre myndigheders afskærpe kompetence

Medieansvarsloven kanaliserer ikke blot ansvaret til bestemte personer, men også kontrollen med presseetikken til ét bestemt organ. Efter [§ 43, stk. 1](#) træffer Pressenævnet afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. [§ 34](#), og om genmælepligt; formanden kan efter [§ 43, stk. 2](#) afvise klager uden for kompetencen, åbenbart grundløse klager og klager fra personer uden retlig interesse. Nævnets sagsbehandling er nærmere reguleret i [bekendtgørelse om forretningsorden for Pressenævnet](#), og nævnet kan efter [§ 44, stk. 2](#) tage sager op af egen drift, når de er af væsentlig eller principiel betydning.

Denne kanalisering har konsekvenser for andre forvaltningsmyndigheder. Folketingets Ombudsmand udtalte i [FOB 2020-42 om en kommunes reaktion over for en journalist](#) – hvor ombudsmanden fandt borgmesterens henvendelse i strid med de forvaltningsretlige principper om lighed og saglighed:

Det følger af det såkaldte organisatoriske specialitetsprincip, at andre myndigheder herefter som udgangspunkt er afskåret fra at forfølge tilsvarende hensyn og dermed håndhæve den opgave, der er henlagt til Pressenævnet. Dette princip indebærer i sin grundsubstans, at når lovgivningsmagten har oprettet et særligt organ til at tage stilling til – og reagere imod – brud på bestemte regler, er der en formodning imod, at også andre forvaltningsmyndigheder vil kunne håndhæve de samme regler.

Ombudsmanden fremhævede samtidig – med henvisning til FOB 1992.141 og FOB 2007.375 – at en myndighed ikke må sanktionere eller true med at sanktionere et medie eller en journalist på grund af mulige brud på de presseetiske regler, fx ved at afbryde samarbejdet eller standse annoncering. Den samme grundtanke blev tidligere udtrykt i ombudsmandens udtalelse [Offentlige myndigheders brug af pressen](#), hvor ombudsmanden med henvisning til medieansvarslovens kapitel 3, især §§ 9 og 14, fastslog, at klager over den redaktionelle bearbejdelse af en udtalelse "primært må søges fremmet inden for rammerne af disse regler".

Omvendt er Pressenævnets kompetence også snæver. Nævnet kan kun forholde sig til en *offentliggørelse*, ikke til en manglende omtale eller til afvisningen af et indlæg – jf. [Pressenævnets kendelse af 23. september 2025](#), hvor nævnet tillige bemærkede, at grundlovsspørgsmål hører under domstolene. Og nævnet kan ikke tage stilling til ærekrænkelser, erstatning eller straf; det hører under domstolene efter de ansvarsregler, der er gennemgået ovenfor.

Endelig kan en myndighed uden retlig interesse ikke klage. Forbrugerombudsmanden beskrev i [sin henvendelse til Justitsministeriet af 17. august 2006](#), hvordan Pressenævnet havde afvist sager om skjult reklame indbragt af ombudsmanden, fordi denne ikke har retlig interesse efter § 43, stk. 2, og heller ikke fandt grundlag for at tage sagerne op af egen drift efter § 44, stk. 2. Skjult reklame må derfor forfølges ad markedsføringsretlig vej – men da mod det ansvarssubjekt, medieansvarsloven udpeger.

LOV

[Medieansvarsloven § 34](#)[Medieansvarsloven § 43, stk. 1, 2](#)[Medieansvarsloven § 44, stk. 2](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over medies afvisning af kritisk annonce.

01.10.2025

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence

04.06.2024

§ 13 Sammenfatning: fire kontrolspørgsmål før enhver mediasag

Praksis efterlader et forholdsvis fast beslutningsforløb, som bør gennemløbes, før man overhovedet formulerer et krav, en tiltale eller en forbudsbegæring mod et medie.

1. Er mediet omfattet af § 1? Et trykt eller på anden måde mangfoldiggjort skrift skal være indenlandsk og udkomme mindst to gange årligt (§ 2); enkeltstående bøger falder uden for (17-70-01155). En tv-kanal skal have dansk tilladelse eller registrering; udenlandsk licens er ikke nok (2018-80-0113).

2. Er § 1, nr. 3-mediet anmeldt – eller mediestøttet? Uden anmeldelse efter § 8, stk. 1 gælder hverken ansvarssystemet, Pressenævnets kompetence eller kildebeskyttelsen; nævnets afvisningspraksis er entydig (-16-70-01025, 2018-80-0211, 2019-80-0291). Siden 1. januar 2019 er redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteleven dog et selvstændigt, automatisk grundlag – en ændring, der endnu ikke er konsolideret i lovbekendtgørelsen. Og selv i et anmeldt medie er umodereret brugerindhold ikke omfattet (2018-80-0216).

3. Hvilket ansvarssubjekt udpeger loven? Gennemløb kæden i den rigtige rækkefølge: navngiven forfatter eller udtalende (§ 10, § 17, § 18, § 20) → redaktøren, ofte på objektivi grundlag (§ 11, § 12, § 17, stk. 2-3, § 18, stk. 2, § 19, § 21) → udgiveren eller foretagendet, subsidiært og objektivi (§ 15, § 23). Er der tale om en annonce, gælder i stedet § 27 og de almindelige regler. Er strafferammen 6 år eller derover, gælder § 25 og de almindelige ansvarsregler. Erstatningskravet følger samme personkreds, jf. § 29, § 31 og § 33.

4. Er kravet rettet mod den rigtige? Fejladressering er fatal – hverken bekvemmelighed eller mediets størrelse ændrer på ansvarsplaceringen. Et forbud skal som udgangspunkt rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt (Sag 57/2017), og en tiltale mod medieselskabet i stedet for redaktøren må opgives (Forbrugerombudsmandens påtaleopgivelse af 5. februar 2024). Skal tiltale rejses af det offentlige, træffer Rigsadvokaten afgørelsen, jf. § 28 og Rigsadvokatmeddelelsen, pkt. 3.3.6.

Omvendt er ansvarssystemet ikke en materiel afgørelsesnorm. Om der overhovedet er begået noget retsstridigt, afgøres af de almindelige regler og af afvejningen mod ytringsfriheden – som illustreret af BS-8962/2024-OLR, hvor en ansvarshavende redaktør for et netmedie blev dømt for injurier på grund af ukritisk videregivelse uden tilstrækkeligt faktuel grundlag, og af 9-5722/2024, hvor redaktør og journalist blev frifundet, fordi straf ville være et uforholdsmæssigt indgreb i mediernes rolle som offentlighedens kontrolorgan. Om ytringsfrihedens grænser i øvrigt henvises til emrk-artikel-10-ytringsfrihed og injurier-aerek-sociale-medier; om de presseetiske pligter og Pressenævnets indholdsmæssige sanktioner til god-presseskik, om genmæle til genmæle og om navneforbud til navneforbud.

LOV

Medieansvarsloven § 1

Medieansvarsloven § 8, stk. 1

Medieansvarsloven § 25

Medieansvarsloven § 27

Medieansvarsloven § 28

Medieansvarsloven § 29

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen

02.11.2017

Landsretten · Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag

16.01.2025

Byretten · Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar

30.04.2025

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klagesag om trofæopmåling pga. manglende kompetence

06.04.2019

Pressenævnet · Pressenævnet afviser at behandle klage over racistiske brugerkommentarer på Ekstra Bladet

23.11.2018

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over luftfartssite på grund af manglende jurisdiktion

16.11.2018

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over TV3-programmet Børnelokkerne grundet manglende kompetence

18.04.2018

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over bogudgivelse grundet manglende kompetence	01.07.2017
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over fiskeritidende.dk grundet manglende kompetence	11.10.2016
Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering	05.02.2024

REFERENCE Lovgrundlag

7 paragraffer

Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 3 stk. 2
Medieansvarsloven § 8 stk. 1	Medieansvarsloven § 9 stk. 1
Medieansvarsloven § 26 stk. 1, 2	Medieansvarsloven § 27
Medieansvarsloven § 29	

MATERIALE Citerede afgørelser

35 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

1

02.11.2017	Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen	57-2017
------------	--	---------

LANDSRETTE · ANKEINSTANS

4

21.05.2025	Journalist idømt nedsat bøde for overtrædelse af navneforbud grundet lang sagsbehandlingstid	10129-11885
21.05.2025	Landsret idømmer journalist bøde for overtrædelse af navneforbud i sag om kommunalt misbrug	S-450-23
16.01.2025	Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag	9887-11569
19.06.2008	Vestre Landsret: Sag om ærekrænkelser i forbindelse med Muhammed-tegninger	6499-7799

BYRETTE · FØRSTE INSTANS

5

21.05.2026	Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvindler	10882-13992
30.04.2025	Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar	9662-11276
20.01.2023	Journalist dømt for at omgå navneforbud, men bøde bortfalder grundet lang sagsbehandlingstid	10113-11864
13.12.2021	Journalistpraktikant frifindes for overtrædelse af navneforbud i sag om voldtægtsdom	AM2021.12.13B
17.06.2020	Frifindelse i sag om ærekrænkelser: Artikelserie om konkurskarantæner og stråmandsvirksomhed	2595-3091

SKATTERÅDET · ADMINISTRATIV MYNDIGHED

1

09.07.2014	Journalisters skattepligt ved mediers friholdelse for bøder og sagsomkostninger	14-0215565
------------	---	------------

PRESSENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

18

01.10.2025	Pressenævnet afviser klage over medies afvisning af kritisk annonce.	W20250995325
24.09.2025	Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad	W20250991325
04.06.2024	Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence	
27.08.2022	Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan	2022-80-0862
28.08.2020	Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence	2020-80-0537
06.04.2019	Pressenævnet afviser klagesag om trofæopmåling pga. manglende kompetence	2019-80-0291
23.11.2018	Pressenævnet afviser at behandle klage over racistiske brugerkommentarer på Ekstra Bladet	2018-80-0216
16.11.2018	Pressenævnet afviser klage over luftfartssite på grund af manglende jurisdiktion	2018-80-0211
02.10.2018	Pressenævnet afviser klage over plastforum.dk grundet manglende kompetence	2018-80-0184
03.08.2018	Afvisning af klage over årsberetning på Sankt Petri Skoles hjemmeside grundet manglende kompetence	2018-80-0149
18.04.2018	Pressenævnet afviser klage over TV3-programmet Børnelokkerne grundet manglende kompetence	2018-80-0113
14.09.2017	Afvisning af klage over Lastbil Magasinet: Internetmedie ikke anmeldt til Pressenævnet	17-70-01182
01.07.2017	Pressenævnet afviser klage over bogudgivelse grundet manglende kompetence	17-70-01155
11.03.2017	Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse	17-70-01084
15.02.2017	Pressenævnet afviser klage over idag.dk på grund af manglende tilmelding til medieansvarsloven	17-70-01078
11.10.2016	Pressenævnet afviser klage over fiskeritidende.dk grundet manglende kompetence	16-70-01025
25.06.2016	Pressenævnets vurdering af redaktørens redigeringsret og brug af læserbreve i mediekoncerner	16-70-00978
18.11.2015	Pressenævnet genoptager klagesag mod Landbrugsavisen.dk efter mediets anmeldelse til nævnet	15-70-00882

FORBRUGEROMBUDSMANDEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

4

05.02.2024	Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering	
02.05.2017	Medievirksomhed og redaktør straffes for skjult reklame i magasiner	
14.08.2013	Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør	
05.05.2011	Avis idømt bøde for skjult reklame i online artikel	

PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGINSTANS		2
25.06.2025	Twist om kontrolafgift for uaf læselig elektronisk p-skive grundet solindfald på Kabbelejevej	park-7799
16.12.2024	Fortolkningsstrid om p-skive og licenskrav uden for tidsbegrænsede perioder i Valby	park-11276

07

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over Pressenævnets kompetence og klagebehandling

Jurisdiktion, klageadgang og sanktionsmidler efter medieansvarsloven

Version 2 · Opdateret 16. jul. 2026 · 84 afgørelser · 2014-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Pressenævnet er et lovbestemt, uafhængigt klageorgan med en snævert afgrænset saglig kompetence: nævnet kan efter [medieansvarslovens § 43, stk. 1](#) alene tage stilling til, om en *offentliggørelse* er sket i strid med god presseskik, og om et massemedie er forpligtet til at bringe et genmæle. Alt andet – erstatning, straf, databeskyttelse, grundlovsspørgsmål, mediers interne administrative beslutninger – falder uden for. Praksis er helt overvejende nævnets egne kompetence- og afvisningskendelser, hvor tre spærringer dominerer: anmeldelseskravet i [§ 8, stk. 1](#) for internetbaserede medier, kravet om direkte, væsentlig og individuel retlig interesse efter [§ 43, stk. 2, nr. 2](#), og de præklusive klagefrister i [§ 43, stk. 3](#).

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Pressenævnets saglige kompetence er udtømmende afgrænset i medieansvarslovens § 43, stk. 1: kun god presseskik (§ 34) og genmæle (kapitel 6) – erstatning, straf, databeskyttelse og grundlovsspørgsmål hører under domstolene og andre myndigheder.
- 02** Internetbaserede medier omfattet af § 1, nr. 3, er kun under nævnets jurisdiktion, hvis de er anmeldt efter § 8, stk. 1 – anmeldelseskravet er en absolut betingelse, og nævnet foretager ingen realitetsprøvelse uden den.
- 03** Siden 1. januar 2019 er elektroniske nyhedsmedier, der modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteloven, automatisk omfattet af medieansvarsloven uden anmeldelse – ændringen er endnu ikke konsolideret i LBK 914/2014.
- 04** Anmeldelsens rækkevidde afgrænser jurisdiktionen: et medie kan eksplicit undtage konkrete undergrupper eller sociale medieprofiler fra sin anmeldelse, og nævnet respekterer undtagelsen, selv om klageren påberåber sig omgængelsesrisiko.
- 05** Uredigerede debatfelter og kommentarspor, hvor udefrakommende skriver uden forudgående journalistisk udvælgelse, er ikke redigeret envejskommunikation – mediet er alene teknisk formidler, og efterfølgende sletning eller moderation ændrer ikke dette.

-
- 06** Omvendt er redigeret indhold på et anmeldt medie omfattet, uanset placering – også resuméer af et medies interne klageorgans afgørelser, når indholdet er genstand for journalistisk udvælgelse og bearbejdelse og ikke kan korrigeres af brugerne.
-
- 07** Retlig interesse efter § 43, stk. 2, nr. 2, kræver, at klageren selv er omtalt, afbildet eller på anden måde identificeret – en generel, ideologisk eller faglig interesse i emnet er aldrig tilstrækkelig.
-
- 08** Tilhørsforhold til en omtalt gruppe, forening eller arbejdsplads skaber ikke i sig selv retlig interesse; heller ikke en forening får klageret, blot fordi et medlem er omtalt.
-
- 09** Nære pårørende kan have selvstændig retlig interesse – fx efterladte i forhold til omtale af et gravsted.
-
- 10** Nævnet kan efter § 44, stk. 2, optage sager af egen drift, når de er af væsentlig eller principiel betydning, men praksis er tilbageholdende: findes der en klageberettiget, der ikke selv klager, afvises anmodningen som regel.
-
- 11** Klagefristerne på 12 uger i § 34, stk. 2 og 3, er præklusive, og der er ingen hjemmel til dispensation – formanden SKAL afvise efter § 43, stk. 3.
-
- 12** En uredigeret genudsendelse er en selvstændig offentliggørelse, hvorfra en ny 12-ugers frist løber.
-
- 13** Klager over DR, TV 2/DANMARK og de regionale TV 2-virksomheder skal først indgives til mediet selv efter § 34, stk. 3 – først derefter kan afgørelsen indbringes for nævnet.
-
- 14** Nævnets kompetence forudsætter en faktisk offentliggørelse: skjulte optagelser og andet endnu ikke bragt materiale kan ikke prøves, da nævnet ikke er en forhåndscensurinstans.
-
- 15** Manglende omtale kan ikke påklages – redaktørens redigeringsret indebærer, at nævnet ikke kan pålægge et medie at bringe en bestemt historie eller et bestemt læserbrev, medmindre mediet konkret har forpligtet sig hertil.
-
- 16** Nævnets eneste sanktion er efter § 49 pålæg om offentliggørelse af kendelsen uden kommenterende tilføjelser og så fremtrædende, som det med rimelighed kan forlanges – lovgiver fravalgte bevidst en domstolslignende straf- og erstatningskompetence.
-
- 17** Kritik udløser ikke automatisk offentliggørelsespålæg; nævnet kan undlade pålægget, når mediet straks har beklaget og ændret sine procedurer.
-
- 18** Manglende efterlevelse af et § 49-pålæg straffes efter § 53, stk. 2, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, og der kan pålægges tvangsbøder efter retsplejelovens § 997, stk. 3.
-
- 19** Nævnets kendelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 50, men kan prøves ved domstolene.
-
- 20** Genoptagelse forudsætter nye oplysninger af væsentlig betydning eller væsentlige sagsbehandlingsfejl – nævnet genoptager, når det selv har overset en del af klagen eller fejlbedømt mediets anmeldelsesstatus.
-

§ 43, stk. 1, som udtømmende kompetencenorm – hvad nævnet må og ikke må

Pressenævnets saglige kompetence følger udtømmende af [medieansvarslovens § 43, stk. 1](#), hvorefter nævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket **en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik**, jf. [§ 34](#), og hvorvidt et massemedie er forpligtet til at offentliggøre et genmæle efter lovens kapitel 6.

De oprindelige forarbejder til bestemmelsen (LSF 132, fremsat 6. februar 1991, vedtaget som lov nr. 348 af 6. juni 1991) fastlægger rammen præcist:

I stk. 1 fastlægges nævnets kompetenceområde. Nævnet træffer afgørelse vedrørende klager over massemediernes tilsidesættelse af kravet om god presseskik, jf. § 34, og over massemediernes afslag på genmæle eller over ufyldstgørende genmæle, jf. § 40.

Afgrænsningen håndhæves konsekvent. I **2023-80-0994** (Foreningen Far mod DR) og i **17-70-01184** afviste nævnet klager over mediers sagsbehandling og manglende svar på henvendelser med den begrundelse, at nævnet udelukkende behandler offentliggørelser i strid med god presseskik samt genmælekrav. I gårdejersagen af 10. oktober 2023 præciserede nævnet, at spørgsmål om erstatning, overtrædelse af straffeloven eller databeskyttelseslovgivningen falder uden for nævnets kompetence og i stedet hører under domstolene eller Datatilsynet. Tilsvarende blev en klage over påståede injurier afvist i **2021-80-0656**, hvor nævnet henviste til, at ærekrænkelser hører under straffeloven og domstolene, og i **2019-80-0383**, hvor nævnet fastslog, at det ikke har kompetence til at behandle krav om erstatning for økonomisk tab.

Nævnet kan heller ikke træffe administrative dispositioner over for mediet. I **2018-80-0170** og **2021-80-0656** fastslog nævnet, at det efter [§ 49](#) alene kan pålægge offentliggørelse af kendelser, og at det derfor ligger uden for kompetencen at pålægge et medie at ophæve en blokering af en debattør. I sagen af 4. juli 2026 om DR's afvisning af en borgerhenvendelse afviste formanden desuden udtrykkeligt at tage stilling til EU-retlige spørgsmål, herunder AVMS-direktivet, og til radio- og fjernsynsloven.

Nævnets kendelser kan efter [§ 50](#) ikke indbringes for anden administrativ myndighed – et forhold nævnet selv fremhævede i **15-70-00836** og i **2022-80-0786**. Forarbejderne til § 43 gør det samtidig klart, at afgørelserne "vil kunne indbringes for domstolene, jf. lovforslagets § 50". En parallel ordning gælder for informationsdatabaser: efter [§ 13, stk. 3](#), i [lov om massemediers informationsdatabaser](#) finder bl.a. medieansvarslovens § 43, stk. 2 og 3, tilsvarende anvendelse, og efter [§ 15](#) kan nævnets afgørelser efter den lov heller ikke påklages administrativt.

LOV

[Lov om massemediers informationsdatabaser § 13, stk. 3](#)

[Lov om massemediers informationsdatabaser § 15](#)

[Medieansvarsloven § 34](#)

[Medieansvarsloven § 43, stk. 1](#)

[Medieansvarsloven § 49](#)

[Medieansvarsloven § 50](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over DRs afvisning af borgerhenvendelse om myndighedsmisbrug som åbenbart grundløs

04.07.2026

Pressenævnet · Gårdejer får ikke medhold i klage over brug af billede taget på offentlig vej

10.10.2023

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage fra Foreningen Far over DR-artikel om midler til voldsramte

25.08.2023

Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af klagesag mod B.T. om udeladte citater og ret til genmæle

08.02.2022

Pressenævnet · Pressenævnets afvisning af klage over sletning af Facebook-kommentarer og blokering fra mediehus	22.06.2021
Pressenævnet · Afvisning af klage over kritisk artikel om Facebook-konkurrencer grundet overskridelse af klagefristen	23.10.2019
Pressenævnet · Afvisning af klage over DR's moderation og blokering af debattør på Facebook	25.09.2018
Pressenævnet · Afvisning af klage over ensidigt portræt af godsejer og manglende optagelse af læserbrev	14.09.2017
Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af klagesag mod DR vedrørende retlig interesse for forældregruppe	28.11.2015

§ 2 Anmeldelseskravet i § 8, stk. 1 – den hårde grænse for internetbaserede medier

Lovens anvendelsesområde følger af § 1. Indenlandske periodiske skrifter (nr. 1) og lyd- og billedprogrammer fra DR, TV 2/DANMARK, de regionale TV 2-virksomheder samt foretagender med dansk tilladelse eller registrering (nr. 2) er automatisk omfattet. Derimod er tekster, billeder og lydprogrammer efter § 1, nr. 3 kun omfattet, hvis foretagendet har indgivet anmeldelse til Pressenævnet, jf. § 8, stk. 1.

Dette er den hyppigste afvisningsgrund overhovedet, og praksis er mekanisk. Nævnet har afvist klager over bl.a. **15-70-00765** og **2017-80-0038** (denkorteavis.dk), **15-70-00879** (Landbrugsavisen.dk), **15-70-00749** (beredskabsinfo.dk), **17-70-01078** (idag.dk), **17-70-01139** (soundvenue.com), **17-70-01183** (transporttidende.com), **2018-80-0149** (en skoles årsberetning på sanktpetriskole.dk), **2020-80-0537** og **2020-80-0562** (document.dk) samt **2021-80-0759** (newsner.com) og **2021-80-0760** (forsiden.nu) – i alle tilfælde uden realitetsbehandling. Formlen går igen ordret:

Da beredskabsinfo.dk ... ikke er anmeldt til Pressenævnet ... er der ikke tale om et medie omfattet af medieansvarsloven ... Klagen over beredskabsinfo.dk hører således ikke under nævnets kompetence.

Anmeldelse kan ikke erstattes af faktisk lighed med et nyhedsmedie. I **17-70-01084** afviste nævnet en klage over et fagforbunds elektroniske nyhedsbrev til 3.500 medlemmer, netop fordi forbundet eksplicit havde tilkendegivet ikke at ønske anmeldelse. Og i **14-70-00744** afviste nævnet at udstrække et anmeldt domænes (gonews.dk) tilmelding til msn.com/da-dk, hvortil der blev viderestillet, da der ikke var noget link den modsatte vej, og aktiviteten på det anmeldte domæne reelt var ophørt.

Modsat er den trykte og den registrerede side automatisk omfattet. I **17-70-01183** og **17-70-01139** undersøgte nævnet derfor eksplicit, om artiklen tillige var bragt i papirudgaven – hvilket ville have udløst kompetence efter § 1, nr. 1. Og i **2017-80-0051** genoptog nævnet en sag, fordi det i første omgang kun havde forholdt sig til den ikke-anmeldte hjemmeside dk4.dk og overset, at selve tv-kanalen DK4 var registreret hos Radio- og tv-nævnet og dermed omfattet af § 1, nr. 2. Omvendt førte etableringslandet til afvisning i **2017-80-0027**, hvor TV 3 sendte på licens fra den britiske Ofcom og ikke havde dansk sendetilladelse.

Anmeldelsesstatus vurderes på klagetidspunktet, men kan ændre sig. I **15-70-00882** afviste nævnet 6. november 2015 en klage over Landbrugsavisen.dk som ikke-anmeldt – hvorefter mediet lod sig anmelde 9. november, og nævnet 16. november genoptog sagen, fordi der var fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning, og mediet samtykkede i realitetsbehandling.

Vigtig ikke-konsolideret retstilstand: Ved lov nr. 1719 af 27. december 2018 blev der i § 8, stk. 1, indsat 2. og 3. pkt., med virkning fra 1. januar 2019, hvorefter foretagender, der udgiver massemedier omfattet af § 1,

nr. 3, og som modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteleven, er omfattet af medieansvarsloven **uanset om de har indgivet anmeldelse**. Undtaget er medier, der henvender sig til et dansk mindretal i udlandet. Ændringen er endnu ikke konsolideret i LBK nr. 914 af 11. august 2014. Forarbejderne præciserer virkningen:

Med den foreslåede bestemmelse vil elektroniske nyhedsmedier, der modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte, blive omfattet af medieansvarsloven, uanset om de har tilmeldt sig Pressenævnet efter § 8, stk. 1. For udgivere af disse nyhedsmedier vil det således ikke længere være frivilligt, om de er omfattet af medieansvarsloven.

Det er baggrunden for, at nævnets kendelser fra 2019 og frem konsekvent afprøver **to** kriterier. I **2020-80-0537, 2020-80-0562, 2021-80-0759 og 2021-80-0760** konstaterede nævnet således både, at mediet ikke var anmeldt, **og** at det ikke modtog offentlig mediestøtte. Forarbejderne fastslår desuden, at det afgørende er, om den påståede overtrædelse fandt sted i støtteperioden – klage over adfærd forud for støtten er uden for kompetencen, selv om klagen indgives i støtteperioden.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8, stk. 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 2
PRAKSIS			
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klagesag mod internetmediet newsner.com grundet manglende kompetence		14.01.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over internetmediet forsiden.nu på grund af manglende kompetence		14.01.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over document.dk grundet manglende kompetence		30.10.2020
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence		28.08.2020
	Pressenævnet · Afvisning af klage over omfattende artikelserie grundet overskredet frist og manglende kompetence		09.04.2019
	Pressenævnet · Afvisning af klage over årsberetning på Sankt Petri Skoles hjemmeside grundet manglende kompetence		03.08.2018
	Pressenævnet · Genoptagelse af klagesag mod DK4: Pressenævnet anerkender kompetence over tv-kanal		05.01.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over Den Korte Avis grundet manglende anmeldelse af mediet		27.10.2017
	Pressenævnet · Pressenævnets manglende kompetence til at behandle klager over TV 3-udsendelser		10.10.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over transporttidende.com grundet manglende anmeldelse af hjemmesiden		13.09.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over soundvenue.com grundet manglende anmeldelse		08.06.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse		11.03.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over idag.dk på grund af manglende tilmelding til medieansvarsloven		15.02.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over Landbrugsavisen.dk da mediet ikke er tilmeldt nævnet		18.11.2015
	Pressenævnet · Pressenævnet genoptager klagesag mod Landbrugsavisen.dk efter mediets anmeldelse til nævnet		18.11.2015
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klagesag mod denkorteavis.dk på grund af manglende kompetence		27.02.2015
	Pressenævnet · Pressenævnets afslag på genoptagelse af klage over medie uden formel anmeldelse		17.01.2015
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klagesag mod beredskabsinfo.dk grundet manglende registrering		10.01.2015

Sociale medier: redigeret envejskommunikation over for teknisk § 3 formidling

Sociale medier har skabt den vanskeligste kompetenceafgrænsning, og nævnet har udviklet et todelt kriterium.

Selvstændige profiler og sider kræver egen anmeldelse. En Facebook-side er ikke automatisk omfattet, blot fordi den drives af et anmeldt medie. I **15-70-00898** afviste nævnet en klage over en overskrift på Facebook-siden "Nivå-netværk... for Os i Nivå;-)", der linkede til en artikel på det anmeldte tv-fredensborg.dk – men bemærkede samtidig, at klagen over selve artiklen ville blive behandlet i særskilt sag. Samme sontring i **16-70-00931**, hvor et opslag på modkraft.dk's Facebook-profil faldt uden for, mens den underliggende artikel var omfattet. I **16-70-01008** afviste nævnet en klage over Dansk Folkepartis Facebook-side og oversendte klagen til Datatilsynet, mens klagen over den linkede artikel på politiko.dk blev udskilt til selvstændig behandling. Sondringen holder fortsat: i Se og Hør-sagen af 23. juni 2026 afviste nævnet klagen over mediets Facebook- og Instagram-opslag, fordi disse hverken var anmeldt efter § 8, stk. 1 eller modtog mediestøtte, mens artiklen på seoghoer.dk blev realitetsbehandlet.

Anmeldelsens rækkevidde er afgørende – også når den er indskrænket. Sagen af 30. oktober 2024 er den principielle: Media-fotos.dk havde 15. maj 2024 anmeldt sin hjemmeside, sin offentlige Facebook-side og sin YouTube-kanal, men havde **eksplicit undtaget** Facebook-gruppen "Media-fotos.dk". Klageren gjorde gældende, at der var væsentlig risiko for omgåelse, hvis et medie kan profilere sig som tilmeldt Pressenævnet på sin hjemmeside og samtidig frit handle i strid med god presseskik på sociale medier ved blot at undlade at anmelde undergrupper. Nævnet afviste ikke desto mindre klagen efter § 43, stk. 2, nr. 1: da gruppen hverken var anmeldt eller modtog mediestøtte, faldt indholdet uden for jurisdiktionen "uanset mediets øvrige tilmeldte platforme".

Uredigerede debatfelter er teknisk formidling. For brugerskabt indhold på anmeldte medier gælder et selvstændigt kriterium. I **2018-80-0170** (DR's moderation og blokering på Facebook), **2021-80-0656** (TV 2/Bornholm), **2022-80-0863** (Facebook-gruppen "Børsens Aktienetværk") og i sagen af 4. juni 2024 om udelukkelse fra DR's debatplatforme har nævnet konsekvent fastslået, at:

- debatsider, hvor udefrakommende kan skrive uredigerede indlæg uden forudgående journalistisk udvælgelse eller bearbejdelse, **ikke** er redigeret envejskommunikation,
- mediet i den henseende alene fungerer som **teknisk formidler**, og
- efterfølgende sletning eller moderation **ikke** ændrer forholdets karakter.

Som nævnet formulerede det i **2022-80-0863**: redaktionens beslutning om efterfølgende at slette et opslag medfører ikke, at forholdet skifter karakter og bliver til en redaktionel proces omfattet af medieansvarsloven.

Modsat: redigeret indhold er omfattet uanset placering. Grænsens anden side blev trukket i **2022-80-0862**, hvor DR gjorde gældende, at resuméer af afgørelser fra lytternes og seernes redaktør ikke er redaktionelt indhold, men administrativ klagevejledning fra et internt, uafhængigt klageorgan. Nævnet forkastede synspunktet og fastslog sin kompetence: dr.dk er anmeldt efter § 8, stk. 1, og artiklen udgjorde redigeret envejskommunikation, fordi indholdet var genstand for journalistisk udvælgelse og bearbejdelse, og brugerne ikke kunne korrigere eller supplere informationen. Nævnet fandt tillige klageren klageberettiget, selv om han kun var omtalt som "en bruger" og "klager", fordi han var part i den beskrevne ankesag. Afgrænsningen blev bekræftet 23. november 2024: selve den detaljerede afgørelse fra DR's interne klageorgan er ikke en redaktionel offentliggørelse og falder uden for kompetencen, mens **resuméet** på dr.dk kan prøves efter § 34.

LOV

Medieansvarsloven § 1

Medieansvarsloven § 8, stk. 1

Medieansvarsloven § 34

Medieansvarsloven § 43, stk. 2

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet frifinder Se og Hør for omtale af kendis' Facebook-opslag om søns "dørfis"-episode	23.06.2026
Pressenævnet · Pressenævnet frifinder DR i sag om dækning af intern klageafgørelse vedrørende Meta	23.11.2024
Pressenævnet · Pressenævnet afviser sag om kritiske anklager i ikke-tilmeldt Facebook-gruppe	30.10.2024
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence	04.06.2024
Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan	27.08.2022
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over sletning af debatopslag i Børsens Facebook-gruppe	11.06.2022
Pressenævnet · Pressenævnets afvisning af klage over sletning af Facebook-kommentarer og blokering fra mediehus	22.06.2021
Pressenævnet · Afvisning af klage over DR's moderation og blokering af debattør på Facebook	25.09.2018
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over Dansk Folkepartis Facebook-side grundet manglende kompetence	11.08.2016
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over Facebook-opslag: Manglende kompetence over uregistrerede medier	01.03.2016
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over Facebook-opslag på grund af manglende kompetence	19.12.2015

Retlig interesse efter § 43, stk. 2, nr. 2 – kravet om individuel identifikation

Efter § 43, stk. 2, nr. 2 kan formanden afvise klager fra personer, virksomheder m.v., der er uden retlig interesse i det påklagede forhold. Forarbejderne fra 1990 forklarer grunden:

Endvidere kan formanden afvise klager fra personer, virksomheder m.v., der er uden retlig interesse i det påklagede forhold. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis en person klager over afslag på optagelse af et genmæle i anledning af faktiske oplysninger, som ikke vedrører den pågældende person, jf. § 36, stk. 2.

Nævnets standardformel er, at klageren skal have en **direkte, væsentlig og individuel** retlig interesse, hvilket normalt forudsætter, at man er omtalt, afbildet eller på anden måde identificeret i mediet. Som det blev udtrykt i **17-70-01108**:

Det indebærer, at man som person, virksomhed, organisation eller lignende skal være omtalt, afbildet eller på anden måde identificeret i mediet. Det er ikke tilstrækkeligt blot at have interesse i det emne, der er behandlet.

Praksis er omfattende og stram:

Sag	Klagerens tilknytning	Resultat
16-70-00912	Seer, ikke omtalt i DR2's "Detektor"	Afvist
16-70-00969	Borrelia-patient blandt 2.200 underskrivere	Afvist – gruppeomtale, ikke individuel
16-70-01001	Ansæt i Det Grønlandske Hus, ikke afbildet	Afvist – ideologisk interesse utilstrækkelig
17-70-01106	Ægtefælle til syg borger berørt af omtalte besparelser	Afvist
17-70-01108	Ikke selv afbildet i au pair-billedet	Afvist
2017-80-0053	Ikke den beskrevne læge	Afvist
2018-80-0078	Læser uden tilknytning til artikel om selvmord	Afvist

2018-80-0154	Generel interesse i barnets tarv	Afvist
2019-80-0245	Læser af politisk lederartikel	Afvist
16-70-01042	Kontorfuldmægtig uden dokumenteret fuldmagt fra selskabet	Afvist
Taxavognmand, 19. dec. 2024	Vognmand for det selskab, hvis bil fejlagtigt blev vist	Afvist

Tre præciseringer fortjener særlig opmærksomhed:

Partsevne. I **16-70-00938** afviste nævnet en klage fra "Landbrugsgruppen", fordi det uformelle samvirke hverken havde vedtægter eller ledelsesorganer, der kunne handle på deltagernes vegne – og fordi ingen af de enkelte landmænd var identificeret.

Foreningers afledte interesse. I **2019-80-0281** fastslog nævnet, at en forening ikke får retlig interesse, blot fordi et medlem er omtalt. Klagerne, der var el-overfølsomme og havde siddet ved siden af den i artiklen beskrevne mand iført samme strålingsafvisende trøjer, gjorde gældende, at de var identificeret "indirekte". Nævnet afviste: en generel beskrivelse af beklædning til en offentlig høring var ikke tilstrækkelig til individuel identifikation. Samme resultat i **2023-80-0994**, hvor Foreningen Far hverken selv eller gennem navngivne medlemmer var omtalt.

Grænsen kan overskrides – men kræver konkret tilknytning. I **15-70-00836** havde en gruppe på 45 forældre klaget over DR's dækning af en episode ved en skoles morgensamling, der primært involverede to drenge og skolelederen. Gruppen anførte, at sagen måtte ses som en helhed, at de ikke var tilfældige udenforstående, og at der burde anlægges en mindre restriktiv fortolkning end i andre nordiske lande, særligt ved omtale af børn. Nævnet fastholdt afvisningen for så vidt angår dækningen af drengene, fordi gruppen bevidst havde undladt at indhente fuldmagter fra forældremyndighedsindehaverne – men behandlede fortsat klagen for så vidt angår omtalen af forældregruppen selv. Og i **2022-80-0806** fastslog nævnet positivt, at klagerne **som nære pårørende** havde retlig interesse i at klage over et billede af forældrenes gravsted. Modsat i **15-70-00861**, hvor afsenderen af de mails, et læserbrev omtalte som dødstrusler, ikke blev anset for at have tilstrækkelig retlig interesse, selv om politiet havde beslaglagt hans computer.

LOV

Medieansvarsloven § 34, stk. 1

Medieansvarsloven § 36, stk. 2

Medieansvarsloven § 43, stk. 2

PRAKSIS	Pressenævnet · Afvisning af klage over brug af fejlagtige billeder i artikel om taxahændelse grundet manglende retlig interesse	19.12.2024
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage fra Foreningen Far over DR-artikel om midler til voldsramte	25.08.2023
	Pressenævnet · Avis kritiseres for at offentliggøre billede af gravsted trods aftale om det modsatte	17.05.2022
	Pressenævnet · Afvisning af genoptagelse i sag om mobilstråling: Krav om individuel retlig interesse ved klage til Pressenævnet	28.03.2019
	Pressenævnet · Manglende retlig interesse medfører afvisning af klage over politisk lederartikel	29.01.2019
	Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af sag om retlig interesse ved klage over artikel i Berlingske	14.09.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over artikel om rugemødre pga. manglende retlig interesse	14.08.2018
	Pressenævnet · Afvisning af klage over artikel om selvmord grundet manglende individuel retlig interesse	25.01.2018
	Pressenævnet · Afvisning af klage over artikel om læger med skæg grundet manglende retlig interesse	17.11.2017
	Pressenævnet · Afvisning af klage over brug af au pair-billede i ugeavis grundet manglende retlig interesse	24.03.2017

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over artikel om kommunale besparelser grundet manglende klageberettigelse	10.03.2017
Pressenævnet · Afvisning af klage over haberler.dk grundet manglende klageberettigelse	16.12.2016
Pressenævnet · Afvisning af klage over stigmatiserende billedbrug grundet manglende retlig interesse	19.08.2016
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over borrelia-artikel grundet manglende individuel retlig interesse	24.05.2016
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over landbrugsdækning grundet manglende retlig interesse	15.03.2016
Pressenævnet · Afvisning af klage over DR Detektor: Krav om personlig identifikation og retlig interesse	27.01.2016
Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af klagesag mod DR vedrørende retlig interesse for forældregruppe	28.11.2015
Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af klage over læserbrev om påståede dødstrusler	20.10.2015

§ 5 Åbenbart grundløse klager – redigeringsretten som selvstændig afvisningsgrund

Efter § 43, stk. 2, nr. 1 kan formanden afvise klager, der åbenbart ikke hører under nævnets kompetence, **eller som er åbenbart grundløse**. Forarbejderne bemærker, at "den foreslåede ordning svarer i det væsentlige til praksis i de bestående nævn".

Den praktisk vigtigste anvendelse er klager over, at et medie **ikke** har bragt noget. Her støder to forhold sammen: nævnets kompetence efter § 43, stk. 1, nr. 1 forudsætter en *offentliggørelse*, og redaktøren har en vidtgående redigeringsret.

I **2021-80-0638** og **2021-80-0639** havde en klager forelagt henholdsvis Århus Stiftstidende og Jyllands-Posten en liste over ti forhold på det almene boligområde, som han mente avisen bevidst fortiede, og anførte, at avisen som mediestøttemodtager havde en særlig oplysningspligt. Nævnet afviste begge klager som åbenbart grundløse og henviste udtrykkeligt til forarbejderne til § 43:

Selvom god presseskik indeholder bestemmelser mod at hindre berettiget offentliggørelse, fremgår det af forarbejderne til Medieansvarsloven § 43, at Pressenævnet ikke skal tage stilling til mediernes prioriteringsvalg.

At pålægge et medie at dække bestemte sager ville udgøre et alvorligt indgreb i mediernes ret til frit og uafhængigt at vurdere deres eget indhold. Samme princip blev anvendt i sagen af 4. juli 2026, hvor en borger klagede over, at DR havde ignoreret eller kort afvist hans henvendelse om påstået myndighedsmisbrug. Formanden lagde med henvisning til forarbejderne til § 34 (Folketingstidende 1990-91, tillæg A, lovforslag nr. L 132) til grund, at det er en forudsætning for nævnets kompetence, at der foreligger en offentliggjort omtale – og afviste sagen som åbenbart grundløs.

Læserbrevsklager udgør en stor, ensartet sagsgruppe. I **15-70-00872** (Gadsaxe Bladet), **2018-80-0105** (Maskinmesteren), **2017-80-0040** og **2019-80-0371** (JydskeVestkysten), **2021-80-0641** (Ugeavisen Slagelse-Korsør-Skælskør), **2022-80-0900** (Kristeligt Dagblad – 20 afviste læserbreve over 12 år) og i sagen af 21. august 2024 om en afvist kronik om psykiatri afviste nævnet konsekvent klagerne som åbenbart grundløse. Modifikationen er, at redaktøren **kan** forpligte sig: et medie er bundet, hvis redaktøren eller mediets medarbejdere konkret har lovet eller ved deres adfærd påtaget sig at bringe indlægget – men den forpligtelse skal dokumenteres, og den blev ikke fundet i nogen af sagerne.

Nævnet har flere gange præciseret, at grundlovsspørgsmål ikke ændrer noget. I **2022-80-0900** og i sagen af 21. august 2024 bemærkede nævnet, at spørgsmål relateret til Grundloven falder uden for nævnets kompetence og hører under domstolene – og at en påstand om censur derfor ikke i sig selv kan give klagen medhold.

LOV	Medieansvarsloven § 34, stk. 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 1-2	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over DRs afvisning af borgerhenvendelse om myndighedsmisbrug som åbenbart grundløs		04.07.2026
	Pressenævnet · Pressenævnet bekræfter redaktørens frihed til at afvise debatindlæg om psykiatri		21.08.2024
	Pressenævnet · Pressenævnet stadfæster avisens ret til at afvise læserbreve på baggrund af redaktionel frihed		01.11.2022
	Pressenævnet · Presseetik og redaktionel frihed: Klage over manglende dækning af boligskandaler afvist		13.05.2021
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over manglende dækning af boligsager i Aarhus		13.05.2021
	Pressenævnet · Avisens ret til at afvise læserbreve på grund af redaktionel frihed		13.05.2021
	Pressenævnet · Pressenævnet stadfæster avisens ret til at afvise læserbreve uden redaktionel forpligtelse		20.09.2019
	Pressenævnet · Pressenævnets afvisning af klage over manglende optagelse af læserbrev i fagbladet Maskinmesteren		21.03.2018
	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af redaktørens ret til at afvise læserbreve		09.11.2017
	Pressenævnet · Redaktørens ret til at afvise læserbreve bekræftet af Pressenævnet		28.10.2015

§ 6 Klagefristerne – præklusive, udispensable og skærpet af det obligatoriske klagespor

Efter [§ 43, stk. 3](#) afviser formanden – uden skøn – sager, hvor klagefristen i [§ 34, stk. 2](#) eller [3](#), eller [§ 40](#) ikke er overholdt. Forarbejderne til [§ 43](#) nøjes med at konstatere, at "stk. 3 har relation til klagefristerne i [§ 34, stk. 2](#) og stk. 3, og i [§ 40](#)".

Fristen er i dag 12 uger. Ved medieansvarslovens vedtagelse i 1991 var den kun **4 uger** – som det fremgår af den oprindelige [§ 34, stk. 2](#): "I begge tilfælde er klagefristen 4 uger efter offentliggørelsen." Fristen blev fordoblet til 12 uger ved **lov nr. 1563 af 28. december 2013 om ændring af medieansvarsloven (Forlængelse af klagefrist og opbevaringsperiode)** med virkning fra 1. januar 2014. Forarbejderne til ændringen forklarer rækkevidden:

Forslaget indebærer, at klager over massemediernes indhold og handlemåde i forhold til overholdelse af god presseskik skal indgives til massemediets selv eller til Pressenævnet senest 12 uger efter offentliggørelsen, og at klager over massemediets afgørelse kan indbringes for Pressenævnet senest 12 uger efter, at den er kommet frem til klageren.

Der er ingen dispensationsadgang. I **2021-80-0704** afviste nævnet en klage indgivet 15. september 2021 over en artikel bragt 10. juni 2021 med den udtrykkelige bemærkning, at der ikke i lovgivningen er hjemmel til at dispensere fra fristen. Tilsvarende afvisninger i **2019-80-0358** (artikel fra april 2016, klage juli 2019), **2019-80-0383** (artikel marts 2019, klage oktober 2019), **2019-80-0352** og **2019-80-0356** (artikel november 2018, klage juni 2019) samt **2018-80-0108** (artikel januar 2017, klage februar 2018).

Fristen suspenderes ikke af klagerens egne forventninger til mediet. I **2019-80-0356** havde klageren afventet en lovet tilbagemelding fra Politiken i otte måneder; nævnet fastslog, at ventetid på opfølgende svar ikke suspenderer fristen. I **2017-80-0033** havde klageren skrevet til journalisten inden for fristen, men først klaget formelt seks måneder efter offentliggørelsen; nævnet afviste genoptagelse med den begrundelse, at klageren

burde have reageret, da han ikke fik svar, og at klagen kunne være indgivet direkte til nævnet inden for fristen. Og i **2019-80-0292** afviste nævnet klagerens argument om, at en række artikler udgjorde én sammenhængende artikelserie, hvorfra fristen først skulle løbe fra den seneste artikel.

Genudsendelse starter en ny frist. Den vigtigste udvidende fortolkning findes i **16-70-00991**, hvor DR mente, at fristen løb fra den første udsendelse på DR1 den 22. februar 2016, mens klageren pegede på genudsendelsen på DR2 den 27. februar. Nævnet gav klageren medhold: begrebet "offentliggørelse" i [§ 34, stk. 3](#) sidestilles med det tidspunkt, hvor det påklagede forhold publiceres, udsendes **eller genudsendes**, fordi mediet ved uredigeret at programsætte udsendelsen igen aktivt drager forholdet frem på ny.

Det obligatoriske klagespor til DR og TV 2. Efter [§ 34, stk. 3](#) skal klager over DR, TV 2/DANMARK A/S og de regionale TV 2-virksomheder først indgives til disse. Forarbejderne til § 43 forklarer sammenhængen: "I visse tilfælde er nævnet kun kompetent, hvis klageren først har henvendt sig til det pågældende massemedie." Betænkning nr. 1205/1990 begrundede valget med, at "den store sendeflade giver øget risiko for klagesager", og at DR og TV 2 i forvejen havde en egentlig pligt til at behandle klager – se [Medieansvar, betænkning nr. 1205/1990, s. 336](#). Ordningen er gentaget i [§ 27 i bekendtgørelse om vedtægt for DR](#) og [§ 19 i bekendtgørelse om de regionale TV 2-virksomheder](#). For klager over øvrige medier – indenlandske periodiske skrifter, lokale radio- og fjernsynsforetagender og medier efter § 1, nr. 3 – er sporet derimod valgfrit, jf. [§ 34, stk. 2](#) og forarbejderne til § 43.

Mangelfuld klagevejledning fra mediet kan afbøde fristvirkningen. I **16-70-00912** fandt nævnet ikke grundlag for at afvise sagen alene på grund af fristoverskridelse, fordi DR ikke havde givet korrekt klagevejledning i sit oprindelige svar – klagen strandede i stedet på manglende retlig interesse.

LOV	Medieansvarsloven § 34, stk. 2-3	Medieansvarsloven § 40	Medieansvarsloven § 43, stk. 3
PRAKSIS			
	Pressenævnet · Afvisning af klage over artikel i Frihedens Stemme på grund af overskredet klagefrist		22.09.2021
	Pressenævnet · Afvisning af klage over kritisk artikel om Facebook-konkurrencer grundet overskridelse af klagefristen		23.10.2019
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over TV 2 Fyn-artikel grundet overskridelse af klagefrist		07.08.2019
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage mod Politiken over brugerundersøgelse grundet overskredet klagefrist		01.08.2019
	Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af klage over Politiken grundet overskredet 12-ugers frist i medieansvarsloven		01.08.2019
	Pressenævnet · Afvisning af klage over omfattende artikelserie grundet overskredet frist og manglende kompetence		09.04.2019
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over artikel om direktørs påståede dobbeltrolle og interessekonflikt		16.08.2018
	Pressenævnet · Afvisning af genoptagelse i sag om klagefrist mod Familie Journal		24.10.2017
	Pressenævnet · Pressenævnet fastlægger klagefrist ved genudsendelse i sag mod DR		25.06.2016
	Pressenævnet · Afslag på anmodning om sletning af 14 år gammel artikel om erstatningssag mod fagforening		24.06.2016
	Pressenævnet · Afvisning af klage over DR Detektor: Krav om personlig identifikation og retlig interesse		27.01.2016

§ 7 Timingkravet: nævnet er ikke en forhåndscensurinstans

En selvstændig og principiel begrænsning følger af ordet *offentliggørelse* i § 43, stk. 1, nr. 1: nævnet kan først tage stilling, når materialet faktisk er bragt.

Spørgsmålet blev afklaret i sagen af 7. oktober 2023, hvor et stutteri klagede over, at en TV 2-journalist fra 9. januar til 8. februar 2023 havde været ansat som "groom" hos virksomheden og foretaget skjulte optagelser til et kommende afsnit af "Operation X". Klagen blev indgivet, før programmet var sendt. TV 2 gjorde gældende, at en behandling før offentliggørelse ville udgøre uhjemlet forhåndscensur og gribe ind i den redaktionelle frihed, og at den redaktionelle proces først er afsluttet ved udsendelse.

Nævnet gav TV 2 medhold og afviste klagen efter § 43, stk. 2, nr. 1. Argumentationen er præcis og har bredere rækkevidde:

- Nævnets kompetence efter § 43, stk. 1 er begrænset til at vurdere, om en *offentliggørelse* er sket i strid med god presseskik.
- Begrebet "**handlemåde**" i § 34, stk. 1 relaterer sig ganske vist til fremgangsmåden ved fremskaffelse af oplysninger – men skal ses i sammenhæng med en faktisk offentliggørelse.
- Da optagelserne endnu ikke var bragt, forelå der ikke et "indhold" i lovens forstand, som nævnet kunne tage stilling til.

Det er en vigtig præcisering, fordi de originale forarbejder til § 34 udtrykkeligt fremhæver handlemåden som selvstændigt element:

Ordet handlemåde relaterer sig navnlig til den fremgangsmåde, som pressen har anvendt ved fremskaffelsen af oplysninger, men ordet dækker sammen med ordet »indhold« ... den samlede adfærd i forbindelse med en offentliggørelse.

Nævnets praksis viser, at "i forbindelse med en offentliggørelse" læses som en betingelse: metodekritik prøves – men først når materialet er bragt. Efter offentliggørelsen er der ingen tilbageholdenhed. I **14-70-00723** kritiserede nævnet TV2/Nord for uberettiget brug af skjult mikrofon og kamera og pålagde offentliggørelse efter § 49; i **2022-80-0867** frifandt nævnet Altinget for skjulte lydoptagelser fra en privat middag; og i sagen af 20. december 2025 om TV 2's dokumentar "Gud er din læge" fandt nævnet brugen af skjult kamera og fiktiv identitet berettiget. I 2023-sagen bemærkede nævnet endelig, at spørgsmålet om, hvorvidt TV 2's interne klagebehandling overholder forvaltningsretlige principper, ligeledes falder uden for kompetencen – klagere må i mellemtiden benytte domstolene eller politiet.

LOV	Medieansvarsloven § 34, stk. 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 1-2	Medieansvarsloven § 49
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over TV 2's skjulte optagelser før udsendelse grundet manglende kompetence 07.10.2023 Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af TV2/Nord for uberettiget brug af skjulte optagelser i iPhone-reportage 19.12.2014		

§ 8 Egen drift-kompetencen efter § 44, stk. 2 – ventilen der sjældent åbnes

Kravet om retlig interesse er ikke absolut. Efter [§ 44, stk. 2](#) kan nævnet af egen drift optage en sag til behandling, hvis sagen er af **væsentlig eller principiel betydning**; i så fald indhentes en udtalelse fra den forurettede, hvis navn kun nævnes med tilladelse. Forarbejderne til [§ 43](#) kobler de to bestemmelser sammen:

Såfremt klage over, at et massemedie har overtrådt generalklausulen i § 34, kommer fra en person eller virksomhed m.v., som ikke selv er forurettet, kan klagen eventuelt afvises, eller nævnet kan optage den til behandling på grund af forholdets almene interesse, ligesom nævnet af egen drift kan optage et sådant forhold til behandling, jf. § 44, stk. 2.

I praksis er ventilen snæver. Nævnet har i alle de fundne sager afvist at gøre brug af den, og fire kriterier træder frem:

1. Findes der en klageberettiget, der ikke selv klager, afvises anmodningen. I **15-70-00785** anmodede en tredjemand nævnet om at tage JyskeVestkystens meget grafiske beskrivelse af en dødsulykke op af egen drift. Nævnet afviste: der fandtes konkrete klageberettigede – de pårørende til den afdøde – og da ingen af de direkte berørte havde klaget, var der ikke anledning til at tilsidesætte de normale procesregler. Samme resultat i **16-70-01019** (voldsanmeldelse mod en performancekunstner), hvor nævnet lagde vægt på, at den omtalte kunstner selv var klageberettiget og allerede var kommet til orde i mediet.

2. Den forurettedes eget fravalg respekteres. I **16-70-00921** havde en borger klaget over DR2's "Detektor", og DR havde afvist klagen med den begrundelse, at den omtalte finansordfører ikke ønskede at gå videre med sagen. Klageren anførte, at det er en ekstraordinær situation, hvis en borgers påvisning af en fejl kan ignoreres, blot fordi offeret ikke selv klager. Nævnet afviste – netop fordi den klageberettigede eksplicit havde tilkendegivet ikke at ønske sagen forfulgt.

3. Tvivl om faktum spærrer. I **2019-80-0278** om TV 2's dækning af valgpåvirkning opregnede nævnet sine vurderingsparametre eksplicit: emnets almene interesse, hvorvidt der er sket en væsentlig krænkelse af konkrete personer eller grupper – og at nævnet **ikke bør behandle sager af egen drift, hvis der er væsentlig tvivl om de faktiske forhold**. Selv om spørgsmålet om fake news og valgpåvirkning havde betydelig almen interesse, var faktum ikke oplyst tilstrækkeligt til at aktivere bestemmelsen.

4. Beslutningen kræver kvalificeret flertal. Nævnet har i **16-70-00921** og **16-70-01019** fremhævet, at det efter [§ 44, stk. 2](#) og forretningsordenen kræves, at **et flertal af samtlige nævnets medlemmer** stemmer for behandling af egen drift.

En beslægtet – men afvisende – anvendelse ses i **2023-80-0994**, hvor nævnet udtrykkeligt overvejede, om sagen var af så væsentlig samfundsmæssig betydning, at kravet om retlig interesse kunne fraviges. Selv om artiklen omhandlede et politisk initiativ af samfundsmæssig relevans, retfærdiggjorde omtalens karakter ikke behandling af en klage fra en ikke-identificeret part.

LOV	Medieansvarsloven § 34	Medieansvarsloven § 43, stk. 2	Medieansvarsloven § 44, stk. 2
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage fra Foreningen Far over DR-artikel om midler til voldsramte Pressenævnet · Pressenævnets afvisning af anmodning om behandling af egen drift vedrørende TV 2's dækning af valgpåvirkning Pressenævnet · Pressenævnet afviser at tage sag om dækning af voldsanmeldelse mod kunstner op af egen drift Pressenævnet · Afslag på anmodning om behandling af klage over DR Detektor af egen drift Pressenævnet · Pressenævnet afviser at behandle klage over detaljeret ulykkesbeskrivelse af egen drift		
			25.08.2023
			03.04.2019
			07.10.2016
			02.03.2016
			09.05.2015

Nævnets sammensætning, inhabilitet, forretningsorden og finansiering

Pressenævnet består efter [§ 41, stk. 1](#) af en formand, en næstformand og 6 andre medlemmer, alle beskikket af justitsministeren for 4 år ad gangen med adgang til genbeskikkelse, jf. [stk. 2](#). Sammensætningen er trepartisk og bevidst balanceret:

Kategori	Antal	Udpeges efter udtalelse fra
Formand og næstformand (skal være jurister)	2	Højesterets præsident
Journalistrepræsentanter	2	Dansk Journalistforbund
Redaktionelle ledelser (trykt presse, radio og tv)	2	Disse selv
Offentlighedens repræsentanter	2	Dansk Folkeoplysnings Samråd

Ved behandlingen af den enkelte sag medvirker efter [§ 42](#) formanden eller næstformanden samt tre andre medlemmer – ét fra hver af de tre kategorier. Betænkning nr. 1205/1990 forklarer konstruktionen: bestemmelsen "giver mulighed for, at Pressenævnet kan fungere med to afdelinger hver med fire medlemmer, såfremt mængden af klagesager nødvendiggør det. Herved opnås det, at sagerne kan behandles hurtigt, hvilket er ønskeligt på grund af disse klagesagers karakter" – se [betænkning nr. 1205/1990, s. 72](#).

Inhabilitet. Efter [§ 47](#) kan et medlem ikke deltage i behandlingen af en klage, der vedrører det massemedie, den pågældende er tilknyttet, eller når der i øvrigt foreligger omstændigheder egnede til at vække tvivl om vedkommendes upartiskhed. Reglen er gentaget ordret i [§ 10 i bekendtgørelse om forretningsorden for Pressenævnet](#), og efter [§ 11](#) indtræder medlemmets stedfortræder.

Formandens enekompetence. At formanden kan afvise alene efter [§ 43, stk. 2](#) er ikke en sagsbehandlingsfejl. I **2019-80-0253** anførte en klager netop, at afgørelser burde træffes af et samlet nævn, og at formandsafgørelser skadede retssikkerheden – ligesom han rejste spørgsmål ved nævnets struktur og finansiering. Nævnet afviste: det følger direkte af [§ 43, stk. 2](#), at formanden har kompetence til at afvise åbenbart grundløse klager, og der var derfor ikke tale om en sagsbehandlingsfejl.

Forretningsorden og finansiering. Justitsministeren fastsætter efter [§ 52, stk. 1](#) nævnets forretningsorden efter forhandling med nævnet; nævnet bistås af et sekretariat, jf. [stk. 2](#), og ministeren kan efter [stk. 3](#) bestemme, at udgifterne afholdes af massemedierne efter en fordeling fastsat i forretningsordenen. Det er sket: [§ 16 i forretningsordenen](#) fastsætter, at udgifter til nævnets virksomhed, herunder sekretariat og vederlag til medlemmerne, afholdes af massemedierne efter en fordelingsnøgle. Betænkning nr. 1205/1990 beskrev det som "det samlede udvalgs opfattelse, at den nærmere fordeling af nævnets udgifter, såfremt massemedierne selv skal dække Pressenævnets omkostninger, bør fastsættes af justitsministeren i nævnets forretningsorden efter en forudgående forhandling med de berørte massemedier" – se [betænkning nr. 1205/1990, s. 336](#).

Forretningsordenen udbygger sagsbehandlingen: efter [§ 8](#) indhenter nævnet en skriftlig udtalelse fra det indklagede medie, kan kræve eksemplar af skriftet eller båndoptagelse udleveret, og kan behandle sagen på det foreliggende grundlag, hvis mediet ikke svarer inden 7 dage – svarende til [§ 45](#) og [§ 46](#) i loven selv.

Den institutionelle debat. Betænkning nr. 1205/1990 drøftede indgående valget mellem et nævn og en presseombudsmandsinstitution efter svensk forbillede, og inden for flertallet anbefalede nogle medlemmer et

nævn, mens andre mente, at en ombudsmandskonstruktion burde overvejes – se [betænkning nr. 1205/1990, s. 295](#) og [s. 303](#). Nævnsmodellen vandt. Fem år senere behandlede [betænkning nr. 1320/1996 om medierne i demokratiet, s. 321](#) den principielle bekymring ved nævnets statslige placering – nemlig faren for, at et lovfæstet klagesystem cementerer de vejledende presseetiske regler til en norm sanktioneret af et statsligt organ. Flertallet delte bekymringen, men konkluderede, at nævnets konkrete virke havde gjort frygten til skamme:

*I sin praksis respekterer Pressenævnet, at den vejledende etiske norm netop er en **vejledende norm**. Udgangspunktet for både Pressenævnet og de enkelte redaktioner og medarbejdere er, at det presseetiske ansvar er et anliggende for den enkelte redaktion og journalist.*

Dette er ikke blot en historisk observation. De originale forarbejder til [§ 34](#) angiver netop, at generalklausulen er en retlig standard, hvor "de vejledende etiske regler efter Justitsministeriets opfattelse skal være grundlaget for det nærmere indhold af begrebet »god presseskik«, og at klageorganets praksis "vil herefter være et væsentligt bidrag til at udbygge og konkretisere indholdet af de generelle principper".

LOV

[Medieansvarsloven § 41, stk. 1-2](#)[Medieansvarsloven § 42](#)[Medieansvarsloven § 43, stk. 2](#)[Medieansvarsloven § 45](#)[Medieansvarsloven § 46](#)[Medieansvarsloven § 47](#)[Medieansvarsloven § 52, stk. 1-3](#)PRAKSIS **Pressenævnet** · Pressenævnet afviser genoptagelse af klage over afviste læserbreve

20.02.2019

§ 10 Sanktionsapparatet efter § 49 – det bevidste fravalg af domstolslignende kompetence

Nævnets eneste reaktionsmiddel følger af [§ 49](#): nævnet kan pålægge redaktøren for det indklagede massemedie snarest muligt at offentliggøre en kendelse i et af nævnet nærmere fastlagt omfang, og "en sådan offentliggørelse skal ske uden kommenterende tilføjelser og på en så fremtrædende måde, som det med rimelighed kan forlanges".

De originale forarbejder til [§ 49](#) er den centrale kilde til forståelsen af nævnets institutionelle karakter – og til hvorfor det **ikke** er en domstol:

Justitsministeriet finder det ligesom Medieansvarsudvalget principelt betænkeligt at tillægge Pressenævnet en domstolslignende kompetence til at anvende sanktionerne straf eller erstatning i de sager, der vil blive indbragt for nævnet. En klager er ikke afskåret fra i givet fald at benytte domstolsvejen efterfølgende eller sideløbende med muligheden for at få en hurtigere og omkostningsfri afgørelse fra Pressenævnet, der som hidtil vil kunne udtrykke sin misbilligelse over for det indklagede massemedie.

Begrundelsen er dobbelt. Dels giver ordningen klageren "en foreløbig – og ofte i sig selv tilfredsstillende – offentlig oprejsning i anledning af begåede krænkelse fra massemediernes side". Dels er erstatningsspørgsmål efter forarbejderne "centrale domstolsanliggender, der ofte forudsætter en indgående bevisførelse, som kun kan foretages ved domstolene".

Pålægget er ikke automatisk. Nævnet afgør selv, om en kendelse skal offentliggøres, og i hvilket omfang. I [14-70-00723](#) pålagde nævnet TV2/Nord at offentliggøre kritikken i forbindelse med nyhedsudsendelsen og anmodede redaktionen om at redegøre for håndteringen af det fortsat tilgængelige indslag på hjemmesiden. I [2020-80-0557](#) pålagde nævnet NORDJYSKE Stiftstidendes ansvarshavende redaktør at offentliggøre en

redegørelse både i den trykte avis og på de digitale platforme med en fremtrædende placering svarende til den oprindelige artikels eksponering.

Men kritik udløser ikke nødvendigvis pålæg. I **2022-80-0806** udtalte nævnet kritik af Nordjyske Stiftstidende for at have bragt et billede af et gravsted i strid med en klar aftale – og fandt aftalebruddet "meget kritisabelt" – men valgte alligevel **ikke** at pålægge offentliggørelse efter § 49. Begrundelsen var tredelt: billedet var ikke i sig selv en presseetisk krænkelse af privatlivet, avisen havde straks beklaget fejlen over for familien, og avisen havde dokumenteret, at man havde ændret sine interne procedurer.

Håndhævelse. Manglende efterlevelse har konsekvenser. Efter § 53, stk. 2 straffes undladelse af at efterkomme pålæg om offentliggørelse efter § 49 og § 54 med bøde eller fængsel indtil 4 måneder – og efter § 53, stk. 3 kan bødeansvar pålægges den juridiske person. Forarbejderne til § 49 tilføjer det supplerende tvangsmiddel:

Undlader massemediet at offentliggøre kendelsen, kan der idømmes straf efter § 53, ligesom der vil kunne pålægges tvangsbøder i henhold til retsplejelovens § 997, stk. 3.

En parallel – men domstolsforankret – offentliggørelsespligt findes i § 54, hvorefter retten i en dom om straf, erstatning eller mortifikation for et massemedies indhold kan bestemme, at dommens indhold skal offentliggøres i mediet. Bemærk endelig, at tiltalekompetencen i medieansvarssager er centraliseret: efter § 28 bestemmer Rigsadvokaten, om der skal rejses tiltale i anledning af indholdet af et massemedie. **Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om forelæggelse og indberetning** præciserer, at **alle** sager, hvor der er rejst sigtelse for forhold omfattet af medieansvarslovens særlige ansvarsregler, skal forelægges Rigsadvokaten – også når politikredsen og statsadvokaten vurderer, at sigtelsen har vist sig grundløs.

Domstolene håndhæver i praksis andre dele af medieansvarsloven end nævnets kendelser. Et eksempel er Østre Landsrets dom **11. afd. nr. S-450-23** af 21. maj 2025, hvor en retsjournalist blev idømt bøde for overtrædelse af et navneforbud efter retsplejelovens § 32 b, jf. **medieansvarslovens § 10**. Landsretten fastsatte bøden til 10.000 kr. mod udgangspunktet på 25.000 kr. under henvisning til lang sagsbehandlingstid, og bemærkede udtrykkeligt, at håndhævelsen ikke var i strid med EMRK artikel 10.

LOV

Medieansvarsloven § 28

Medieansvarsloven § 49

Medieansvarsloven § 53, stk. 2-3

Medieansvarsloven § 54

Retsplejeloven § 997, stk. 3

PRAKSIS	Landsretten · Journalist idømt nedsat bøde for overtrædelse af navneforbud grundet lang sagsbehandlingstid	21.05.2025
	Pressenævnet · Avis kritiseres for at offentliggøre billede af gravsted trods aftale om det modsatte	17.05.2022
	Pressenævnet · Kritik af medie for grove mobbebeskyldninger mod 14-årig og brug af krænkende foto uden samtykke	12.02.2021
	Pressenævnet · Pressenævnet udtaler kritik af TV2/Nord for uberettiget brug af skjulte optagelser i iPhone-reportage	19.12.2014

§ 11 Genoptagelse – nye oplysninger eller væsentlige sagsbehandlingsfejl

Medieansvarsloven regulerer ikke genoptagelse. Hjemlen findes i § 14 i **bekendtgørelse om forretningsorden for Pressenævnet**:

De nævnsmedlemmer, der har afgjort en sag, træffer også afgørelse vedrørende spørgsmål om eventuel genoptagelse af sagen. Formanden kan afvise en anmodning om genoptagelse i tilfælde, hvor det er åbenbart, at anmodningen ikke bør imødekommes.

Nævnet har herudfra udviklet en fast tostrengt test: genoptagelse forudsætter enten, at der er **fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning** for sagens afgørelse, eller at der foreligger **væsentlige sagsbehandlingsfejl**. I **15-70-00882** tilføjede nævnet et tredje moment – om den sene fremkomst af oplysningerne er undskyldelig.

Genoptagelse er sket, når nævnet selv har fejlet. I **2017-80-0051** havde nævnet i sin oprindelige kendelse udelukkende forholdt sig til den ikke-anmeldte hjemmeside dk4.dk og overset, at klagen også angik selve tv-kanalen DK4, der var registreret hos Radio- og tv-nævnet og dermed omfattet af **§ 1, nr. 2**. Nævnet konstaterede, at der var tale om en sagsbehandlingsfejl, hvor en del af klagen ikke var behandlet, og at der derfor var **pligt** til at genoptage. I **2020-80-0511** imødekom nævnet ligeledes genoptagelse, fordi det ved den første afgørelse fejlagtigt havde fokuseret på et orienteringsbilag frem for det læserbrev, klagen faktisk angik – men fastholdt derefter afvisningen ved den fornyede realitetsbehandling. Og i **15-70-00882** blev sagen genoptaget, fordi mediet efter afvisningen havde ladet sig anmelde efter **§ 8, stk. 1**, og dermed var kommet ind under kompetencen.

Genoptagelse afvises, når der reelt kun er tale om uenighed. Nævnet har konsekvent afvist anmodninger, der blot gentager argumenter eller tilføjer materiale uden betydning for det retlige resultat:

Sag	Anbringende ved genoptagelse	Resultat
15-70-00891	Hypoteserne senere accepteret i tidsskriftet ISIS	Afvist – ikke af væsentlig betydning; det meste forelå allerede
2018-80-0171	Etisk/retlig interesse i at reagere mod krænkelse; EMD-praksis	Afvist – ingen nye faktiske oplysninger
2019-80-0260	Følte sig som del af de 95 %, der ikke er homoseksuelle	Afvist
2019-80-0281	Foreningsmedlem var omtalt	Afvist – ændrer ikke foreningens klageberettigelse
2022-80-0786	Nævnet havde ikke behandlet genmælekravet	Afvist – allerede taget stilling
2022-80-0904	Avisens annoncesamarbejde med den kritiserede part	Afvist – irrelevant for det presseetiske spørgsmål
2021-80-0709	En kilde efterfølgende kritiseret i B.T.	Afvist – ændrer ikke vurderingen af mediets arbejde i 2021
14-70-00744	Anmeldt domæne viderestillede til det påklagede	Afvist – ingen sammenhæng den modsatte vej

Efterfølgende begivenheder ændrer ikke den presseetiske bedømmelse. Princippet blev skarpt formuleret i **2021-80-0766** (afgjort 7. august 2025). Klageren var i 2021 navngivet i B.T. i forbindelse med beskyldninger om svindel med offentlige midler; i juli 2024 opgav anklagemyndigheden sigtelsen efter retsplejelovens § 721, stk. 1. Nævnet afviste genoptagelse med henvisning til, at enhver presseetisk vurdering bør baseres på de oplysninger, som var til rådighed for mediet på **publiceringstidspunktet** – og at det på offentliggørelsestidspunktet var faktuel korrekt og ubestridt, at der forelå en politianmeldelse. Nævnet henviste udtrykkeligt til **§ 14, stk. 1, i forretningsordenen** (bekendtgørelse nr. 86 af 9. februar 1998).

Endelig kan genoptagelse ikke bruges til at omgå fristerne. I **2017-80-0033** og **2019-80-0356** afviste nævnet genoptagelse i sager, hvor den oprindelige afvisning skyldtes fristoverskridelse efter § 43, stk. 3, fordi de påberåbte oplysninger ikke ændrede ved rettidigheden.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8, stk. 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 2-3
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser genoptagelse efter opgivet sigtelse mod navngiven person		09.08.2025
	Pressenævnet · Pressenævnets afvisning af genoptagelse i sag om Ekstra Bladets dækning af forældrekompetenceundersøgelser		22.11.2023
	Pressenævnet · Pressenævnets afslag på genoptagelse af sag om avisens redigeringsret og læserbreve		21.09.2022
	Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af klagesag mod B.T. om udeladte citater og ret til genmæle		08.02.2022
	Pressenævnet · Genoptagelse af sag vedrørende Sjællandskes afvisning af læserbrev om vejsag i Næstved		30.06.2020
	Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af klage over Politiken grundet overskredet 12-ugers frist i medieansvarsloven		01.08.2019
	Pressenævnet · Afvisning af genoptagelse i sag om mobilstråling: Krav om individuel retlig interesse ved klage til Pressenævnet		28.03.2019
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser genoptagelse af sag om debatindlæg og manglende optagelse af læserbrev		26.02.2019
	Pressenævnet · Afslag på genoptagelse af sag om retlig interesse ved klage over artikel i Berlingske		14.09.2018
	Pressenævnet · Genoptagelse af klagesag mod DK4: Pressenævnet anerkender kompetence over tv-kanal		05.01.2018
	Pressenævnet · Afvisning af genoptagelse i sag om klagefrist mod Familie Journal		24.10.2017
	Pressenævnet · Afvisning af genoptagelse i sag om krads boganmeldelse af historiske hypoteser		07.01.2016
	Pressenævnet · Pressenævnet genoptager klagesag mod Landbrugsavisen.dk efter mediets anmeldelse til nævnet		18.11.2015
	Pressenævnet · Pressenævnets afslag på genoptagelse af klage over medie uden formel anmeldelse		17.01.2015

§ 12 Sammenfatning: fire spærringer og ét reaktionsmiddel

Pressenævnets jurisdiktion kan sammenfattes som fire kumulative spærringer, der alle skal passeres, før en klage overhovedet realitetsbehandles – og ét enkelt reaktionsmiddel på den anden side.

Spærring 1 – Er mediet omfattet? Trykte periodiske skrifter og danske radio-/tv-foretagender er automatisk inde efter § 1, nr. 1 og 2. Internetbaserede medier efter § 1, nr. 3 er kun inde, hvis de er anmeldt efter § 8, stk. 1 – eller siden 1. januar 2019 modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte. Facebook-sider, lukkede grupper og profiler kræver egen anmeldelse, og et medie kan gyldigt undtage konkrete undergrupper fra sin anmeldelse, jf. sagen af 30. oktober 2024. Uredigerede debatfelter er aldrig omfattet – dér er mediet teknisk formidler, jf. **2018-80-0170** og **2022-80-0863** – mens redigeret indhold på et anmeldt medie er omfattet uanset placering, jf. **2022-80-0862**.

Spærring 2 – Er der sket en offentliggørelse? Nævnet er ikke en forhåndscensurinstans, jf. sagen af 7. oktober 2023 om TV 2's skjulte optagelser, og manglende omtale kan ikke påklages, jf. **2021-80-0638** og **2021-80-0639**.

Spørring 3 – Har klageren retlig interesse? Kravet om direkte, væsentlig og individuel identifikation efter § 43, stk. 2, nr. 2 er stramt: gruppetilhør, foreningsmedlemskab, ansættelsesforhold og ideologisk engagement rækker ikke. Kun nære pårørende har en veletableret afledt interesse, jf. **2022-80-0806**. Egen drift-ventilen i § 44, stk. 2 åbnes sjældent – og aldrig, når der findes en klageberettiget, der har fravalgt at klage.

Spørring 4 – Er fristen overholdt? 12 uger fra offentliggørelsen, uden dispensationsadgang, jf. **2021-80-0704**. For DR og TV 2 skal klagen først til mediet selv efter § 34, stk. 3. En uredigeret genudsendelse starter en ny frist, jf. **16-70-00991**.

Reaktionsmidlet. Passeres alle fire, kan nævnet udtale kritik og efter § 49 pålægge redaktøren at offentliggøre kendelsen uden kommenterende tilføjelser og så fremtrædende, som det med rimelighed kan forlanges. Ikke mere. Lovgiver fandt det i 1991 "principelt betænkeligt at tillægge Pressenævnet en domstolslignende kompetence til at anvende sanktionerne straf eller erstatning" – og resultatet er en ordning, der giver klageren en hurtig og omkostningsfri offentlig oprejsning, mens straf og erstatning forbliver domstolsanliggender. Manglende efterlevelse af pålægget straffes dog efter § 53, stk. 2 og kan udløse tvangsbøder efter retsplejelovens § 997, stk. 3. Kendelserne kan efter § 50 ikke påklages administrativt, men prøves ved domstolene – den samme dobbeltheden, der efter § 13, stk. 3, jf. § 15, i lov om massemediers informationsdatabaser gælder for informationsdatabaser.

Samlet tegner praksis billedet af et organ, der er bevidst afgrænset i begge ender: snævert i sin jurisdiktion og beskedent i sin sanktion – men til gengæld hurtigt, gratis og med en offentliggørelsespligt, der efter forarbejderne ofte er "i sig selv tilfredsstillende" for klageren.

LOV

[Lov om massemediers informationsdatabaser § 13, stk. 3](#)
[Medieansvarsloven § 1](#)
[Medieansvarsloven § 8, stk. 1](#)
[Medieansvarsloven § 34, stk. 2-3](#)
[Medieansvarsloven § 43, stk. 1-3](#)
[Medieansvarsloven § 44, stk. 2](#)
[Medieansvarsloven § 49](#)
[Medieansvarsloven § 50](#)
[Medieansvarsloven § 53, stk. 2](#)

PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser sag om kritiske anklager i ikke-tilmeldt Facebook-gruppe	30.10.2024
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over TV 2's skjulte optagelser før udsendelse grundet manglende kompetence	07.10.2023
	Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan	27.08.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over sletning af debatopslag i Børsens Facebook-gruppe	11.06.2022
	Pressenævnet · Avis kritiseres for at offentliggøre billede af gravsted trods aftale om det modsatte	17.05.2022
	Pressenævnet · Afvisning af klage over artikel i Frihedens Stemme på grund af overskredet klagefrist	22.09.2021
	Pressenævnet · Presseetik og redaktionel frihed: Klage over manglende dækning af boligskandaler afvist	13.05.2021
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over manglende dækning af boligsager i Aarhus	13.05.2021
	Pressenævnet · Afvisning af klage over DR's moderation og blokering af debattør på Facebook	25.09.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet fastlægger klagefrist ved genudsendelse i sag mod DR	25.06.2016

REFERENCE Lovgrundlag

8 paragraffer

Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8	stk. 1
Medieansvarsloven § 34	Medieansvarsloven § 43	stk. 1-3

Medieansvarsloven § 44	stk. 2	Medieansvarsloven § 49	
Medieansvarsloven § 50		Medieansvarsloven § 53	stk. 2

MATERIALE Citerede afgørelser 84 afgørelser

LANDSRETTE · ANKEINSTANS 1

21.05.2025	Journalist idømt nedsat bøde for overtrædelse af navneforbud grundet lang sagsbehandlingstid	10129-11885
------------	--	-------------

PRESSENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS 83

04.07.2026	Pressenævnet afviser klage over DRs afvisning af borgerhenvendelse om myndighedsmisbrug som åbenbart grundløs	
23.06.2026	Pressenævnet frifinder Se og Hør for omtale af kendis' Facebook-opslag om søns "dørfis"-episode	
09.08.2025	Pressenævnet afviser genoptagelse efter opgivet sigtelse mod navngiven person	2021-80-0766
19.12.2024	Afvisning af klage over brug af fejlagtige billeder i artikel om taxahændelse grundet manglende retlig interesse	
23.11.2024	Pressenævnet frifinder DR i sag om dækning af intern klageafgørelse vedrørende Meta	
30.10.2024	Pressenævnet afviser sag om kritiske anklager i ikke-tilmeldt Facebook-gruppe	
21.08.2024	Pressenævnet bekræfter redaktørens frihed til at afvise debatindlæg om psykiatri	
04.06.2024	Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence	
22.11.2023	Pressenævnets afvisning af genoptagelse i sag om Ekstra Bladets dækning af forældrekompetenceundersøgelser	2021-80-0709
10.10.2023	Gårdejer får ikke medhold i klage over brug af billede taget på offentlig vej	
07.10.2023	Pressenævnet afviser klage over TV 2's skjulte optagelser før udsendelse grundet manglende kompetence	
25.08.2023	Pressenævnet afviser klage fra Foreningen Far over DR-artikel om midler til voldsramte	2023-80-0994
01.11.2022	Pressenævnet stadfæster avisens ret til at afvise læserbreve på baggrund af redaktionel frihed	2022-80-0900
21.09.2022	Pressenævnets afslag på genoptagelse af sag om avisens redigeringsret og læserbreve	2022-80-0904
27.08.2022	Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan	2022-80-0862
11.06.2022	Pressenævnet afviser klage over sletning af debatopslag i Børsens Facebook-gruppe	2022-80-0863
17.05.2022	Avis kritiseres for at offentliggøre billede af gravsted trods aftale om det modsatte	2022-80-0806

08.02.2022	Afslag på genoptagelse af klagesag mod B.T. om udeladte citater og ret til genmæle	2022-80-0786
14.01.2022	Pressenævnet afviser klagesag mod internetmediet newsner.com grundet manglende kompetence	2021-80-0759
14.01.2022	Pressenævnet afviser klage over internetmediet forsiden.nu på grund af manglende kompetence	2021-80-0760
22.09.2021	Afvisning af klage over artikel i Frihedens Stemme på grund af overskredet klagefrist	2021-80-0704
22.06.2021	Pressenævnets afvisning af klage over sletning af Facebook-kommentarer og blokering fra mediehus	2021-80-0656
13.05.2021	Avisens ret til at afvise læserbreve på grund af redaktionel frihed	2021-80-0641
13.05.2021	Presseetik og redaktionel frihed: Klage over manglende dækning af boligskandaler afvist	2021-80-0638
13.05.2021	Pressenævnet afviser klage over manglende dækning af boligsager i Aarhus	2021-80-0639
12.02.2021	Kritik af medie for grove mobbebeskyldninger mod 14-årig og brug af krænkende foto uden samtykke	2020-80-0557
30.10.2020	Pressenævnet afviser klage over document.dk grundet manglende kompetence	2020-80-0562
28.08.2020	Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence	2020-80-0537
30.06.2020	Genoptagelse af sag vedrørende Sjællandskes afvisning af læserbrev om vejsag i Næstved	2020-80-0511
23.10.2019	Afvisning af klage over kritisk artikel om Facebook-konkurrencer grundet overskridelse af klagefristen	2019-80-0383
20.09.2019	Pressenævnet stadfæster avisens ret til at afvise læserbreve uden redaktionel forpligtelse	2019-80-0371
07.08.2019	Pressenævnet afviser klage over TV 2 Fyn-artikel grundet overskridelse af klagefrist	2019-80-0358
01.08.2019	Afslag på genoptagelse af klage over Politiken grundet overskredet 12-ugers frist i medieansvarsloven	2019-80-0356
01.08.2019	Pressenævnet afviser klage mod Politiken over brugerundersøgelse grundet overskredet klagefrist	2019-80-0352
09.04.2019	Afvisning af klage over omfattende artikelserie grundet overskredet frist og manglende kompetence	2019-80-0292
03.04.2019	Pressenævnets afvisning af anmodning om behandling af egen drift vedrørende TV 2's dækning af valgpåvirkning	2019-80-0278
28.03.2019	Afvisning af genoptagelse i sag om mobilstråling: Krav om individuel retlig interesse ved klage til Pressenævnet	2019-80-0281
26.02.2019	Pressenævnet afviser genoptagelse af sag om debatindlæg og manglende optagelse af læserbrev	2019-80-0260
20.02.2019	Pressenævnet afviser genoptagelse af klage over afviste læserbreve	2019-80-0253

29.01.2019	Manglende retlig interesse medfører afvisning af klage over politisk lederartikel	2019-80-0245
25.09.2018	Afvisning af klage over DR's moderation og blokering af debattør på Facebook	2018-80-0170
14.09.2018	Afslag på genoptagelse af sag om retlig interesse ved klage over artikel i Berlingske	2018-80-0171
16.08.2018	Pressenævnet afviser klage over artikel om direktørs påståede dobbeltrolle og interessekonflikt	2018-80-0108
14.08.2018	Pressenævnet afviser klage over artikel om rugemødre pga. manglende retlig interesse	2018-80-0154
03.08.2018	Afvisning af klage over årsberetning på Sankt Petri Skoles hjemmeside grundet manglende kompetence	2018-80-0149
21.03.2018	Pressenævnets afvisning af klage over manglende optagelse af læserbrev i fagbladet Maskinmesteren	2018-80-0105
25.01.2018	Afvisning af klage over artikel om selvmord grundet manglende individuel retlig interesse	2018-80-0078
05.01.2018	Genoptagelse af klagesag mod DK4: Pressenævnet anerkender kompetence over tv-kanal	2017-80-0051
17.11.2017	Afvisning af klage over artikel om læger med skæg grundet manglende retlig interesse	2017-80-0053
09.11.2017	Pressenævnets vurdering af redaktørens ret til at afvise læserbreve	2017-80-0040
27.10.2017	Pressenævnet afviser klage over Den Korte Avis grundet manglende anmeldelse af mediet	2017-80-0038
24.10.2017	Afvisning af genoptagelse i sag om klagefrist mod Familie Journal	2017-80-0033
10.10.2017	Pressenævnets manglende kompetence til at behandle klager over TV 3-udsendelser	2017-80-0027
14.09.2017	Afvisning af klage over ensidigt portræt af godsejer og manglende optagelse af læserbrev	17-70-01184
13.09.2017	Pressenævnet afviser klage over transporttidende.com grundet manglende anmeldelse af hjemmesiden	17-70-01183
08.06.2017	Pressenævnet afviser klage over soundvenue.com grundet manglende anmeldelse	17-70-01139
24.03.2017	Afvisning af klage over brug af au pair-billede i ugeavis grundet manglende retlig interesse	17-70-01108
11.03.2017	Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse	17-70-01084
10.03.2017	Pressenævnet afviser klage over artikel om kommunale besparelser grundet manglende klageberettigelse	17-70-01106
15.02.2017	Pressenævnet afviser klage over idag.dk på grund af manglende tilmelding til medieansvarsloven	17-70-01078
16.12.2016	Afvisning af klage over haberler.dk grundet manglende klageberettigelse	16-70-01042
07.10.2016	Pressenævnet afviser at tage sag om dækning af voldsanmeldelse mod kunstner op af egen drift	16-70-01019

19.08.2016	Afvisning af klage over stigmatiserende billedbrug grundet manglende retlig interesse	16-70-01001
11.08.2016	Pressenævnet afviser klage over Dansk Folkepartis Facebook-side grundet manglende kompetence	16-70-01008
25.06.2016	Pressenævnet fastlægger klagefrist ved genudsendelse i sag mod DR	16-70-00991
24.06.2016	Afslag på anmodning om sletning af 14 år gammel artikel om erstatningssag mod fagforening	16-70-00958
24.05.2016	Pressenævnet afviser klage over borrelia-artikel grundet manglende individuel retlig interesse	16-70-00969
15.03.2016	Pressenævnet afviser klage over landbrugsdækning grundet manglende retlig interesse	16-70-00938
02.03.2016	Afslag på anmodning om behandling af klage over DR Detektor af egen drift	16-70-00921
01.03.2016	Pressenævnet afviser klage over Facebook-opslag: Manglende kompetence over uregistrerede medier	16-70-00931
27.01.2016	Afvisning af klage over DR Detektor: Krav om personlig identifikation og retlig interesse	16-70-00912
07.01.2016	Afvisning af genoptagelse i sag om krads boganmeldelse af historiske hypoteser	15-70-00891
19.12.2015	Pressenævnet afviser klage over Facebook-opslag på grund af manglende kompetence	15-70-00898
28.11.2015	Afslag på genoptagelse af klagesag mod DR vedrørende retlig interesse for forældregruppe	15-70-00836
18.11.2015	Pressenævnet afviser klage over Landbrugsavisen.dk da mediet ikke er tilmeldt nævnet	15-70-00879
18.11.2015	Pressenævnet genoptager klagesag mod Landbrugsavisen.dk efter mediets anmeldelse til nævnet	15-70-00882
28.10.2015	Redaktørens ret til at afvise læserbreve bekræftet af Pressenævnet	15-70-00872
20.10.2015	Afslag på genoptagelse af klage over læserbrev om påståede dødstrusler	15-70-00861
09.05.2015	Pressenævnet afviser at behandle klage over detaljeret ulykkesbeskrivelse af egen drift	15-70-00785
27.02.2015	Pressenævnet afviser klagesag mod den korte avis.dk på grund af manglende kompetence	15-70-00765
17.01.2015	Pressenævnets afslag på genoptagelse af klage over medie uden formel anmeldelse	14-70-00744
10.01.2015	Pressenævnet afviser klagesag mod beredskabsinfo.dk grundet manglende registrering	15-70-00749
19.12.2014	Pressenævnet udtaler kritik af TV2/Nord for uberettiget brug af skjulte optagelser i iPhone-reportage	14-70-00723

Medieansvar - Betænkning nr. 1205

nr. 1205 · 1990 · Justitsministeriet

Betænkning om medierne i demokratiet (Betænkning nr. 1320)

nr. 1320 · 1996 · Statsministeriet

08

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over telekommunikation: teleregulering og slutbrugerrettigheder

Slutbrugerrettigheder, udbyderskift og SMP-regulering efter EU's kodeks for elektronisk kommunikation

Version 2 · Opdateret 16. jul. 2026 · 52 afgørelser · 2008-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Teleområdet reguleres af to praksisspor, der sjældent mødes: Teleankenævnet afgør private forbrugertvister om bindingsperioder, regninger, roaming og udbyderskift, mens Teleklagenævnet prøver Erhvervsstyrelsens og Digitaliseringsstyrelsens markeds-, pris- og nummerafgørelser. Fælles for begge er, at teleloven (lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester) i dag først og fremmest er en bemyndigelseslov, hvis materielle slutbrugerregler ligger i slutbrugerbekendtgørelsen og oplysningskravsbekendtgørelsen – begge udmøntninger af EU's kodeks for elektronisk kommunikation, direktiv (EU) 2018/1972. Praksis viser et klart mønster: over for forbrugeren bærer udbyderen dokumentationsbyrden for varsling, samtykke og informationspligter, mens Erhvervsstyrelsen på engrosmarkedet nyder en betydelig skønsmargin, som Teleklagenævnet kun tilsidesætter ved usaglige kriterier eller manglende konsekvensberegning.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Bindingsperioden for forbrugere kan maksimalt udgøre 6 måneder og løber fra aftalens ikrafttræden – ikke fra en faktureringsdato, som udbyderen selv fastsætter.
- 02** Mikrovirksomheder, små virksomheder og nonprofitorganisationer kan gyldigt give afkald på 24-måneders-grænsen, men afkaldet kræver en selvstændig, aktiv handling, hvor ordet "afkald" indgår i teksten.
- 03** En opsigelse i bindingsperioden ændrer ikke parternes gensidige forpligtelser: lukker udbyderen forbindelsen, bortfalder betalingskravet for den resterende periode.
- 04** Den part, der hævder en mundtlig aftale i strid med ordrebekræftelsen, bærer bevisbyrden efter dansk rets almindelige bevisbyrderegler.
- 05** Prisstigninger kræver mindst 1 måneds varsel på varigt medium med udtrykkelig oplysning om opsigelsesretten; mangler oplysningen, kan stigningen ikke gennemføres.

- 06** Byrdefulde leveringsforbehold skal fremhæves særskilt over for forbrugeren – det er ikke nok, at de indgår i standardvilkårene.
- 07** Udbyderen skal godtgøre, at roamingforordningens informationsbesked er sendt ved indrejse på et udenlandsk net; gør den ikke det, hæfter slutbrugereren ikke for forbruget.
- 08** Slutbrugereren hæfter som udgangspunkt for forbrug registreret på eget SIM-kort – også når forbruget er utilsigtet eller sker automatisk.
- 09** Den modtagende udbyder forestår skifteprocessen, og et skifte må ikke gennemføres uden slutbrugerens udtrykkelige samtykke.
- 10** Den afgivende udbyder er hverken berettiget eller forpligtet til at afvise en gyldig fuldmagt med en ophørsdato inden for bindingsperioden.
- 11** Det omtvistede regningsbeløb skal stilles i bero under klagebehandlingen, og manglende klagevejledning til Teleankenævnet er kritisabelt.
- 12** Sager, der forudsætter syn og skøn eller parts- og vidneforklaringer, afvises som uegnede til nævnsbehandling og henvises til domstolene.
- 13** Erhvervsstyrelsen har en betydelig skønsmæssig kompetence ved fastsættelse af WACC, beta og SMP-forpligtelser; Teleklagenævnet tilsidesætter kun ved usaglige kriterier.
- 14** Manglende økonomisk konsekvensberegning af en erkendt modelfejl fører til hjemvisning af LRAIC-prisafgørelser.
- 15** En konkurrent kan have en så væsentlig, retlig og individuel interesse i en nummertildeling, at der foreligger partsstatus.
- 16** Teleklagenævnet kan forelægge præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen, og dansk forsyningspligtregulering er blevet underkendt ad den vej.

Fra teleadministrationernes monopol til kodeks-implementeret rammelo

§ 1

Teleretten er historisk usædvanlig ved at have bevæget sig fra fuldt statsmonopol til gennemreguleret konkurrencemarked på under to årtier. Da Teleundersøgelsen af 1978 afgav sin rapport, var udgangspunktet, at telenettet nødvendigvis måtte drives som ét offentligt monopol: fri konkurrence om infrastrukturen ville "fordi også de eksisterende telenet i stort omfang skulle dubleres" medføre et samfundsmæssigt forøget ressourceforbrug uden tilsvarende nytteværdi, jf. [betænkning nr. 884/1979, s. 23](#). Samme grundsyn præger [betænkning nr. 1030/1985 om arbejdsdelingen på telekommunikationsområdet, s. 78](#), hvor udvalget peger på, at indtjeningen i sektoren netop er "påvirket af lovgivningen, som sikrer televirksomhederne et monopol".

Liberaliseringen kom i to spring. [Betænkning nr. 1297/1995 om konkurrencelovgivningen, bind 2, s. 219](#) beskriver, hvordan Danmark allerede i 1994 havde liberaliseret adgangen til at udbyde telefonitjenester og dermed lå foran EU's principbeslutning om fuld liberalisering pr. 1. januar 1998. [Betænkning nr. 1320/1996 om medierne i demokratiet, s. 115](#) noterer, at Danmark støttede fuld EU-liberalisering, og at harmoniseringsstiltag om samtrafik, telelicenser og ONP-regulering skulle være på plads inden liberaliseringens ikrafttræden.

Den retlige arv er synlig i dag. Teleloven bygger videre på lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet (KONFU), som [betænkning nr. 1457/2005 om markedsføring og prisoplysning, s. 309](#) beskrev som "hovedloven i forhold til forbrugerbeskyttelse på teleområdet" – med den præcisering, at hensynene bag telelovgivningen "ikke er begrænset til regulering af forholdet mellem forbruger og branche. Regulering af markedet er ligeledes et væsentligt hensyn."

Denne dobbelthed står stadig i [telelovens § 1](#). Formålet er at fremme "et velfungerende og innovationspræget marked for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester til gavn for slutbrugerne", og § 1, stk. 2, opregner de hensyn, myndighederne skal iagttage – herunder at fremme reel infrastrukturbaseret konkurrence og kun indføre forhåndsregulerende forpligtelser, "i det omfang det er nødvendigt for at sikre effektiv og holdbar konkurrence i slutbrugernes interesse". Netop § 1, stk. 2, påberåbes rutinemæssigt af SMP-udpegede udbydere som selvstændigt prøvelsesgrundlag, jf. [22-15232](#).

Definitionerne i [§ 2](#) er brede og teknologineutrale. "Elektronisk kommunikationstjeneste" (nr. 9) omfatter enhver elektronisk overføring af lyd, billeder eller tekst mellem nettermineringspunkter, mens selve informations- eller indholdstjenesten (nr. 11) falder udenfor. Med kodeks-implementeringen kom "nummeruafhængig interpersonel kommunikationstjeneste" (nr. 20) til – tjenester, der muliggør interpersonel kommunikation uden at etablere forbindelse til offentligt tildelte nummerressourcer. Afgrænsningen er praktisk vigtig: mikrovirksomheder, der *kun* udbyder sådanne tjenester, er undtaget fra slutbrugerreglerne, jf. [§ 4, stk. 3](#).

LOV

[Teleloven § 1, stk. 2](#)[Teleloven § 2](#)[Teleloven § 4, stk. 3](#)

PRAKSIS

Teleklagenævnet · Teleklagenævnet stadfæster SMP-udpegning af nef Fiber på delmarked Nordfyn – 20.12.2022
klage om strid med telelovens formål og uforholdsmæssige forpligtelser forkastet

§ 2 Telelovens § 4 som bemyndigelsesnorm – hvorfor praksis handler om bekendtgørelser

En læser, der slår op i teleloven for at finde reglen om bindingsperioder, finder den ikke. [Telelovens § 4, stk. 1](#) bemyndiger alene digitaliseringsministeren til at fastsætte regler om otte kategorier af slutbrugerrettigheder: oplysningskrav, almennyttige oplysninger, aftalers varighed og opsigelse, pakketilbud, særlige funktioner og faciliteter, tilgængelighed for personer med handicap, tilgængelighed ved alarmkommunikation og udbyderens klagebehandling. Efter [§ 4, stk. 2](#) kan ministeren bestemme, at reglerne kun gælder visse aftaleforhold, og at de **ikke kan fraviges ved aftale**.

Bemyndigelsen er udmøntet i to bekendtgørelser, som tilsammen bærer stort set hele Teleklagenævnets praksis:

Regelsæt	Accession	Centrale bestemmelser
Slutbrugerbekendtgørelsen	B20230056605	§ 2 (definitioner), § 6 (varsling), § 7 (bindingsperiode), § 10 (pakketilbud), § 13 (saldokontrol), §§ 16-17 (klagebehandling)

Oplysningskravsbekendtgørelsen	B20220052305	§ 1 (anvendelsesområde), § 5 (skift af udbyder, SBBU)
--------------------------------	--------------	---

Forarbejderne til den gældende § 4 er usædvanlig oplysende, fordi de nyaffattede bestemmelsen ved implementeringen af EU-kodeks. Af bemærkningerne til **lov om ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, lov om radiofrekvenser og forskellige andre love (implementering af teledirektivet), vedtaget den 9. december 2020**, fremgår det direkte, hvorfor Danmark har en atypisk kort bindingsperiode:

"Danmark har en kort maksimal bindingsperiode set i forhold til andre EU-lande, idet udbudsbekendtgørelsens § 12, stk. 1, fastsætter en maksimal bindingsperiode på seks måneder for forbrugeraftaler. Bestemmelsen blev indført i 1996 af hensyn til konkurrencen og mobilitet på markedet."

Og videre om forholdet til kodeksens artikel 105:

"Ifølge artikel 105, stk. 1, kan udbyderne maksimalt fastsætte bindingsperioden til 24 måneder. Af samme bestemmelse fremgår det dog, at medlemsstaterne kan opretholde bestemmelser, der kræver en kortere maksimal bindingsperiode. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastholde den maksimale bindingsperiode på seks måneder i Danmark."

Forarbejderne indeholder desuden en doktrin om **indirekte binding**, som Teleankenævnet er sat til at forvalte: vilkår om afdrag, udskiftning af mobiltelefon og lignende kan udgøre en indirekte binding i strid med reglen, og "det afgørende er, om aftalen og markedsføringen heraf er egnet til at give forbrugeren indtryk af, at det kan være en fordel at blive hos udbyderen efter udløbet af bindingsperioden, fordi kunden ellers går glip af en aftalt ydelse." Lovgiver angav udtrykkeligt, at det "vil være op til Teleankenævnet i praksis at tage stilling til, hvorvidt et konkret forhold er i strid med bestemmelsen" – en sjælden eksplicit delegation af fortolkningsopgaven til et privat ankenævn.

Et centralt fortolkningsprincip følger af kodeksens artikel 101, stk. 1, som forarbejderne gentagne gange henviser til: de danske regler om oplysningskrav og om aftalers varighed "må ikke være lempeligere eller strengere end dem, der er nævnt" i henholdsvis artikel 102 og artikel 105. Slutbrugerreglerne er altså i vidt omfang totalharmoniserede, hvilket begrænser rummet for national udfyldning – bortset fra netop bindingsperiodens længde, hvor artikel 105 selv giver medlemsstaterne adgang til at gå strengere til værks.

LOV

Bekendtgørelse om oplysningskrav m.v. ved udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester § 5

Slutbrugerbekendtgørelsen § 7

Teleloven § 4, stk. 1-3

§ 3 Bindingsperioden: 6 måneder for forbrugere, 24 for mikrovirksomheder – og kravene til det udtrykkelige afkald

Slutbrugerbekendtgørelsens § 7, stk. 1 forbyder vilkår, som "direkte eller indirekte binder forbrugeren længere end den aftalte bindingsperiode ... der maksimalt kan fastsættes til 6 måneder". § 7, stk. 4 udvider beskyttelsen til mikrovirksomheder, små virksomheder og nonprofitorganisationer med et loft på 24 måneder – "medmindre de udtrykkeligt har indvilliget i at give afkald herpå".

Det er netop afkaldsventilen, der har genereret Teleankenævnets skarpeste praksis, fordi den er den eneste vej til de 36-måneders aftaler, branchen sælger til erhvervskunder.

I 25-215 opstillede nævnet – med henvisning til Digitaliseringsstyrelsens vejledning – fire kumulative krav til et gyldigt afkald: en **specifik aktiv handling** (fx et ikke-forudafkrydset felt), **tydelig oplysning om afkaldets indhold** i umiddelbar tilknytning hertil, at **ordet "afkald" indgår** i teksten, og at afkaldet **indhentes selvstændigt**. Klageren havde aktivt afkrydset teksten:

"Virksomheden accepterer en bindingsperiode på 36 måneder for at opnå en lavere pris og giver derfor afkald på en bindingsperiode på 24 måneder."

Da aftalen ikke kunne indgås uden afkrydsningen, var afkaldet gyldigt. Samme resultat i 25-357, hvor afkaldet var afgivet i et **særskilt underskrevet dokument**, der tillige bekræftede fuldmagten til at handle på virksomhedens vegne.

To afledte spørgsmål er afklaret:

- **Nævnets kompetence over for erhvervsdrivende.** Efter vedtægternes § 2, stk. 7, behandler nævnet som udgangspunkt ikke erhvervsklager, men kan gøre det, hvis klagen "ikke adskiller sig væsentligt fra en klage fra en privatperson". I 25-215 blev en enkeltmandsvirksomheds klage om bindingsperiodens længde antaget netop af den grund.
- **Virksomhedens ophør ændrer ikke hæftelsen.** I 25-357 gjorde klageren gældende, at hun efter virksomhedens lukning skulle stilles som forbruger med 6 måneders maksimal binding. Nævnet afviste: den personlige hæftelse for enkeltmandsvirksomhedens forpligtelser ophører ikke, blot fordi virksomheden lukkes eller CVR-nummeret afmeldes. Afgørende er forholdene **på aftaletidspunktet** – CVR-nummeret var aktivt den 18. marts 2024, og virksomheden ophørte først 31. maj 2024.

Et mere overset punkt afgjorde 25-325: **hvornår løber bindingsperioden fra?** Udbyderen havde anvendt to forskellige starttidspunkter – "abonnementets start" i ordrebekræftelsen og "første faktureringsdato" i slutopgørelsen. Nævnet fandt, at ingen af delene opfyldte kravet om, at det klart skal fremgå, om aftalen træder i kraft ved aftaleindgåelse eller levering, og fastslog, at **en faktureringsdato er en vilkårlig dato, som udbyderen selv fastsætter**. Bindingsperioden blev derfor regnet fra leveringstidspunktet – hvilket flyttede udløbet næsten en måned frem til forbrugerens fordel.

Definitionen i **slutbrugerbekendtgørelsens § 2, nr. 3** understøtter dette: bindingsperioden er "den periode, regnet fra aftalens ikrafttræden, hvorefter slutbrugerens kan frigøre sig af en aftale ... uden yderligere omkostninger".

LOV	Slutbrugerbekendtgørelsen § 2	Slutbrugerbekendtgørelsen § 7, stk. 1, 4	
PRAKSIS	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Kvinde fik ikke medhold i, at mobilaftale med 36 måneders binding fejlagtigt var oprettet som erhvervsaftale		06.07.2026
	Teleankenævnet · Bindingsperiode og opsigelse af internetabonnement: Ret til tilbagebetaling efter lukning af forbindelse		16.06.2026
	Teleankenævnet · Enkeltmandsvirksomhed bundet af 36 måneders bindingsperiode efter udtrykkeligt afkald på 24-måneders-grænsen		19.05.2026

Gensidighedsprincippet: betalingspligt forudsætter, at ydelsen står til rådighed

Den principielt vigtigste nyere afgørelse på forbrugersiden er [25-325](#). Udbyderens vilkår punkt 12.1 gav forbrugeren ret til at opsig med øjeblikkelig virkning **mod betaling af abonnementsafgift for resten af bindingsperioden** – en standardkonstruktion i branchen. Da forbrugeren opsigte, lukkede udbyderen forbindelsen samme dag, hentede udstyret og krævede alligevel betaling frem til bindingsperiodens udløb.

Nævnet underkendte konstruktionen med en almindelig obligationsretlig begrundelse:

Vilkårene tog ikke stilling til, om virksomheden fortsat skulle stille ydelsen til rådighed. En opsigelse i bindingsperioden ændrer efter almindelige obligationsretlige principper for gensidigt bebyrdende aftaler som udgangspunkt ikke parternes gensidige forpligtelser: betalingsforpligtelsen modsvares af en ret til at modtage ydelsen, medmindre forbrugeren selv frasiger sig rådigheden.

Udbyderen kunne derfor kun opkræve for de 13 dage, forbindelsen faktisk var leveret (158,94 kr. mod de opkrævede 1.174,90 kr.), og skulle tilbagebetale i alt 1.115,96 kr. inklusive et uberettiget rykkergebyr på 100 kr., jf. [rentelovens § 9 b, stk. 1](#).

Forbeholdet – "medmindre forbrugeren selv frasiger sig rådigheden" – er præcis det, der adskiller sagen fra [25-292](#), hvor nævnet accepterede, at udbyderen var berettiget til at opkræve en "godtgørelse" for den resterende bindingsperiode, fordi kunden var overgået til en fast installation og selv havde afgivet rådigheden.

Den modsatte situation – hvor udbyderen begår fejlen – belyses af [25-303](#). Udbyderen lukkede ved en erkendt fejl forbindelsen 15 dage før den aftalte opsigelsesdato og kunne ikke genetablere den. Forbrugeren fik krediteret abonnementet for den manglende periode plus 170 kr. i kulance, men fik **ikke** yderligere compensation: nævnet lagde vægt på, at der ikke var dokumenteret et økonomisk tab, og at det ikke var godtgjort, at forbrugeren havde krav på en midlertidig løsning som fx mobilt bredbånd. Mønstret er tydeligt – nævnet krediterer den manglende ydelse, men tilkender ikke ikke-økonomisk erstatning for gener.

Der findes dog en tærskel. I [25-410](#) fastsatte nævnet skønsmæssigt 200 kr. i compensation, hvor udbyderen – efter selv **to gange** at have bekræftet modtagelsen af en rettidigt returneret router – alligevel trak 366,40 kr. på forbrugers betalingskort og først tilbagebetalte det overskydende beløb næsten tre måneder senere. Det var altså den **uberettigede trækning i strid med aftalen**, kombineret med forløbets varighed, der udløste compensation – ikke tidsforbruget som sådan.

LOV	Renteloven § 9b, stk. 1	Slutbrugerbekendtgørelsen § 7, stk. 1	
PRAKSIS	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Compensation på 200 kr. for uberettiget opkrævning efter rettidig returnering af router		06.07.2026
	Teleankenævnet · Bindingsperiode og opsigelse af internetabonnement: Ret til tilbagebetaling efter lukning af forbindelse		16.06.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Uenighed om slutaftagning ved opsigelse af mobilt bredbånd efter mundtlig aftale om bortfald af binding		08.05.2026
	Teleankenævnet · Afbrydelse af internetforbindelse før aftalt opsigelsesdato – krav om yderligere compensation afvist		07.05.2026

Varsling af pris- og vilkårsændringer – og grænsen for ensidig ændringsadgang

§ 5

Slutbrugerbekendtgørelsens § 6 er kort, men bærer megen praksis. Efter stk. 1 skal slutbrugeren varsles om ændringer i vilkår og relevante priser, så aftalen kan opsiges uden omkostninger senest fra ændringens ikrafttræden; ændringer af rent begunstigende karakter kan gennemføres uden varsel. Efter § 6, stk. 2 skal varslet være på **mindst 1 måned, indeholde oplysning om opsigelsesretten**, være klart og forståeligt og gives på et **varigt medium**.

25-429 viser, hvor lidt der skal til, før varslingen fejler. En sælger havde på et lokalt salgsarrangement mundtligt tilbudt fiber til 99 kr./md. de første 6 måneder og derefter en normalpris på 299 kr./md., og havde samtidig oplyst, at ordrebekræftelsen ville vise en forkert (højere) pris på grund af en systemfejl. Udbyderen bestred ikke den mundtlige aftale – sælgeren havde endda bekræftet den skriftligt – men gjorde gældende, at ordrebekræftelsens angivelse af en generel prisstigning fra 399 til 419 kr. udgjorde en gyldig varsling. Nævnet opregnede fire atypiske forhold:

- Ordrebekræftelsen blev sendt **samme dag** som aftalen – "i sig selv en atypisk måde at varsle ændringer på".
- Klageren var **forud** orienteret om, at prisen i ordrebekræftelsen ville være forkert.
- Stigningen gik fra 399 til 419 kr., men klageren havde aldrig fået oplyst en normalpris på 399 kr. – kun 299 kr. – hvilket gjorde det uklart, hvem ændringen gjaldt.
- Hverken ordrebekræftelsen eller den senere afgørelse oplyste om **retten til at opsig**, hvilket er et udtrykkeligt krav efter § 6, stk. 2.

Retsfølgen er værd at bemærke: prisstigningen kunne "tidligst træde i kraft fra Teleankenævnets afgørelse". En mangelfuldt varslet ændring bortfalder altså ikke definitivt – den udskydes, indtil korrekt varsel gives.

25-201 trækker den anden grænse: hvornår er selve **ændringsvilkåret** urimeligt? Nævnet udtalte, at et vilkår, hvorefter et teleselskab "ensidigt og uden saglig begrundelse kan foretage væsentlige ændringer i abonnementets vilkår", vil kunne udgøre et urimeligt aftalevilkår efter [aftalelovens § 36](#) og [§ 38 c](#). Konkret bestod vilkåret prøven, fordi det "på klar og forståelig vis angav, hvilke forhold der kunne begrunde ændringer" og beskrev retningslinjerne for gennemførelsen. Nævnet føjede en vigtig reservation til: "Såfremt en ændring ikke er sagligt begrundet, vil nævnet kunne give klageren medhold i, at ændringen helt eller delvist skal tilsidesættes." Ændringen – en begrænsning til én samtidig enhed uden for hjemmet – var sagligt begrundet i tv-stationernes krav om at bremse deling af loginoplysninger, og forbrugeren havde ikke krav på prisnedsættelse som modstykke.

Sagen er samtidig interessant kompetencemæssigt: nævnet bemærkede udtrykkeligt, at ingen af parterne havde bestridt dets kompetence, "selvom den alene vedrørte levering af streamingtjenester" – et signal om, at rene indholdstjenester ligger i udkanten af telelovens tjenestebegreb, jf. [§ 2, nr. 11](#).

LOV

[Aftaleloven § 36](#)[Aftaleloven § 38c](#)[Slutbrugerbekendtgørelsen § 6, stk. 1-3](#)

PRAKSIS

Teleankenævnet · Bindende mundtligt tilbud på fiberinternet – utilstrækkelig varsling af prisstigning

06.07.2026

Teleankenævnet · Teleankenævnet: Ikke medhold i klage over ændring af abonnementsvilkår for streamingtjeneste

16.06.2026

§ 6

Bevisbyrde: mundtlige løfter, mangler og byrdefulde forbehold

Bevisbyrdefordelingen er den enkeltfaktor, der oftest afgør Teleankenævnets sager, og den følger et fast mønster.

Udgangspunktet: ordrebekræftelsen gælder. Nævnet anvender konsekvent dansk rets almindelige bevisbyrde-regel, hvorefter den, der hævder, at der mundtligt er aftalt noget andet end det, der fremgår af aftaledokumenterne, skal bevise dette. I 25-215 løftede klageren ikke byrden for, at abonnementerne var lovet billigere eller uden binding. I 25-594 gjorde klageren gældende, at en sælger telefonisk havde lovet, at 5G-bredbåndet kunne afprøves uden binding; da udbyderen bestred aftalen, påhvilede det klageren at godtgøre den, og hverken hans egne oplysninger eller korrespondancen rakte. Samme udfald i 25-357, hvor det ikke var godtgjort, at klageren mundtligt havde oplyst ikke at være erhvervsdrivende. I 25-454 var telefonsamtalen slettet efter udbyderens 30-dages slettepolitik, og nævnet konstaterede nøgternt, at det ikke var muligt at afklare, hvad der var oplyst – hvorefter det skriftlige materiale blev lagt til grund.

Undtagelsen: byrdefulde vilkår skal fremhæves. 25-283 er det klareste modstykke. Udbyderen havde tilbudt fiberetablering til 0 kr., men afviste efterfølgende levering under henvisning til et leveringsforbehold i vilkårenes punkt 3, litra b ("Hvis der er særlige forhold, som forhindrer Hiper i at levere produktet, kan Hiper ophæve aftalen"), fordi adressen viste sig registreret med gravekode-5 og en meromkostning på ca. 5.801 kr. Nævnet accepterede godt nok, at forholdene på adressen ikke var som først antaget, men fandt forbeholdet **byrdefuldt** og dermed underlagt en særskilt fremhævelsespligt:

Når et tilbud om fiberetablering angives til 0 kr., selv om etablering normalt er forbundet med en omkostning, skærpes kravene til den information, der skal gives, hvis der skal gælde et forbehold for, at etableringen ikke udføres vederlagsfrit under særlige forhold.

Da forbeholdet hverken var fremhævet ved aftaleindgåelsen eller fremgik af ordrebekræftelsen, var udbyderen bundet af tilbuddet – levering var hverken umulig eller uforholdsmæssigt dyr.

Mangler: klageren bærer byrden. I 25-411 fastslog nævnet, at det påhviler klageren at godtgøre både, at ydelsen led af mangler, og at manglerne var så væsentlige, at der er krav på hel eller delvis tilbagebetaling. Bevisbyrden blev ikke løftet, bl.a. fordi der var usikkerhed om, hvorvidt det kun var enkelte enheder, der ikke kunne tilkobles routeren, og fordi vilkårene tog forbehold for, at 5G-hastigheder gælder udendørs og afhænger af mast, terræn og bygningsforhold.

Identitetsmisbrug: en høj tærskel. 25-29 er instruktiv, fordi udbyderen **ikke kunne dokumentere**, hvilket ID der var anvendt ved oprettelsen i butikken. Alligevel fik klageren ikke medhold: nævnet fandt ikke, at hun havde sandsynliggjort, at oprettelsen skete uden hendes samtykke, og lagde vægt på, at ordrebekræftelser og regninger gik til hendes egen – ubestridte – mailadresse, og at betalingerne løbende blev gennemført fra hendes konto via Betalingsservice. Politiet havde henlagt anmeldelsen som bevisløs.

Endelig viser 25-696, at nævnet også håndhæver almindelig købelovsbeskyttelse på hardware solgt med abonnement: efter fem reklamationer over batteri- og opladningsfejl var forbrugeren berettiget til at hæve købet efter købelovens § 78 b, stk. 1, nr. 2, fordi afhjælpning skal ske uden væsentlig ulempe, jf. § 78 a, stk. 4 – og fordi hver reparation udløser en **ny selvstændig toårig reklamationsfrist** for det udbedrede forhold, jf. § 83, stk. 1.

LOV

Aftaleloven § 1

KøbeLoven § 78b, stk. 1

KøbeLoven § 78a, stk. 4

KøbeLoven § 83, stk. 1

PRAKSIS

Teleankenævnet · Bindingsperiode på 5G mobilt bredbånd fastholdt trods påstand om mundtlig aftale uden binding 06.07.2026

Teleankenævnet · Teleankenævnet: Kvinde fik ikke medhold i, at mobilaftale med 36 måneders binding fejlagtigt var oprettet som erhvervsaftale	06.07.2026
Teleankenævnet · Teleankenævnet: Ingen yderligere medhold i klage over opkrævning for dataforbrug i Indien og Bhutan trods påstået telefonisk forsikring om roaming-dækning	06.07.2026
Teleankenævnet · Ikke medhold i klage over mangelfuld 5G-bredbåndsforbindelse og krav om kompensation	06.07.2026
Teleankenævnet · Ret til at hæve køb af mobiltelefon efter gentagne mislykkede afhjælpningsforsøg af batteri- og opladningsfejl	06.07.2026
Teleankenævnet · Teleselskab bundet af tilbud om gratis fiberetablering trods leveringsforbehold i abonnementsvilkår	16.06.2026
Teleankenævnet · Enkeltmandsvirksomhed bundet af 36 måneders bindingsperiode efter udtrykkeligt afkald på 24-måneders-grænsen	19.05.2026
Teleankenævnet · Bestridt oprettelse af mobilabonnement – identitetstyveri afvist af Teleankenævnet	08.05.2026

Nummerportabilitet og udbyderskift: § 26-28 a og den nye kompensationspligt

§ 7

Portabilitetsreglerne er teleretten i renkultur – de findes kun her og har ingen almindelig obligationsretlig parallel.

[Telelovens § 26, stk. 1](#) forpligter udbyderne til at sikre, at slutbrugere kan medtage abonnentnumre ved skift inden for henholdsvis fastnet og mobilnet, og [§ 26, stk. 2](#) gør det obligatorisk at imødekomme andre udbyderes anmodninger om afgivelse. Efter [§ 26, stk. 3](#) bevarer en slutbruger, der opsiger, retten til portering i **mindst 1 måned efter opsigelsen**, medmindre der gives afkald.

[§ 27](#) sætter tempoet: portering skal ske senest ved udgangen af **den næstfølgende arbejdsdag** efter anmodningens fremkomst til den afgivende udbyder, og efter [§ 27, stk. 2](#) skal slutbrugeren **ikke afvente udløbet af en bindingsperiode eller et opsigelsesvarsel**, før porteringen effektueres. Det er en central pointe: bindingen bevares som betalingsforpligtelse, men blokerer ikke selve nummerflytningen.

[§ 27, stk. 3](#) – indsat ved kodeks-implementeringen – pålægger den afgivende udbyder at **genaktivere** nummeret ved fejl i porteringsprocessen og fortsætte tjenesten "på samme vilkår og betingelser", indtil den modtagende udbyders tjeneste er aktiveret, og maksimerer utilgængeligheden til én arbejdsdag. Forarbejderne til bestemmelsen forklarer hullet i den tidligere retstilstand:

"Det fremgår ikke, at den afgivende udbyder skal genaktivere slutbrugerens abonnentnummer og de forbundne tjenester i tilfælde af fejl i nummerporteringsprocessen, indtil nummerporteringen er gennemført ... Det fremgår endelig ikke, hvor lang tid en tjeneste må være utilgængelig ved fejl i skifte- og porteringsprocessen."

Bestemmelsen implementerer teledirektivets artikel 106, stk. 5. Og efter [§ 27, stk. 4](#) skal udbyderne "yde slutbrugere rimelig kompensation i tilfælde af forsinket portering og i tilfælde af misbrug af portering foretaget af udbyderen eller på dennes vegne". Teleankenævnet har taget denne bestemmelse i anvendelse i [25-317](#) om kompensation for forsinket og fejlslagen mobilnummerportering, der netop hviler på [§§ 26, 27](#) og [28 a](#).

Ansvarsfordelingen fastlægges af [§ 28 a](#) og [oplysningskravsbekendtgørelsens § 5](#), der begge udpeger **den modtagende udbyder** som ansvarlig for skifteprocessen, forbyder forsinkelse og kræver slutbrugerens **udtrykkelige samtykke**. [§ 28 a](#) tilføjer, at "slutbrugerens abonnentaftaler med den afgivende udbyder ophører automatisk efter afslutningen af skiftet af udbyder". Gebyrfriheden følger af [§ 28, stk. 1](#): den afgivende udbyder

kan ikke afkræve slutbrugeren særskilt betaling for porteringen, og efter § 28, stk. 3 kan den kun kræve omkostningsdækning af den modtagende udbyder.

Denne ansvarsfordeling fik konkret betydning i 25-717. Forbrugeren skiftede bredbåndsudbyder via SBBU-processen (Brancheaftale om skift af bredbåndsudbydere), og fuldmagten angav en ophørsdato den 17. november 2025 – over en måned inde i en bindingsperiode, der løb til 23. december. Den afgivende udbyder accepterede datoen og opkrævede derefter resten af bindingsperioden, selv om forbindelsen var lukket. Forbrugeren gjorde gældende, at den afgivende udbyder burde have afvist eller justeret datoen. Nævnet gav ham ikke medhold:

Nævnet lagde afgørende vægt på, at fuldmagten angav en konkret ønskedato for skiftet, og fandt ikke, at indklagede var berettiget eller forpligtet til at afvise anmodningen med henvisning til klagers bindingsperiode.

Afgørelsen understreger et strukturelt træk: fordi § 5, stk. 1, lægger skifteprocessen hos **den modtagende** udbyder, ligger også oplysningspligten om bindingsperiodens økonomiske konsekvenser dér. Nævnet præciserede udtrykkeligt, at det ikke havde taget stilling til, om der var noget at bebrejde den modtagende udbyder, da sagen alene var indbragt mod den afgivende. Forbrugeren, der klager mod den forkerte part i et skifte, taber altså – uanset realiteten.

Endelig understøttes hele skifteinfrastrukturen af § 11, der forpligter udbyderne til umiddelbart efter et skift at indberette telefonnummer og aktuel udbyder til den fælles database – også hvor slutbrugeren overføres uden brug af porteringsprocedurerne.

LOV

Bekendtgørelse om oplysningskrav m.v. ved udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester § 5

Teleloven § 11

Teleloven § 26, stk. 1-3

Teleloven § 27, stk. 1-4

Teleloven § 28, stk. 1, 3

Teleloven § 28a

PRAKSIS	Teleankenævnet · Kompensation for forsinket og fejlslagen mobilnummerportering	06.07.2026
	Teleankenævnet · Uenighed om opsigelsesdato ved skift af bredbåndsudbydere og dobbeltbetaling i bindingsperiode	16.06.2026

§ 8 Roaming: informationspligten som afgørende hæftelsesgrundlag

Roamingsagerne udgør en betydelig del af Teleankenævnets sagsmængde, og praksis er skarpt tvedelt.

Hovedreglen: slutbrugeren hæfter for eget SIM-kort. Nævnet gentager konsekvent, at en abonnent hæfter for forbrug registreret på eget SIM-kort – også når forbruget er utilsigtet. I 25-616 opbrugte en forbruger 450 kr. i data på under ét minut i Doha (115 kr./MB), da han slog flytilstand fra under en mellemlanding. Nævnet fandt, at forbruget hurtigt kan opstå, når telefonen "af egen drift opdaterer apps", at spærregrænsen på 450 kr. "blev aktiveret efter hensigten og forhindrede et større overforbrug", og at det er "klagerens eget ansvar at sikre, at f.eks. dataroaming er slået fra under ophold i udlandet". Samme resultat i 25-454 (Indien/Bhutan) og 25-346 om rådgivning ved udlandsforbrug.

I 25-273 rakte forbrugerens forklaring om kun at have brugt hotellets WiFi ikke: da udbyderen havde oplyst, at forbruget var registreret fra klagerens telefon og SIM-kort, påhvilede det klageren at sandsynliggøre, at forbruget ikke stammede fra ham selv eller en, telefonen var overladt til. Nævnet lagde tillige vægt på, at

dataloftet var hævet fra 450 til 1.800 kr. ad tre omgange ved **aktiv besvarelse af sms'er** fra klagerens egen telefon.

Undtagelsen: udbyderen skal dokumentere informationsbeskeden. 25-308 er den vigtigste roamingafgørelse. En forbruger havde tilkøbt datapakken "Roaming World" og fik alligevel en regning på 2.432,98 kr. for tale i Thailand. Nævnet afviste både, at datapakken kunne udstrækkes til tale, og at der forelå et urimeligt misforhold efter [aftalelovens § 36](#), og bemærkede, at udbyderen ikke som standard havde saldokontrol for taleopkald, jf. definitionen i [slutbrugerbekendtgørelsens § 13](#). Alligevel fik forbrugeren fuldt medhold:

"Nævnet lægger afgørende vægt på, at indklagede ifølge det oplyste ikke sendte en informationsbesked til klager med prisoplysninger i forbindelse med, at klagers telefon overgik til et netværk i Thailand."

Hjemlen er [roamingforordningens artikel 13, stk. 1](#), hvis 7. afsnit udstrækker informationspligten til rejser **uden for EU**. Nævnet fastslog samtidig bevisbyrdefordelingen: "det påhviler teleselskabet at godtgøre, at roamingforordningens regler er overholdt, når abonnementet giver adgang til udenlandske net."

Sammenholdt med [25-616](#) og [25-273](#) – hvor sms'erne **var** sendt og dokumenteret – tegner der sig en klar regel: **informationsbeskeden er hæftelsens forudsætning**, mens fair use-grænsen på 450 kr. er en beskyttelse, ikke en betingelse.

Forbuddet mod roamingtillæg på engros- og produktsiden. Roamingreguleringen har også en tilsynsside. I [Teleklagenævnets afgørelse af 19. juni 2018 \(Plenti/vennebillet til Tivoli\)](#) havde Energistyrelsen fastslået, at Plenti overtrådte roamingforordningens forbud mod tillæg for EU-roaming ved at udbyde to i øvrigt identiske abonnementer med fri tale og data til henholdsvis 199 kr. (uden roaming) og 229 kr. (med roaming). Efter at TDC havde overtaget Plenti, blev merprisen søgt begrundet med en "månedlig vennebillet til Tivoli i København". Energistyrelsen afviste dette med den bemærkning, at billetten kun har ringe værdi for abonnenter uden for Hovedstadsområdet, begrænset værdi over tid ("bl.a. fordi Tivoli lukker i januar"), og under ingen omstændigheder retfærdiggør 360 kr. om året. Styrelsen forkastede tillige det oprindelige argument om forskellig datadeling (10 GB vs. 60 GB), fordi en tethering-begrænsning i sig selv ville stride mod [netneutralitetsforordningen \(EU\) 2015/2120](#) – en ulovlig begrænsning kan ikke bære en lovlig prisforskel.

TDC klagede alene over manglende partshøring efter [forvaltningslovens § 19](#). Teleklagenævnet gav ikke medhold: oplysningerne om billetten stammede fra TDC's eget høringssvar (herunder at billetten kostede Plenti 50 kr. ekskl. moms) eller fra Plenti's egen hjemmeside, og betingelsen om, at parten "ikke kan antages at være bekendt med" oplysningerne, var derfor ikke opfyldt. Energistyrelsens principielle modargument er værd at notere: accepteredes TDC's synspunkt, ville en teleudbyder kunne "fortsætte med at udbyde ulovlige abonnementer i forskellige udformninger, uden at styrelsen i realiteten ville kunne gribe ind".

LOV	Aftaleloven § 36	Forvaltningsloven § 19	Slutbrugerbekendtgørelsen § 13	
PRAKSIS	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Ingen yderligere medhold i klage over opkrævning for dataforbrug i Indien og Bhutan trods påstået telefonisk forsikring om roaming-dækning			06.07.2026
	Teleankenævnet · Uenighed om rådgivning ved udlandsforbrug og roamingpakker på mobilabonnement			16.06.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Forbruger fik medhold i tilbagebetaling af opkaldsregning fra Thailand grundet manglende prisoplysning			16.06.2026
	Teleankenævnet · Hæftelse for dataforbrug på 450 kr. under mellemlanding i Doha/Qatar			08.05.2026
	Teleankenævnet · Hæftelse for mobildataforbrug og spærring af telefon under roaming i Thailand			07.05.2026

Teleklagenævnet · TDC A/S mod Energistyrelsen: Teleklagenævnet afviser klage over manglende partshøring i roamingtilsynssag om "vennebillet til Tivoli"

19.06.2018

§ 9 Klagebehandlingen: bero-pligten, spæringsventilen og klagevejledningen

Udbyderens egen klagebehandling er reguleret i [slutbrugerbekendtgørelsens §§ 16-17](#), og reglerne håndhæves af Teleankenævnet med bemærkelsesværdig konsekvens – også når klageren i øvrigt taber.

Systematikken er:

- **Frist:** skriftlig afgørelse senest 3 måneder efter klagens første indgivelse, forlænget til 6 måneder ved særlig forbrugsovervågning, jf. [§ 16, stk. 1](#).
- **Bero-pligt:** under klagebehandlingen skal opkrævningen af det omtvistede beløb stilles i bero, og forbindelsen må ikke afbrydes, jf. [§ 16, stk. 2](#).
- **Spæringsventil:** udbyderen kan alligevel spærre for udgående trafik, hvis forbruget i bero-perioden overskrider det højeste månedlige trafikforbrug de seneste 3 måneder, jf. [§ 16, stk. 3](#) – men [§ 16, stk. 4](#) sikrer altid adgang til alarmkommunikation (112), og [§ 16, stk. 5](#) giver forbrugeren ret til at afværge spærring ved at stille sikkerhed.
- **Efter afslag:** yderligere 4 ugers bero, oplysning om denne regel, og – afgørende – **oplysning om muligheden for at påklage afgørelsen**, jf. [§ 17](#).

Bero-pligten er ikke ordensforskrift. I [25-292](#) fik klageren **delvist medhold** – trods at hovedkravet på 1.022,33 kr. var berettiget – fordi udbyderen efter klagens indgivelse havde sendt rykker, inkassovarsel og pålagt et rykkergebyr. Nævnet fandt det i strid med [§ 16, stk. 2](#), [§ 17, nr. 1](#), og nævnets egne vedtægter [§ 11, stk. 3](#), og fremhævede formålet: reglerne skal "sikre klageren adgang til klagebehandling uden at blive påført yderligere inddrivelsesomkostninger". Gebyret på 100 kr. skulle krediteres. Tilsvarende i [25-325](#), hvor et rykkergebyr var opkrævet "uden rimelig grund", jf. [rentelovens § 9 b, stk. 1](#), fordi kravet allerede var bestridt med rette.

Bero-pligten gælder også **under nævnsbehandlingen**. I [25-594](#) fortsatte udbyderen med at fakturere, mens sagen verserede, med den begrundelse at abonnementet var sat i bero, men "at dette ikke forhindrede udsendelse af regninger", og at det var op til klageren selv at opsiges. Nævnet betegnede dette som **kritisabelt** i strid med vedtægternes [§ 11, stk. 3](#) – selv om klageren tabte sagen materielt.

Mest slående er dog klagevejledningspraksis. Manglende oplysning om adgangen til Teleankenævnet efter [§ 17, nr. 3](#) blev fundet kritisabel i **mindst fem** af de gennemgåede sager – [25-325](#), [25-308](#), [25-616](#), [25-717](#) og [25-292](#). Nævnet påtaler forholdet **ex officio**, uafhængigt af klagerens påstande og af sagens udfald. Frekvensen indikerer et systematisk efterlevelsproblem i branchen snarere end enkeltstående fejl.

Endelig kritiserer nævnet mangelfuld kommunikation uden nødvendigvis at give medhold: i [25-278](#) var udbyderens samlede opgørelse reelt korrekt, men nævnet lagde "særlig vægt på, at indklagede ikke i tilstrækkeligt omfang havde redegjort for udregningen, samt at klager havde fået forskellige forklaringer undervejs" – og lod klagegebyret gå tilbage til klageren.

LOV

[Renteloven § 9b, stk. 1](#)

[Slutbrugerbekendtgørelsen § 16, stk. 1-6](#)

[Slutbrugerbekendtgørelsen § 17](#)

PRAKSIS	Teleankenævnet · Bindingsperiode på 5G mobilt bredbånd fastholdt trods påstand om mundtlig aftale uden binding	06.07.2026
	Teleankenævnet · Bindingsperiode og opsigelse af internetabonnement: Ret til tilbagebetaling efter lukning af forbindelse	16.06.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Forbruger fik medhold i tilbagebetaling af opkaldsregning fra Thailand grundet manglende prisoplysning	16.06.2026
	Teleankenævnet · Uenighed om opsigelsesdato ved skift af bredbåndsudbyder og dobbeltbetaling i bindingsperiode	16.06.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Uenighed om slutaftregning ved opsigelse af mobilt bredbånd efter mundtlig aftale om bortfald af binding	08.05.2026
	Teleankenævnet · Hæftelse for dataforbrug på 450 kr. under mellemlanding i Doha/Qatar	08.05.2026
	Teleankenævnet · Uenighed om tilbagebetaling af kreditnota for fejlagtigt dobbeltoprettet mobilt bredbånd og returneret lånerouter	07.05.2026

§ 10 Nævnets grænser: hvornår sagen afvises som uegnet

Teleankenævnet træffer afgørelse **på skriftligt grundlag**, og det sætter en hård grænse for, hvilke tvister der kan afgøres. To afgørelser markerer grænsen præcist.

I [Teleankenævnets sag 26-6](#) var en datters telefon stjålet i en lufthavn, og dagen efter blev der registreret 5 MB dataforbrug i Iran til 452,58 kr. Forbrugeren bestred, at forbruget var foretaget af datteren eller med hendes accept. Nævnet konstaterede, at hæftelsesspørgsmålet ved tredjemandsmisbrug beror på [betalingslovens § 99](#) og [§ 100](#) – men at en vurdering forudsatte parts- og vidneforklaringer om tyveriets omstændigheder, herunder om telefonen var slukket (den var ikke sikret med adgangskode), og hvornår forbrugeren fik grund til at tro, den var bortkommet:

"Der består derfor en sådan usikkerhed omkring de faktiske omstændigheder, at sagen anses for uegnet til behandling."

Klagen blev afvist efter vedtægternes § 6, og klagegebyret tilbagebetalt. Afgørelsen er retligt interessant, fordi den viser, at **betalingsloven** kan være det materielle grundlag for et teleforbrugskrav, når forbruget skyldes tredjemandsmisbrug – et krydsfelt mellem telelovgivning og betalingstjenesteret.

[25-595](#) trækker samme grænse på infrastrukturens side. En forbruger overgravede selv sit fiberkabel og blev opkrævet 6.250 kr. for reparationen; han indvendte, at kablet lå i kun 12-15 cm dybde uden dækbånd. Netejeren gjorde gældende, at [bekendtgørelsen om nedlægningsdybder for telekabler § 3](#) er "en ordensforskrift og ikke en ansvarsregel", og at dybden på privat ejendom kan fraviges efter aftale med arealejeren, jf. [§ 2](#). Nævnet tog ikke stilling til det spørgsmål, men afviste sagen:

"En sådan bevisførelse, herunder eventuel gennemførelse af en syn- og skønsforretning og/eller afgivelse af parts- og vidneforklaringer, kan ikke ske for nævnet, der træffer afgørelse på skriftligt grundlag. Sagen må i givet fald finde sin afgørelse ved domstolene."

Afvisningskriteriet er altså ikke sagens økonomiske størrelse eller retlige kompleksitet, men om **de faktiske omstændigheder kan fastlægges uden bevisførelse**. Nævnet oplyste desuden, at det "normalt ikke behandler klagepunkter om dårlige oplevelser med kundeservice", jf. [25-717](#).

Modstykket viser, at nævnet ikke er berøringsangst over for erstatningsspørgsmål, hvor faktum er ubestridt. I [25-237](#) havde udbyderens underleverandør ført et fiberkabel direkte ind i et kloakrør, hvilket i halvandet år

udløste månedlige tilstopninger. Ansvar var erkendt, og tvisten angik alene tabsopgørelsen. Nævnet anvendte et rent adækvanskriterium:

Det måtte have været påregneligt for indklagede, at indføring af et fiberkabel i et kloakrør indebar en nærliggende risiko for tilstopning, og at en sådan tilstopning ville nødvendiggøre afhjælpning i form af gentagne kloakspulinger.

Udbyderen tilbød at dække to spulinger; nævnet fastsatte skønsmæssigt tre plus selvriskoen – i alt 6.934 kr. mod klagerens krav på 16.011 kr. Skønsmæssig reduktion, men ikke afvisning.

LOV

Bekendtgørelse om nedlægningsdybder for telekabler og begrænsning af erstatning ved beskadigelse af telekabler § 2

Betalingsloven § 99

Betalingsloven § 100

Graveloven § 3

PRAKSIS	Teleankenævnet · Klage over teknikerregning for overgravet fiberkabel afvist af Teleankenævnet	06.07.2026
	Teleankenævnet · Erstatning for beskadiget kloakrør ved etablering af fiberforbindelse	06.07.2026
	Teleankenævnet · Uenighed om opsigelsesdato ved skift af bredbåndsudbydere og dobbeltbetaling i bindingsperiode	16.06.2026
	Teleankenævnet · Afvist klage over opkrævning for dataforbrug i udlandet efter tyveri af mobiltelefon	08.05.2026

Forsyningspligten og C-327/15: da dansk teleret blev underkendt i Luxembourg

Telelovens § 14, stk. 1 formulerer forsyningspligtens formål: at sikre adgang til grundlæggende elektroniske kommunikationstjenester "på rimelige vilkår og til overkommelige priser". § 14, stk. 2 opregner de fire ydelser, ministeren kan fastsætte regler om: talekommunikation på et fast sted, en **tilstrækkelig bredbåndsinternetadgangstjeneste**, særlige ydelser til afgrænsede grupper af personer med handicap, og en **udtømmende nummerfortegnelse** over samtlige numre i den danske nummerplan, der er tildelt slutbrugere. Efter § 14, stk. 5 kan ministeren omvendt bestemme, at en ydelse ikke længere skal udbydes som led i forsyningspligten – eller kun i begrænset omfang til nye kunder.

Håndhævelsen er hård. Efter § 79, stk. 1 kan Digitaliseringsstyrelsen og Teleklagenævnet pålægge **tvangsbøder** for at gennemtvunge oplysningspligter og afgørelser, og efter § 79, stk. 2 kan styrelsen **tilbagekalde udpegningen** som forsyningspligtudbydere, hvis en afgørelse ikke efterkommes eller tvangsbøder ikke betales. § 79, stk. 3 giver Teleklagenævnet den bemærkelsesværdige beføjelse at *pålægge* styrelsen at foretage tilbagekaldelsen.

Områdets vigtigste sag er 12-00016. TDC var siden 1998 udpeget som forsyningspligtudbydere af de radiobaserede maritime nød- og sikkerhedstjenester for Danmark og Grønland – tjenester, der skal stilles **gratis** til rådighed, og som i 2010 gav TDC et underskud på 55,9 mio. kr. Dansk ret krævede, at underskuddet skulle **modregnes** i TDC's overskud på øvrige forsyningspligtigtjenester (basal telefoni og ISDN), før staten kunne dække et samlet nettounderskud. Da der efter modregning intet nettounderskud var, fik TDC ingenting.

Tvisten angik forsyningspligt-direktivets artikel 32 om supplerende nationale tjenester, hvorefter medlemsstaten ikke må indføre en kompensationsordning, der omfatter bestemte virksomheder. Parterne var fundamentalt uenige om, hvorvidt forbuddet også omfatter den udpegede virksomhed selv, og om betingelsen om "urimelig byrde" i artikel 12-13 kunne udstrækkes til artikel 32-tjenester. Europa-Kommissionen havde allerede den 27. januar 2011 sendt Danmark en åbningsskrivelse om mangelfuld implementering.

Teleklagenævnet fandt, at direktivet ikke opfyldte betingelserne for direkte virkning, men at fortolkningen var afgørende for sagens udfald og ikke kunne fastslås med tilstrækkelig sikkerhed. Nævnet – **som administrativt klagenævn** – besluttede derfor at forelægge præjudicielle spørgsmål for EU-Domstolen og stille sagen i bero. Begge parter havde ønsket forelæggelsen.

EU-Domstolen afsagde dom den 20. december 2016 i sag **C-327/15** og gav TDC medhold på de centrale punkter: den danske modregningsordning strider mod artikel 32, betingelsen om "urimelig byrde" gælder ikke for supplerende artikel 32-tjenester, og artikel 32's forbud mod at pålægge virksomheden at bære nettoomkostningerne har direkte virkning. Direktivet finder derimod ikke anvendelse på forsyningspligt i Grønland, der ikke er EU-område.

Sagen illustrerer to strukturelle træk ved dansk teleret: at forsyningspligtens finansieringsmodel er EU-styret helt ned i beregningsmetoden, og at Teleklagenævnet fungerer som en ret i artikel 267-forstand med adgang til Luxembourg. Danmark ændrede teleloven fremadrettet med virkning fra 2012 – hvilket Erhvervsstyrelsen under sagen fastholdt "ikke er en erkendelse af, at den hidtidige telelov var direktivstridig". Det synspunkt holdt ikke.

Slutbrugersiden af forsyningspligten er i øvrigt konkret: [slutbrugerbekendtgørelsens § 3](#) forpligter alle udbydere af telekommunikationstjenester til at sikre, at slutbrugerne kan ringe til forsyningspligtudbyderens **teksttelefon-tjeneste** og til mindst én landsdækkende nummeroplysningstjeneste med samtlige tildelte numre.

LOV

[Slutbrugerbekendtgørelsen § 3](#)[Teleloven § 14, stk. 1-5](#)[Teleloven § 79, stk. 1-3](#)

PRAKSIS

Teleklagenævnet · Teleklagenævnet forelægger EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål om modregning af underskud fra maritime sikkerhedstjenester (TDC A/S, 2012)

17.09.2012

SMP-regulering og prøvelsesintensiteten: Erhvervsstyrelsens

§ 12 betydelige skøn

Netadgangs- og samtrafikreguleringen hviler på et enkelt princip i [telelovens § 34, stk. 1](#): aftaler indgås på **kommercielle vilkår**. Undtagelsen i [§ 34, stk. 2](#) er hele SMP-regimet – udbydere pålagt forpligtelser efter [§ 33, stk. 2](#), [§ 41](#) eller bindende tilsagn efter [§ 47 a](#), [§ 47 c](#) eller [§ 47 d](#) skal tilbyde aftaler i overensstemmelse med forpligtelserne. Erhvervsstyrelsen afgør efter [§ 54, stk. 1](#), om der i konkrete tilfælde foreligger en "rimelig anmodning" om netadgang, og træffer efter [§ 54, stk. 2](#) afgørelse "så vidt muligt senest 4 måneder" efter indbringelsen – med mulighed for i stedet at henvise til alternativ tvistbilæggelse efter [§ 54, stk. 3](#).

Teleklagenævnets prøvelse af disse afgørelser er markant tilbageholdende. Det mest udførlige udtryk findes i [Teleklagenævnets afgørelse af 13. december 2018 \(sag 17/02033\)](#) om WACC-beregningen til LRAIC-prismodellerne. Erhvervsstyrelsen indførte fra 2018 et **differentieret beta** – 0,50 for fastnet og 0,90 for mobil mod det hidtidige fælles beta på 0,76 – på grundlag af en regressionsanalyse, som styrelsen selv erkendte **ikke var statistisk signifikant**:

Statistisk mål	Værdi	Krav
Forklaringsgrad (R^2)	0,066	> 0,5
F-test (signifikans F)	0,274	< 0,05
P-værdi, mobilandel	0,534	< 0,05
P-værdi, fastnetandel	0,155	< 0,05

TDC dokumenterede, at både Brattle Group (Kommissionens konsulenter), WIK (styrelsens egne konsulenter), NERA og den norske professor Thore Johnsen – som styrelsen selv henviste til – alle understregede signifikanskravet, og at Europa-Kommissionen havde bemærket, at "den manglende statistiske signifikans ... giver anledning til en vis tvivl om resultaterne af betadisaggregeringen". Differentieringen reducerede de regulerede fastnetpriser med godt 12 %.

Teleklagenævnet stadfæstede alligevel med denne begrundelse:

"Ved bedømmelsen af nærværende sag har Teleklagenævnet endvidere lagt til grund, at der i fastsættelsen af værdier for beta og WACC indgår en række skønsmæssige elementer i vurderingsgrundlaget. I denne forbindelse bemærker nævnet, at Erhvervsstyrelsen har en betydelig skønsmæssig kompetence."

Nævnet fandt hverken, at styrelsen havde lagt usaglige kriterier til grund, eller at Kommissionens forbehold gav grundlag for tilsidesættelse – bl.a. fordi Kommissionen ikke via en henstilling havde kvalificeret, hvordan WACC skal fastsættes. Prøvelsesnormen er altså **usaglighed**, ikke faglig rigtighed.

Samme mønster i SMP-udpegningerne. I [22-15232](#) forkastede nævnet nef Fibers klage over udpegning på delmarked Nordfyn, herunder anbringendet om, at forpligtelserne var uforholdsmæssige og i strid med telelovens formål i [§ 1, stk. 2](#). I [22-15228](#) stadfæstedes udpegningen af Norlys på engrosmarkedet for højkapacitetsinfrastruktur i Midt- og Syddjylland. Begge afgørelser illustrerer den geografiske granularitet, markedsanalyserne har fået efter kodeksen – SMP fastslås nu på delmarkeder, ikke landsdækkende. I [Teleklagenævnets afgørelse af 28. juni 2018](#) stadfæstedes en prisklemmeforpligtelse med justeret EEO-test og bredbånd+tv som flagskibsprodukt.

Hvor skønnet ikke rækker: konsekvensberegningen. Der findes én type fejl, nævnet konsekvent underkender. I [19-02584](#) hjemvistes en LRAIC-fastnetkorrektur, fordi styrelsen ikke havde foretaget en økonomisk konsekvensberegning af en inflationsfejl. Da styrelsen ikke fulgte hjemvisningen tilstrækkeligt op, hjemviste nævnet **anden gang** i [20-08027](#) med krav om, at konsekvenserne skulle belyses **på operatørniveau**. Sagaen fandt sin ende i [22/15231](#), hvor nævnet stadfæstede afslaget på genoptagelse trods en erkendt inflationsfejl på 13,8 mio. kr. – afgørende var de **berettigede forventninger** hos de operatører, der havde disponeret i tillid til de fastsatte priser. Retssikkerhed for markedet vejede altså tungere end matematisk korrekthed.

Tilsagnsinstituttet. [§ 47 a](#) og [§ 47 d](#) tillader udbydere at afgive bindende tilsagn som alternativ til pålagte forpligtelser. I [22-15227](#) afviste nævnet Telenors klage over Erhvervsstyrelsens accept af TDC's coax-tilsagn, herunder brugen af en fiberreferencepris og fraværet af et 5 %-prisstigningsloft. Og i [26-02382](#) – områdets nyeste afgørelse – afvistest TDC's klage over Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens beslutning om **ikke** at markedsteste selskabets tilsagn efter [§ 47 d, stk. 2](#). Beslutningen om at iværksætte en markedstest er altså ikke en selvstændigt påklagelig afgørelse.

Alle afgørelserne bærer samme retskraftklausul: Teleklagenævnets afgørelser er efter [§ 71, stk. 1](#) endelige i det administrative system og kan efter [§ 71, stk. 2](#) indbringes for domstolene senest **otte uger** efter meddelelsen.

LOV	Teleloven § 34, stk. 1, 2	Teleloven § 41	Teleloven § 47d, stk. 2
	Teleloven § 54, stk. 1-3	Teleloven § 71, stk. 1, 2	
PRAKSIS	Teleklagenævnet · Teleklagenævnet afviser TDC's klage over Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens beslutning om ikke at marktesteste TDC's tilsagn efter telelovens § 47 d, stk. 2 10.06.2026 Teleklagenævnet · Teleklagenævnet stadfæster afslag på genoptagelse af LRAIC-prisafgørelser trods inflationsfejl på 13,8 mio. kr. – TDC's berettigede forventninger afgørende (sag 22/15231) 20.06.2023 Teleklagenævnet · Teleklagenævnet stadfæster SMP-udpegning af nef Fiber på delmarked Nordfyn – klage om strid med telelovens formål og uforholdsmæssige forpligtelser forkastet 20.12.2022 Teleklagenævnet · Teleklagenævnet stadfæster Erhvervsstyrelsens SMP-udpegning af Norlys på engrosmarkedet for højkapacitetsinfrastruktur i Midt- og Sydjylland 19.12.2022 Teleklagenævnet · Teleklagenævnet afviser Telenors klage over TDC's coax-tilsagn – Erhvervsstyrelsens accept af fiberreferencepris og fravær af 5%-prisstigningsloft godkendt 19.12.2022 Teleklagenævnet · Anden hjemvisning i LRAIC-sag: Erhvervsstyrelsen skal belyse modelfejls konsekvenser på operatørniveau 12.03.2021 Teleklagenævnet · Teleklagenævnet hjemviser LRAIC-fastnetkorrektur til Erhvervsstyrelsen: Manglende økonomisk konsekvensberegning af inflationsfejl 06.12.2019 Teleklagenævnet · TDC A/S mod Erhvervsstyrelsen – Differentieret beta i WACC-beregning til LRAIC-prisafgørelser 2018 (Teleklagenævnet, sag 17/02033) 13.12.2018 Teleklagenævnet · TDC A/S mod Erhvervsstyrelsen: Teleklagenævnet stadfæster prisklemmeforpligtelse med justeret EEO og bredbånd+tv som flagskibsprodukt 28.06.2018		

§ 13 Nummeroplysningsdata, hemmeligt nummer og nummertildeling

[Telelovens § 31](#) rummer en usædvanlig kombination af konkurrenceregulering og privatlivsbeskyttelse. Efter [§ 31, stk. 1](#) skal udbydere, der videretildeler abonnentnumre, afgive nummeroplysningsdata **til alle, der ønsker det**, og betalingen må ikke overstige **marginalomkostningerne** ved afgivelsen. Datasættet er defineret i [§ 31, stk. 2](#): navn, adresse, eventuel stilling, abonnentnummeret og tjenestekategorien.

Den enkelte slutbrugers modtræk er [§ 31, stk. 4](#) – hemmeligt nummer: slutbrugeren kan kræve, at data ikke oplyses ved nummeroplysningstjenester, hvilket tillige indebærer, at de ikke må videregives til andre. Beskyttelsen er dog ikke absolut. Efter [§ 31, stk. 5](#) kan data **altid** videregives til andre udbydere i signaleringsøjemed, og de **skal** altid videregives til forsyningspligtudbyderens udtømmende nummerfortegnelse, jf. [§ 14, stk. 2, nr. 4](#). [§ 31, stk. 6](#) afgrænser derefter udtømmende, hvem der må få adgang til de hemmelige numre fra denne fortegnelse: offentlige alarmtjenester, politiet, statsadvokaterne, Styrelsen for Patientsikkerhed, retterne, kriminalforsorgen og restanceinddrivelsesmyndigheden. Konstruktionen er altså et **tosporer register** – et offentligt og et lukket, hvor det lukkede kun åbnes for en lukket myndighedskreds.

Spejlvendt giver [§ 31, stk. 7](#) slutbrugeren ret til at **kræve optagelse** i alle almene, offentligt tilgængelige nummeroplysningsdatabaser, når oplysningerne er relevante for databasens formål, samt ret til at kontrollere egne data. Efter [§ 31, stk. 8](#) skal udbyderen gratis oplyse om databasens formål og andre anvendelsesmuligheder på grundlag af indbyggede søgefunktioner, **inden** slutbrugeren optages.

Afgivelsespligten i stk. 1 er blevet prøvet i [23-05150](#) (Telia Danmark mod SDFI). Teleklagenævnet **hjemviste** sagen, fordi EU-konformiteten og de konkurrencemæssige hensyn – herunder forholdet til [konkurrencelovens § 2, stk. 2](#) – var utilstrækkeligt belyst. Afgørelsen bekræfter mønstret fra LRAIC-sagerne: nævnet accepterer styrelsens skøn, men ikke et utilstrækkeligt oplyst grundlag.

Nummertildeling og partsstatus. 21-01189 er den forvaltningsretligt vigtigste nummersag. Energistyrelsen havde tildelt kortnummer **1819** i 18cd-serien til dyrlægekæden AniCura efter [telelovens § 22, stk. 1](#). Konkurrenten Evidensia klagede over både vilkårsoverholdelsen og over, at en privat, konkurrenceudsat tjeneste overhovedet kunne få et kortnummer i en serie reserveret til tjenester med samfundsmæssig relevans – med "alvorlig og aktuel ødelæggende virkning på konkurrencen". Energistyrelsen anså ikke Evidensia som part, og Teleklagenævnets sekretariat afviste klagen som indgivet af en ikke-klageberettiget.

Nævnet tilsidesatte afvisningen:

Evidensia havde "en sådan væsentlig, retlig og individuel interesse i sagen om tildeling af kortnummer 1819 og brugen heraf, at Evidensia havde partsstatus, da selskabet den 7. maj 2020 indgav en klage til Energistyrelsen."

Sagen blev hjemvist til realitetsbehandling. Afgørelsen viser, at partsbegrebet på nummerområdet rækker videre end ansøgeren og adressaten – en konkurrent, hvis markedsposition påvirkes af en knap nummerressource, er part.

Klageadgangen er i øvrigt snævert reguleret. [Telelovens § 77](#) begrænser kredsen af klageberettigede ved afgørelser efter [§ 33, stk. 2](#) og [§§ 38-41](#) til adressaten og de udbydere, "som på tidspunktet for Erhvervsstyrelsens afgørelse agerer på det marked, som afgørelsen vedrører". [Bekendtgørelsen om Teleklagenævnets virksomhed](#) sætter rammen i øvrigt: klagefrist på **fire uger** fra afgørelsen, jf. [§ 2, stk. 1](#), med dispensationsadgang for formanden "hvor en overskridelse af fristen skønnes undskyldelig", jf. [§ 2, stk. 5](#). Gebyret er 4.000 kr., nedsat til 150 kr. for privatpersoner i egne sager og bortfaldet ved rene aktindsigtsklager, jf. [§ 3](#). Bemærk endelig [§ 2, stk. 6](#): "Et sagsanlæg ved domstolene eller en voldgiftsaftale om klagen er ikke til hinder for, at klagen kan behandles i Teleklagenævnet."

En påmindelse om nævnets ydre grænse giver [23-13797](#), hvor nævnet ophævede og hjemviste Digitaliseringsstyrelsens påbud mod google.dk, fordi Google LLC ikke var selvstændigt pligtsubjekt for [cookiebekendtgørelsen § 3, stk. 1](#) – et eksempel på, at nævnets kompetence rækker ud over den klassiske teleregulering til hele [§ 4](#)-udmøntningen.

LOV

[Bekendtgørelse om Teleklagenævnets virksomhed § 2, stk. 1-6](#)

[Bekendtgørelse om Teleklagenævnets virksomhed § 3](#)

[Teleloven § 22, stk. 1](#)

[Teleloven § 31, stk. 1-8](#)

[Teleloven § 77](#)

PRAKSIS	Teleklagenævnet · Teleklagenævnet: Google LLC er ikke selvstændigt pligtsubjekt for cookiebekendtgørelsen – Digitaliseringsstyrelsens påbud mod google.dk ophæves og hjemvises	13.02.2025
	Teleklagenævnet · Teleklagenævnet hjemviser sag om nummeroplysningsdata: Telia Danmark mod SDFI – EU-konformitet og konkurrencemæssige hensyn utilstrækkeligt belyst	05.12.2023
	Teleklagenævnet · Teleklagenævnet: Evidensia (dyrlægekæde) anerkendt som part i sag om kortnummer 1819 tildelt konkurrerende AniCura – hjemvisning til Energistyrelsen	26.03.2021

Samspillet med markedsføringsloven: Forbrugerombudsmandens telepraksis

§ 14

Telelovgivningen regulerer **aftalen**; markedsføringsloven regulerer **vejen til aftalen**. Som [betænkning nr. 1457/2005, s. 309](#) formulerede det, er "særreguleringen af markedsføring på telemarkedet ... begrænset i omfang. Der findes regler, der skal sikre forbrugerne i forhold til indgåelse af aftaler om levering af teletjenester,

men ikke deciderede reklamerings- og markedsføringsregler." Betænkningen noterede, at man ved revisionen af service 900-reglerne netop fjernede de sektorspecifikke annonceringskrav, "fordi det ikke tilførte noget at have sektorspecifikke regler herom. Den type regulering hører helt logisk hjemme hos Forbrugerombudsmanden."

Forbrugerombudsmandens telepraksis har derfor to hovedspor.

1. Den samlede mindsteudgift i bindingsperioden. Fordi teleprodukter sælges med binding, hardware og oprettelsesgebyrer, er blikfangsprisen næsten altid misvisende. Ombudsmanden har konsekvent krævet, at "de samlede oplysninger, som forbrugeren som minimum kommer til at betale som følge af aftalen, angives som ét samlet beløb (samlet mindsteudgift)" – og med **samme meddelelseeffekt** som øvrige prisoplysninger, jf. [Forbrugerombudsmandens indskærpelse af 2. september 2010](#). Samme krav i [Forbrugerombudsmandens sag af 30. december 2008](#), hvor et tv-abonnement blev markedsført til 99 kr./md., mens en obligatorisk kortafgift på 389 kr. halvårligt og 12 måneders binding gjorde den faktiske årsudgift **65 % højere** end annonceret. Et teleselskab vedtog i [Forbrugerombudsmandens sag af 9. december 2011](#) et bødeforlæg på **150.000 kr.** for at reklamere med "gratis oprettelse", når forbrugerne skulle betale for oprettelse, adapterleje og fragt – skærpet af en tilsvarende overtrædelse få år forinden. I [Forbrugerombudsmandens forhåndsbesked af 8. november 2010](#) præciseredes to grænser: der er **intet** krav om at oplyse abonnementsprisen for 6 måneder, hvis der ingen bindingsperiode er – men omkostningerne ved obligatorisk nummerflytning eller oprettelse af nyt nummer skal med i mindsteprisen. Se også [Forbrugerombudsmandens sag af 15. juli 2014](#) og [orienteringsbrevet af 14. juli 2014 til Danske Medier](#) om brugen af ordet "abonnement" og af bindingsperioder.

2. Markedsføring, der undergraver telelovens rettigheder. Den principielt mest interessante afgørelse er [Forbrugerombudsmandens udtalelse af 16. juli 2014](#). En reklame for et mobilabonnement kombineret med en musiktjeneste kunne give indtryk af en bindingsperiode på **12 måneder** – hvilket er lovligt umuligt for forbrugere. Ombudsmanden fandt reklamen vildledende, netop fordi den kunne "afholde forbrugeren fra at udnytte sin lovhjemlede opsigelsesret" efter den dagældende udbudsbekendtgørelses § 12, stk. 2 – i strid med [markedsføringslovens vildledningsforbud](#), fortolket i lyset af artikel 6, stk. 1, litra g, i direktivet om urimelig handelspraksis. En markedsføring, der *foregøgler* en binding, der ikke lovligt kan aftales, er altså selvstændigt ulovlig.

I [Forbrugerombudsmandens sag af 17. juli 2014](#) fandtes markedsføring af "fri tale" vildledende, fordi begrænsningerne (kun danske numre, særskilt taksering ved samtaler over én time) kun fremgik af tillægsvilkårene – og det var tillige i strid med god markedsføringsskik, at standardbetingelserne først var tilgængelige **under** bestillingsprocessen. Ombudsmanden henviste udtrykkeligt til sine **retningslinjer om god markedsføringsskik på teleområdet**, som lovforarbejderne til [telelovens § 4](#) også henviser til i spørgsmål om opsigelse.

To yderligere sager rammer aftaleindgåelsens kanaler: i [Forbrugerombudsmandens sag af 9. august 2019](#) blev et teleselskab idømt **175.000 kr.** i bøde for uanmodet telefonisk henvendelse til 19 forbrugere efter [forbrugeraftalelovens § 4, stk. 1](#) – samtykke "købt" via leadvirksomheders konkurrencer holdt ikke, og selskabet bar risikoen for leadleverandørens urigtige oplysninger. Og i [Forbrugerombudsmandens sag af 9. oktober 2018](#) var det vildledende at kalde tre måneders gratis streaming en "fødselsdagsgave", når aktiveringen forudsatte samtykke til markedsføring: et markedsføringssamtykke har **økonomisk værdi** og er dermed en modydelse, jf. [markedsføringslovens § 5](#), jf. [§ 8](#).

Sammenhængen med Teleankenævnets praksis er direkte: forbrugeren, der er blevet vildledt om binding eller pris, kan søge sit **individuelle** krav hos Teleankenævnet, mens Forbrugerombudsmanden forfølger den

kollektive overtrædelse med indskærper, bødeforlæg og politianmeldelse. Se i øvrigt de beslægtede oversigter om [vildledende markedsføring online](#), [urimelige aftalevilkår](#) og [fortrydelsesret ved fjernsalg](#).

LOV	Forbrugeraftaleloven § 4, stk. 1	Markedsføringsloven § 5	Markedsføringsloven § 8
	Markedsføringsloven § 13		
PRAKSIS	Forbrugerombudsmanden · Teleselskab idømt bøde for uanmodet telefonisk henvendelse trods påstået samtykke fra leadvirksomhed		09.08.2019
	Forbrugerombudsmanden · Teleudbyders markedsføring af "fødselsdagsgave" betinget af samtykke til markedsføring var vildledende		09.10.2018
	Forbrugerombudsmanden · Teleudbyders markedsføring af "fri tale" abonnement uden tydelig angivelse af begrænsninger		17.07.2014
	Forbrugerombudsmanden · Vildledende reklame om bindingsperiode og adgang til musiktjeneste		16.07.2014
	Forbrugerombudsmanden · Vildledende markedsføring af abonnementstilbud og mangelfuld prisoplysning		15.07.2014
	Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmandens orientering til Danske Medier om markedsføring af abonnenter		14.07.2014
	Forbrugerombudsmanden · Teleselskab vedtager bøde for vildledende markedsføring af telefonabonnenter		09.12.2011
	Forbrugerombudsmanden · Manglende oplysning om samlede minimumspris for abonnement i strid med markedsføringsloven		08.11.2010
	Forbrugerombudsmanden · Elektronikkæde indskræpes for manglende oplysning om mindsteudgift i bindingsperiode for telefonabonnenter		02.09.2010
	Forbrugerombudsmanden · Vildledende markedsføring af tv-abonnenter: Manglende oplysning om obligatoriske gebyrer og bindingsperiode		30.12.2008

§ 15 Infrastruktursiden: master, grave og bygningsintern adgang

Under slutbrugerrettighederne ligger et lag af infrastrukturegulering, som sjældent når nævnene, men som bestemmer, hvad der overhovedet kan leveres.

[Telelovens §§ 58-59](#) bemyndiger til regler om koordineret anvendelse af netelementer og om påbud til ejere af bygningsinterne ledningsnet om at give adgang, når det er berettiget ud fra hensyn til miljø, folkesundhed, offentlig sikkerhed eller planmæssige hensyn. [Vejledningen om fælles udnyttelse af eksisterende passiv fysisk infrastruktur](#) forklarer forholdet til gravelovens § 9 f:

"Bortset fra anvendelsesområdet for forpligtelsen i teleloven svarer forpligtelsen til den forpligtelse, der følger af gravelovens § 9 f om adgang til eksisterende passiv fysisk infrastruktur. Teleloven omhandler dog også adgang til kabler og adgang til den aktive del af et elektronisk kommunikationsnet."

Vejledningen understreger samtidig en vigtig håndhævelsesbegrænsning: gravelovens regler "regulerer forholdet mellem private parter", og selv om Energistyrelsen kan træffe endelig afgørelse, "skal efterlevelse af reglerne og Energistirelsens afgørelse søges håndhævet i privatretligt regi, fx gennem søgsmål om erstatning".

På masteområdet regulerer [telelovens § 60 a](#) offentlige myndigheders udlejning af arealer til mobilmaster. [Mastelejevejledningen](#) præciserer, at bestemmelsen ikke blot hjemler udlejning, men *aftaler på markedsvilkår*, og at administrationsomkostninger, drift og vedligehold samt eltilslutning kan kræves dækket i tillæg til lejeprisen. Digitaliseringsstyrelsen fører tilsyn med, at aftalerne er indgået på markedsvilkår – af egen drift eller efter klage fra en udbyder – og styrelsens afgørelser kan indbringes for Teleklagenævnet efter [telelovens § 76, stk.](#)

1. Vejledningen bemærker desuden, at parterne kan aftale, at tvister indbringes for byretten, og at sagerne "afhængig af sagernes økonomiske genstand" kan afgøres efter småsagsprocessen.

Infrastrukturlaget rammer forbrugeren, når etableringen går galt. 25-283 drejede sig netop om gravekoder – den branchestandard, netejerne bruger til at prissætte etableringens kompleksitet – og udbyderen kunne ikke vælte konsekvensen af en forkert kode over på forbrugeren, når leveringsforbeholdet ikke var fremhævet. 25-237 viser, at udbyderen hæfter for underleverandørens gravearbejde, og 25-595 rejste – uden at afgøre – det principielle spørgsmål, om [bekendtgørelsen om nedlægningsdybder for telekabler](#) er en ordensforskrift eller en ansvarsregel, og om nedlægningsdybden på privat ejendom lovligt kan fraviges ved at henvise til opgravningsfrie etableringsmetoder og efterfølgende terrænreguleringer. Spørgsmålet venter fortsat på en domstolsafklaring.

Endelig regulerer [bekendtgørelsen om persondatasikkerhed ved udbud af offentlige elektroniske kommunikationstjenester](#) A-nummervisning samt opbevaring og behandling af trafik- og lokaliseringsdata. Erhvervsstyrelsen fører tilsyn og kan give påbud efter § 12, med tvangsbøder efter [telelovens § 79](#) og klageadgang til Teleklagenævnet efter § 14. Bemærk, at overtrædelser er **strafbelagte** med bøde efter § 15 – en af de få steder, hvor telereguleringen møder strafferetten uden for efterforskningskonteksten. Den generelle persondatahåndhævelse behandles under [datatilsynet-afgoerelser](#) og [cookies-samtykke](#), mens politiets brug af teledata hører under [teledata-cellemast-pejling](#).

LOV	Teleloven § 60a	Teleloven § 76, stk. 1	Teleloven § 79
PRAKSIS			
	Teleankenævnet · Erstatning for beskadiget kloakrør ved etablering af fiberforbindelse		06.07.2026
	Teleankenævnet · Klage over teknikerregning for overgravet fiberkabel afvist af Teleankenævnet		06.07.2026
	Teleankenævnet · Teleselskab bundet af tilbud om gratis fiberetablering trods leveringsforbehold i abonnementsvilkår		16.06.2026

§ 16 Sammenfatning: to prøvelsesnormer, én lov

Teleretten rummer to skarpt adskilte prøvelsesnormer, som begge udspringer af [telelovens § 1](#)'s dobbelte formål – et velfungerende marked og slutbrugerbeskyttelse.

Over for forbrugeren gælder en dokumentationsnorm. Teleankenævnets praksis kan reduceres til ét spørgsmål: *kan udbyderen dokumentere, at den har opfyldt sine informations- og procedurepligter?* Kan den ikke det, taber den – uanset hvor rimeligt kravet ellers ville være. Prisstigningen i 25-429 faldt, fordi varslet ikke oplyste om opsigelsesretten. Roamingregningen i 25-308 faldt, fordi informationsbeskeden ikke var sendt. Leveringsforbeholdet i 25-283 faldt, fordi det ikke var fremhævet. Bindingsperiodens beregning i 25-325 faldt, fordi udbyderen brugte to forskellige starttidspunkter.

Modsat gælder: hvor udbyderen **kan** dokumentere sine pligter, bærer forbrugeren risikoen fuldt ud – for utilsigtet dataforbrug (25-616, 25-273), for påståede mundtlige løfter (25-594, 25-357), for bestridte oprettelser (25-29) og for påståede mangler (25-411). Selv sen fakturering bærer forbrugeren, indtil forældelsesfristen i [forældelseslovens § 3](#) indtræder, jf. 25-419. Nævnet kompenserer for økonomisk tab og for uberettigede trækninger (25-410), men ikke for gener uden dokumenteret tab (25-303, 25-328). Og procedurereglerne håndhæves ex officio, uafhængigt af udfaldet – jf. den gennemgående kritik af mangelfuld klagevejledning og brudt bero-pligt.

Over for erhvervsmyndigheden gælder en usaglighedsnorm. Teleklagenævnet efterprøver ikke, om Erhvervsstyrelsens beta-estimat er statistisk holdbart, men om styrelsen har lagt usaglige kriterier til grund –

og svaret var nej, selv da regressionen havde en forklaringsgrad på 6,6 % og Kommissionen havde ytret tvivl, jf. [afgørelsen af 13. december 2018 \(sag 17/02033\)](#). Der findes tre – og kun tre – indgange til at få medhold:

1. **Utilstrækkeligt oplyst grundlag**, fx manglende økonomisk konsekvensberegning ([19-02584](#), [20-08027](#)) eller ubelyst EU-konformitet ([23-05150](#)).
2. **Forkert pligtsubjekt eller partsafgrænsning** ([23-13797](#), [21-01189](#)).
3. **EU-retlig uforenelighed** – som i sidste ende krævede en tur til Luxembourg ([12-00016](#) og C-327/15).

Rene forvaltningsretlige indsigelser bærer sjældent – jf. [Plenti-sagen](#), hvor partshøringspligten efter [forvaltningslovens § 19](#) ikke var udløst, fordi oplysningerne stammede fra klageren selv.

Retsgrundlagets aktuelle status. Teleloven er senest konsolideret ved lovebekendtgørelse af 20. juni 2025 (A20250068129), og der er ingen vedtagne, men endnu ikke konsoliderede ændringer. Slutbrugerbeskyttelsen hviler dog stadig på et regelsæt, der på flere punkter er totalharmoniseret ved [EU-kodeksen, direktiv \(EU\) 2018/1972](#), suppleret af [roamingforordningen \(EU\) 2022/612](#), [netneutralitetsforordningen \(EU\) 2015/2120](#) og [gigabitinfrastrukturforordningen \(EU\) 2024/1309](#). Den, der skal rådgive på området, skal derfor læse tre lag samtidig: bekendtgørelsen for reglen, forarbejderne for hensigten – og direktivet for grænsen for, hvor langt dansk ret må gå.

LOV	Forvaltningsloven § 19	Forældelsesloven § 3	Teleloven § 1
PRAKSIS			
	Teleankenævnet · Bindende mundtligt tilbud på fiberinternet – utilstrækkelig varslings af prisstigning		06.07.2026
	Teleankenævnet · Bindingsperiode på 5G mobilt bredbånd fastholdt trods påstand om mundtlig aftale uden binding		06.07.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Kvinde fik ikke medhold i, at mobilaftale med 36 måneders binding fejlagtigt var oprettet som erhvervsaftale		06.07.2026
	Teleankenævnet · Ikke medhold i klage over mangelfuld 5G-bredbåndsforbindelse og krav om kompensation		06.07.2026
	Teleankenævnet · Forbruger hæfter for efterbetaling efter 2,5 års manglende opkrævning af internetabonnement		06.07.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Kompensation på 200 kr. for uberettiget opkrævning efter rettidig returnering af router		06.07.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Ingen erstatning for udsolgt telefon og forsinket levering af sim-kort til forkert adresse		06.07.2026
	Teleankenævnet · Teleankenævnet: Forbruger fik medhold i tilbagebetaling af opkaldsregning fra Thailand grundet manglende prisoplysning		16.06.2026
	Teleankenævnet · Teleselskab bundet af tilbud om gratis fiberetablering trods leveringsforbehold i abonnementsvilkår		16.06.2026
	Teleankenævnet · Bindingsperiode og opsigelse af internetabonnement: Ret til tilbagebetaling efter lukning af forbindelse		16.06.2026
	Teleankenævnet · Hæftelse for dataforbrug på 450 kr. under mellemlandning i Doha/Qatar		08.05.2026
	Teleankenævnet · Bestridt oprettelse af mobilabonnement – identitetstyveri afvist af Teleankenævnet		08.05.2026
	Teleankenævnet · Hæftelse for mobildataforbrug og spærring af telefon under roaming i Thailand		07.05.2026
	Teleankenævnet · Afbrydelse af internetforbindelse før aftalt opsigelsesdato – krav om yderligere kompensation afvist		07.05.2026
	Teleklagenævnet · Teleklagenævnet: Google LLC er ikke selvstændigt pligtsubjekt for cookiebekendtgørelsen – Digitaliseringsstyrelsens påbud mod google.dk ophæves og hjemvises		13.02.2025
	Teleklagenævnet · Teleklagenævnet hjemviser sag om nummeroplysningsdata: Telia Danmark mod SDFI – EU-konformitet og konkurrencemæssige hensyn utilstrækkeligt belyst		05.12.2023

Teleklagenævnet · Teleklagenævnet: Evidensia (dyrlægekæde) anerkendt som part i sag om kortnummer 1819 tildelt konkurrerende AniCura – hjemvisning til Energistyrelsen	26.03.2021
Teleklagenævnet · Anden hjemvisning i LRAIC-sag: Erhvervsstyrelsen skal belyse modelfejls konsekvenser på operatørniveau	12.03.2021
Teleklagenævnet · Teleklagenævnet hjemviser LRAIC-fastnetkorrektion til Erhvervsstyrelsen: Manglende økonomisk konsekvensberegning af inflationsfejl	06.12.2019
Teleklagenævnet · TDC A/S mod Erhvervsstyrelsen – Differentieret beta i WACC-beregning til LRAIC-prisafgørelser 2018 (Teleklagenævnet, sag 17/02033)	13.12.2018
Teleklagenævnet · TDC A/S mod Energistyrelsen: Teleklagenævnet afviser klage over manglende partshøring i roamingtilsynssag om "vennebillet til Tivoli"	19.06.2018
Teleklagenævnet · Teleklagenævnet forelægger EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål om modregning af underskud fra maritime sikkerhedstjenester (TDC A/S, 2012)	17.09.2012

REFERENCE Lovgrundlag

8 paragraffer

Bekendtgørelse om oplysningskrav m.v. ved udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester § 5		Slutbrugerbekendtgørelsen § 7	
Slutbrugerbekendtgørelsen § 16	stk. 2	Teleloven § 4	stk. 1
Teleloven § 14	stk. 2	Teleloven § 27	stk. 1-4
Teleloven § 28a		Teleloven § 41	

MATERIALE Citerede afgørelser

52 afgørelser

TELEANKENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

28

06.07.2026	Teleankenævnet: Ingen medhold i klage over betaling for tv-abonnement og streamingudstyr efter afvist teknikerbesøg	25-221
06.07.2026	Erstatning for beskadiget kloakrør ved etablering af fiberforbindelse	25-237
06.07.2026	Kompensation for forsinket og fejlslagen mobilnummerportering	25-317
06.07.2026	Teleankenævnet: Ingen erstatning for udsolgt telefon og forsinket levering af sim-kort til forkert adresse	25-328
06.07.2026	Teleankenævnet: Kvinde fik ikke medhold i, at mobilaftale med 36 måneders binding fejlagtigt var oprettet som erhvervsaftale	25-357
06.07.2026	Teleankenævnet: Kompensation på 200 kr. for uberettiget opkrævning efter rettidig returnering af router	25-410
06.07.2026	Ikke medhold i klage over mangelfuld 5G-bredbåndsforbindelse og krav om kompensation	25-411
06.07.2026	Forbruger hæfter for efterbetaling efter 2,5 års manglende opkrævning af internetabonnement	25-419
06.07.2026	Bindende mundtligt tilbud på fiberinternet – utilstrækkelig varslings af prisstigning	25-429

06.07.2026	Teleankenævnet: Ingen yderligere medhold i klage over opkrævning for dataforbrug i Indien og Bhutan trods påstået telefonisk forsikring om roaming-dækning	25-454
06.07.2026	Bindingsperiode på 5G mobilt bredbånd fastholdt trods påstand om mundtlig aftale uden binding	25-594
06.07.2026	Klage over teknikerregning for overgravet fiberkabel afvist af Teleankenævnet	25-595
06.07.2026	Ret til at hæve køb af mobiltelefon efter gentagne mislykkede afhjælpningsforsøg af batteri- og opladningsfejl	25-696
16.06.2026	Teleankenævnet: Ikke medhold i klage over ændring af abonnementsvilkår for streamingtjeneste	25-201
16.06.2026	Teleselskab bundet af tilbud om gratis fiberetablering trods leveringsforbehold i abonnementsvilkår	25-283
16.06.2026	Teleankenævnet: Forbruger fik medhold i tilbagebetaling af opkaldsregning fra Thailand grundet manglende prisoplysning	25-308
16.06.2026	Bindingsperiode og opsigelse af internetabonnement: Ret til tilbagebetaling efter lukning af forbindelse	25-325
16.06.2026	Uenighed om rådgivning ved udlandsforbrug og roamingpakker på mobilabonnement	25-346
16.06.2026	Uenighed om opsigelsesdato ved skift af bredbåndsudbyder og dobbeltbetaling i bindingsperiode	25-717
19.05.2026	Enkeltmandsvirksomhed bundet af 36 måneders bindingsperiode efter udtrykkeligt afkald på 24-måneders-grænsen	25-215
08.05.2026	Bestridt oprettelse af mobilabonnement – identitetstyveri afvist af Teleankenævnet	25-29
08.05.2026	Teleankenævnet: Uenighed om slutfregning ved opsigelse af mobilt bredbånd efter mundtlig aftale om bortfald af binding	25-292
08.05.2026	Gyldig opsigelse af mobilabonnement trods manglende udfyldelse af krævet formular	25-348
08.05.2026	Hæftelse for dataforbrug på 450 kr. under mellemlanding i Doha/Qatar	25-616
08.05.2026	Afvist klage over opkrævning for dataforbrug i udlandet efter tyveri af mobiltelefon	mobil-aftaleforhold-misbrug-
07.05.2026	Hæftelse for mobildataforbrug og spærring af telefon under roaming i Thailand	25-273
07.05.2026	Uenighed om tilbagebetaling af kreditnota for fejlagtigt dobbeltoprettet mobilt bredbånd og returneret lånerouter	25-278
07.05.2026	Afbrydelse af internetforbindelse før aftalt opsigelsesdato – krav om yderligere kompensation afvist	25-303
TELEKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		14
10.06.2026	Teleklagenævnet afviser TDC's klage over Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens beslutning om ikke at markedsføre TDC's tilsagn efter telelovens § 47 d, stk. 2	26-02382

13.02.2025	Teleklagenævnet: Google LLC er ikke selvstændigt pligtsubjekt for cookiebekendtgørelsen – Digitaliseringsstyrelsens påbud mod google.dk ophæves og hjemvises	23-13797
05.12.2023	Teleklagenævnet hjemviser sag om nummeroplysningsdata: Telia Danmark mod SDFI – EU-konformitet og konkurrencemæssige hensyn utilstrækkeligt belyst	23-05150
20.06.2023	Teleklagenævnet stadfæster afslag på genoptagelse af LRAIC-prisafgørelser trods inflationsfejl på 13,8 mio. kr. – TDC's berettigede forventninger afgørende (sag 22/15231)	22-15231_(-tidligere_22-09529)
20.12.2022	Teleklagenævnet stadfæster SMP-udpegning af nef Fiber på delmarked Nordfyn – klage om strid med telelovens formål og uforholdsmæssige forpligtelser forkastet	22-15232
19.12.2022	Teleklagenævnet afviser Telenors klage over TDC's coax-tilsagn – Erhvervsstyrelsens accept af fiberreferencepris og fravær af 5%-prisstigningsloft godkendt	22-15227
19.12.2022	Teleklagenævnet stadfæster Erhvervsstyrelsens SMP-udpegning af Norlys på engrosmarkedet for højkapacitetsinfrastruktur i Midt- og Sydjylland	22-15228
26.03.2021	Teleklagenævnet: Evidensia (dyrlægekæde) anerkendt som part i sag om kortnummer 1819 tildelt konkurrerende AniCura – hjemvisning til Energistyrelsen	21-01189
12.03.2021	Anden hjemvisning i LRAIC-sag: Erhvervsstyrelsen skal belyse modelfejls konsekvenser på operatørniveau	20-08027
06.12.2019	Teleklagenævnet hjemviser LRAIC-fastnetkorrektur til Erhvervsstyrelsen: Manglende økonomisk konsekvensberegning af inflationsfejl	sagsnr_19-02584
13.12.2018	TDC A/S mod Erhvervsstyrelsen – Differentieret beta i WACC-beregning til LRAIC-prisafgørelser 2018 (Teleklagenævnet, sag 17/02033)	bc77cfc7-8169-4f2c-9f37-24e1
28.06.2018	TDC A/S mod Erhvervsstyrelsen: Teleklagenævnet stadfæster prisklemmeforpligtelse med justeret EEO og bredbånd+tv som flagskibsprodukt	c7a83345-e73f-42ad-9420-e862
19.06.2018	TDC A/S mod Energistyrelsen: Teleklagenævnet afviser klage over manglende partshøring i roamingtilsynssag om "vennebillet til Tivoli"	4-ed35b4c-51a3-4854-a0c6-387f4
17.09.2012	Teleklagenævnet forelægger EU-Domstolen præjudicielle spørgsmål om modregning af underskud fra maritime sikkerhedstjenester (TDC A/S, 2012)	12-00016

FORBRUGEROMBUDSMANDEN · NÆVN / KLAGEINSTANS 10

09.08.2019	Teleselskab idømt bøde for uanmodet telefonisk henvendelse trods påstået samtykke fra leadvirksomhed	
09.10.2018	Teleudbyders markedsføring af "fødselsdagsgave" betinget af samtykke til markedsføring var vildledende	
17.07.2014	Teleudbyders markedsføring af "fri tale" abonnement uden tydelig angivelse af begrænsninger	
16.07.2014	Vildledende reklame om bindingsperiode og adgang til musiktjeneste	
15.07.2014	Vildledende markedsføring af abonnementstilbud og mangelfuld prisoplysning	

14.07.2014	Forbrugerombudsmandens orientering til Danske Medier om markedsføring af abonnementer
09.12.2011	Teleselskab vedtager bøde for vildledende markedsføring af telefonabonnementer
08.11.2010	Manglende oplysning om samlede minimumspris for abonnement i strid med markedsføringsloven
02.09.2010	Elektronikkæde indskærpes for manglende oplysning om mindsteudgift i bindingsperiode for telefonabonnementer
30.12.2008	Vildledende markedsføring af tv-abonnementer: Manglende oplysning om obligatoriske gebyrer og bindingsperiode

FORARBEJDE Betænkninger

5 referencer

Arbejdsdelingen på telekommunikationsområdet

nr. 1030 · 1985 · Ministeriet for offentlige arbejder

Konkurrencelovgivningen i Danmark, Bind 2 - Bilag (Betænkning nr. 1297)

nr. 1297 · 1995 · Erhvervsministeriet

Betænkning om medierne i demokratiet (Betænkning nr. 1320)

nr. 1320 · 1996 · Statsministeriet

Markedsføring og prisoplysning - Betænkning afgivet af udvalget vedrørende revision af markedsføringsloven og prismærkningsloven

nr. 1457 · 2005 · Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender

Televirksomhedens fremtidige organisation – Rapport fra styregruppen for Teleundersøgelsen af 1978

nr. 884 · 1979 · Ministeriet for offentlige arbejder

09

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over tv-overvågningsloven (forbud, skiltepligt og optagelser)

Forbuddet mod privates overvågning af færdselsarealer, skiltepligten og de særlige regler om videregivelse og sletning af optagelser

Version 2 · Opdateret 21. jul. 2026 · 27 afgørelser · 2019-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

TV-overvågningsloven er en smal særlov, der siden 1982 har lagt tre lag oven på den almindelige databeskyttelsesret: et forbud mod at private tv-overvåger gader, veje og pladser, en pligt til at skilte, og – siden 2018 – særligt snævre regler om videregivelse og en 30-dages slettefrist for optagelser foretaget i kriminalitetsforebyggende øjemed. Praksis er kraftigt forskudt mod Datatilsynet, der fører tilsyn efter § 4 e og har afgjort langt de fleste sager om skiltning, indsigt og videregivelse, mens domstolene navnlig har taget stilling til bødeniveauet efter § 5, stk. 2 i sager om deling af overvågningsbilleder på Facebook. Retstilstanden er i hastig bevægelse: afstandskravet omkring egne facader er udvidet fra ca. 30 m til ca. 100 m i 2024, og fra 1. juli 2025 kan politiet give tilladelse til overvågning alene for at »fremme trygheden«.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Forbuddet i tv-overvågningslovens § 1, stk. 1 rammer kun PRIVATE – offentlige myndigheders overvågning er ikke omfattet af forbuddet, men begrænses af de almindelige forvaltningsretlige krav om saglighed og proportionalitet.
- 02** Den stedlige afgrænsning (»gade, vej, plads eller lignende område, som benyttes til almindelig færdsel«) fortolkes efter forarbejderne i lyset af normalpolitivedtægtens vejbegreb og færdselslovens § 1 – det er UDEN betydning, om vejen vejretligt er privat eller offentlig.
- 03** »Tv-overvågning« kræver vedvarende eller regelmæssigt gentagen PERSONovervågning; kameraer opsat for at kontrollere en maskines funktion eller iagttage dyr falder uden for loven, og det samme gør enkeltstående fotografering af en bestemt begivenhed.
- 04** Selve OPSÆTNINGEN af et kamera med henblik på overvågning er sidestillet med overvågning, jf. § 1, stk. 2, 2. pkt. – begrundelsen i forarbejderne er bevis tekniske hensyn, fordi forsøg ikke kan straffes ved en bøde-strafferamme.
- 05** Loven gælder kun fjernbetjente eller automatisk virkende apparater; kameraer, der manøvreres på stedet – herunder almindelige film- og fotooptagelser – falder helt uden for loven.

- 06** Tv-overvågningsloven regulerer ikke lydsiden; hemmelig aflytning og optagelse af samtaler er reguleret i straffelovens § 263, stk. 2, nr. 2, og overvågning af ikke frit tilgængelige steder i § 264 a.
- 07** Skiltning efter §§ 3 og 3 a fritager ikke for GDPR's oplysningspligt – § 3 b fastslår udtrykkeligt, at forordningens artikel 14 og databeskyttelseslovens § 22 gælder uanset skiltning, og Datatilsynet har gentagne gange kritiseret skilte, der kun viser et kameraikon og et telefonnummer.
- 08** Videregivelse af optagelser fra kriminalitetsforebyggende tv-overvågning kan efter § 4 c, stk. 1 kun ske ved udtrykkeligt samtykke, når det følger af lov, eller til politiet i kriminalitetsopklarende øjemed – samtykkekravet forudsætter samtykke fra SAMTLIGE personer på optagelsen.
- 09** Deling af overvågningsbilleder på en åben Facebook-side opfylder aldrig kravet i § 4 c, stk. 2, nr. 4 om et LUKKET system, og bødeniveauet ligger efter landsretspraksis omkring 20.000 kr. selv ved kort eksponering og små virksomheder.
- 10** Sløring, der ikke reelt fjerner genkendeligheden – fx en hvid bjælke over øjnene på en person med usædvanlig påklædning – gør ikke videregivelsen lovlig.
- 11** Optagelser skal slettes senest 30 dage efter, at de er foretaget, jf. § 4 c, stk. 4; længere opbevaring kræver en konkret tvist, en indgivet politianmeldelse eller behandling efter § 4 c, stk. 2 – og ved tvist skal den, tvisten vedrører, underrettes inden fristens udløb.
- 12** Det er i strid med gennemsigtighedsprincippet i GDPR art. 5, stk. 1, litra a at slette optagelser i nær tilknytning til, at en indsigtsanmodning afslås, fordi den registrerede derved afskæres fra at få afslaget efterprøvet.
- 13** En dataansvarlig kan ikke kræve, at en indsigtsanmodning UDTRYKKELT nævner tv-overvågning – en generel anmodning omfatter også overvågningsoptagelser, og den dataansvarlige skal aktivt sikre dem inden 30-dages fristen.
- 14** Afslag på indsigt i overvågningsoptagelser kræver en KONKRET vurdering; generelle henvisninger til kameraplaceringer og blinde vinkler bærer kun ved store arrangementer med reel risiko for uroligheder.
- 15** Overtrædelse af § 1 og af skiltepligten straffes efter § 5, stk. 1 alene med bøde, mens privates overtrædelse af § 4 c efter § 5, stk. 2 kan straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder – en skærpelse indført i 2018 for at afstemme niveauet med databeskyttelsesforordningen.
- 16** Sager om overtrædelse af § 4 c må efter Rigsadvokatmeddelelsen ikke afgøres med bødeforelæg, før sanktionsniveauet er tilstrækkelig afklaret i retspraksis, og tiltaleespørgsmålet skal forelægges både Datatilsynet og statsadvokaten.

§ 1 Forbuddet i § 1 og legaldefinitionen af »tv-overvågning«

Lovens kerne er kort. Efter [tv-overvågningslovens § 1, stk. 1](#) må »private ikke foretage tv-overvågning af gade, vej, plads eller lignende område, som benyttes til almindelig færdsel«. Begrebet defineres i [§ 1, stk. 2](#)

som »vedvarende eller regelmæssigt gentagen personovervågning ved hjælp af fjernbetjent eller automatisk virkende tv-kamera, fotografiapparat eller lignende apparat«, og reglerne finder tilsvarende anvendelse på selve **opsætningen** af et sådant apparat med henblik på overvågning.

Fire afgrænsninger følger direkte af forarbejderne til den oprindelige lov fra 1982, og de er stadig den autoritative fortolkningsnøgle:

- **Den stedlige afgrænsning.** Forarbejderne knytter »gade, vej, plads eller lignende område« til vejbegrebet i normalpolitivedtægtens § 2 og henviser subsidiært til færdselslovens § 1:

»Det er uden betydning for anvendelsen af den foreslåede forbudsregel, om vejen m.v. efter vejlovgivningen er privat eller offentlig, idet denne afgrænsning navnlig er båret af økonomiske hensyn (vedligeholdelsespligten). Overvågning af veje, der er private i denne forstand, vil således også kunne være omfattet af forbudsreglen.«

- **Der skal være tale om personovervågning.** Udtrykket »vedvarende eller regelmæssigt gentagen personovervågning« indebærer efter forarbejderne, at »iagttagelse eller optagelse sker for at føre kontrol med personer og deres adfærd«. Kameraer, der opsættes for at kontrollere fx en maskines funktion eller for at iagttage dyrs adfærd i naturen, falder uden for loven. Det samme gælder kameraer i banker, som kun optager, hvis kassereren aktiverer en alarmknap – de har ikke »den systematiske karakter, der er forudsætningen for, at der er tale om TV-overvågning«.
- **Der skal være en vis varighed.** »Fotografering af bestemte begivenheder eller begivenhedsforløb vil, selvom de strækker sig over nogen tid, ikke have karakter af overvågning«, mens kameraer, der kun træder i funktion med faste mellemrum eller når personer kommer ind i billedfeltet, er omfattet.
- **Apparatet skal være fjernbetjent eller automatisk virkende.** Kameraer, der manøvreres på stedet – herunder almindelige film- og fotooptagelser – falder helt uden for lovens område.

At selve opsætningen sidestilles med overvågning har en rent processuel begrundelse: strafferammen er bøde, og forsøg kan derfor ikke straffes, jf. straffelovens § 21, stk. 3. Uden reglen ville man »i nogle tilfælde ikke kunne pålægge strafansvar, fordi der ikke kunne føres bevis for, at apparatet faktisk har været benyttet«.

Forbuddet rammer kun **private** – både fysiske og juridiske personer. Offentlige myndigheder er ikke omfattet, men er, som [Betænkning nr. 1483/2006 om tv-overvågning](#) fremhæver, bundet af de almindelige forvaltningsretlige krav om saglighed og proportionalitet.

Antallet af straffesager er beskedent. I **18G-3828/2023** frifandt Retten i Glostrup en tiltalt i en sag om videoovervågning af et offentligt areal og en nabogrund, hvor tiltalen angik [tv-overvågningslovens § 5, stk. 1](#), jf. [§ 1, stk. 1](#), sammenholdt med [straffelovens § 264 a](#), og hvor der tillige var nedlagt påstand efter straffelovens konfiskationsregler – se **18G-3828/2023**.

Grænsen mellem det frit tilgængelige og det ikke frit tilgængelige belyses af [GRL-4853/2023](#), hvor retten skulle vurdere, om politiets videoobservation af uaflåste svalegange i en etageejendom krævede retskendelse:

»Efter beskrivelserne af beliggenheden af og indretningen af ejendommen Adresse og adgangsforholdene til opgangene og svalegangene vurderer retten, at opgange og svalegange er frit tilgængelige i den forstand, som benyttes til vurdering i straffelovens § 264 og § 264 a«

Retten tillagde det vægt, at der var uhindret adgang fra to uaflåste opgange, og gjorde tilladelsen betinget af, at kameraet ikke optog ind ad vinduer og døre mod svalegangen.

LOV

[Straffeloven § 264a](#)
[TV-overvågningsloven § 1, stk. 1-2](#)
[TV-overvågningsloven § 5, stk. 1](#)

PRAKSIS

Byretten · Frifindelse i sag om ulovlig videoovervågning af offentligt areal og nabogrund

06.05.2024

Byretten · Kendelse om politiets adgang til videoobservation på frit tilgængelige svalegange uden retskendelse

26.04.2023

Undtagelserne i § 2 – hvornår private alligevel må overvåge færdselsarealer

§ 2, stk. 1 opregner fem undtagelser fra forbuddet. De vigtigste er:

Nr.	Hvem/hvad	Betingelse
1	Tankstationer, fabriksområder, overdækkede butikcentre og lignende erhvervsområder	Overvågningen foretages af den, der har rådighed over området
2	Pengeautomater, vekselaautomater og pengetransportbiler	Rådighedshaveren overvåger, og kameraet er alene rettet mod personer i umiddelbar nærhed
3	Pengeinstitutter, spillekasinoer, hotel- og restaurationsvirksomheder, engros- og detailbutikker samt butikcentre	Bl.a. arealer i tilknytning til egne indgange og facader, når overvågningen er klart nødvendig af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse
4	Egne indgange, facader, indhegninger m.v.	Kun hvis overvågningen ikke er forbundet med optagelse
5	Overvågning nødvendig af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse efter regler udstedt i medfør af § 2, stk. 6	Midlertidige regler fastsat af justitsministeren

Sondringen i nr. 4 mellem overvågning med og uden optagelse går tilbage til 1982-forarbejderne, hvor det anføres, at det ved overvågning af egne indgange og facader »ikke eller kun med betydelige vanskeligheder [kan] undgås, at vejarealer m.v. kommer med på billedet«, mens synspunkterne om privatlivets fred »får imidlertid på grund af risikoen for misbrug særlig vægt, når det drejer sig om TV-overvågning, der er forbundet med sådan billedoptagelse«.

Hertil kommer tre tilladelsesordninger, hvor politiet efter ansøgning kan fravige forbuddet, jf. [§ 2, stk. 2](#) (boligorganisationer og foreninger, der repræsenterer husstandene i et boligområde), [stk. 3](#) (ejere af idrætsanlæg) og [stk. 4](#) (private, hvor det er nødvendigt for at imødegå en sikkerhedstrussel). Fælles for alle tre er, at **en tilladelse højst kan gives for 5 år ad gangen**, og for stk. 4 gælder yderligere, at optagelser alene må videregives til politiet. Kompetencen er henlagt til politidirektøren i Midt- og Vestjyllands Politi, jf. [bekendtgørelse om behandling af sager om tilladelse til tv-overvågning § 1](#).

To vedtagne ændringer er endnu ikke rullet ind i lovbekendtgørelsen og skal derfor læses ind i teksten:

- Ved lov nr. 665 af 11. juni 2024 (i kraft 1. juli 2024) udgik ordet »umiddelbar« af § 2, stk. 1, nr. 3, litra b, [§ 2 c, stk. 1](#) og [§ 2 d, stk. 1](#). Forarbejderne er utvetydige om virkningen: hvor »umiddelbar tilknytning« hidtil dækkede et areal på op til ca. 30 m fra egne indgange og facader, udvides rækkevidden til **ca. 100 m**. Kravet om, at overvågningen skal være »klart nødvendig af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse«, opretholdes, og forarbejderne understreger, at det »fortsat ikke [vil] være lovligt at foretage tv-overvågning ind i private hjem eller på andre private områder«.

- Ved **lov nr. 735 af 20. juni 2025** (i kraft 1. juli 2025) ændredes betingelsen i § 2, stk. 2 og 3 fra, at overvågningen skal være »væsentlig af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse«, til at den »kan fremme trygheden«. Efter forarbejderne kan der bl.a. lægges vægt på, om der er tale om »en type område, der generelt set opleves som mere utrygt for borgerne end andre steder, f.eks. baggårde, tunneller, parkeringsområder m.v.«, og på henvendelser fra beboere, lokale erhvervsdrivende og trafikselskaber. En enkeltstående utryghedsepisode er dog ikke tilstrækkelig, medmindre der samtidig er begået kriminalitet.

At undtagelsen i § 2, stk. 1, nr. 1 og 3 rækker videre end blot det fysiske areal, illustreres af Datatilsynets afgørelse i [2025-832-0031](#) om 7-Eleven-butikker på jernbanestationer, hvor tilsynet fandt overvågningen berettiget, men fastsatte en klar begrænsning for brugen af optagelserne:

»gennemsyn af optagelser med henblik på at kunne gøre retskrav gældende over for medarbejdere alene kan ske ved begrundet mistanke om grovere overtrædelser af interne retningslinjer og regler, som ikke kan prøves ved mindre indgribende midler«

LOV

TV-overvågningsloven § 2, stk. 1-4

TV-overvågningsloven § 2c, stk. 1

TV-overvågningsloven § 2d, stk. 1

PRAKSIS **Datatilsynet** · Tv-overvågning af medarbejdere hos DSB Service & Retail A/S var berettiget af hensyn til sikkerhed 30.09.2025

§ 3 Offentlige myndigheder, kommuner og POLCAM-registreringen (§§ 2 a–2 e)

Offentlige myndigheder er ikke omfattet af forbuddet i § 1, men loven regulerer alligevel deres overvågning på tre punkter.

Kommunernes tryghedsovervågning. Efter § 2 a kan en kommunalbestyrelse efter drøftelse med politidirektøren og med henblik på at fremme trygheden overvåge offentlig gade, vej og plads, som ligger i nær tilknytning til et område, der tv-overvåges efter § 2, stk. 2. Bestemmelsen blev indsat ved **lov nr. 422 af 10. maj 2011**. Ved lov nr. 735 af 20. juni 2025 er betingelsen om, at boligområdet selv skal være tv-overvåget, ophævet, så kommunen kan overvåge i nær tilknytning til **et boligområde** – forudsat at der »er en vis sammenhæng mellem forholdene i boligområdet og kommunens begrundelse for at opsætte tv-overvågningen«. § 2 c giver en tilsvarende adgang omkring restaurationsvirksomheder, med den modifikation at politidirektøren kan afvise eller udskyde overvågningen, når det er »klart nødvendigt af hensyn til politiets virksomhed«.

Myndighedernes egne facader. § 2 d tillader offentlige myndigheder at overvåge arealer i tilknytning til egne bygningers indgange og facader, når det er klart nødvendigt af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse – og politiet kan meddele **pålæg** herom, som ikke kan påklages administrativt. Forarbejderne nævner som eksempler myndigheder beskæftiget med kritisk infrastruktur, sensitive oplysninger, farlige kemikalier eller våben og eksplosivstoffer, og forudsætter at myndighederne selv finansierer overvågningen.

Registreringspligten. § 2 e, indsat ved **lov nr. 802 af 9. juni 2020**, pålægger både private og offentlige myndigheder, der overvåger færdselsarealer, at registrere sig i politiets register over tv-overvågningskameraer (POLCAM) og at registrere væsentlige ændringer. Forarbejderne præciserer, at »inden for rimelig tid« normalt betyder **inden for 2 uger** fra kameraet er monteret og aktiveret, at der kun skal registreres navn og adresse, og at der kun foretages én registrering pr. aktør. Ophører overvågningen – fx fordi aktøren ikke længere har

forretningssted på adressen – udløser det registreringspligt, mens midlertidige driftsstop ikke gør. For allerede etableret overvågning var fristen 1. september 2021, jf. [bekendtgørelse om fastsættelse af seneste tidspunkt for obligatorisk registrering af tv-overvågning § 1](#). Manglende registrering straffes med bøde efter § 5, stk. 1.

At særlovgivning kan sætte tv-overvågningsloven ud af kraft, viser Datatilsynets afgørelse i [2025-31-1798](#) om strækningsbaseret hastighedsmåling på Storebæltsbroen. A/S Storebæltsforbindelsen kunne henvise til, at § 17, stk. 1, i lov om Sund og Bælt Holding A/S udtrykkeligt undtager selskabet fra tv-overvågningsloven og giver selvstændig hjemmel til overvågning med registrering og opbevaring af billeder, forudsat der skiltes. Datatilsynet fandt behandlingen lovlig og lagde vægt på, at målingerne ikke tjener som politimæssig hastighedskontrol, men som trafiksikkerhedsmæssigt værktøj:

»Efter en samlet vurdering finder Datatilsynet ikke grundlag for at tilsidesætte A/S Storebæltsforbindelsens vurdering af, at behandlingen af personoplysninger i forbindelse med strækningsbaserede hastighedsmålinger af trafikken på Storebæltsbroen kan ske på grundlag af §§ 3 og 17 i lov om Sund og Bælt Holding A/S«

Offentlige myndigheders egen efterlevelse er ikke uproblematisk: i [2019-421-0034](#) udtalte Datatilsynet kritik af Nævnenes Hus for mangelfuld oplysningspligt om bl.a. tv-overvågning af medarbejdere.

LOV

[TV-overvågningsloven § 2a](#)[TV-overvågningsloven § 2c](#)[TV-overvågningsloven § 2d](#)[TV-overvågningsloven § 2e, stk. 1-2](#)

PRAKSIS

Datatilsynet · Lovlighed af sektionskontrol og automatisk hastighedsmåling på Storebæltsbroen

09.10.2025

Datatilsynet · Kritik af Nævnenes Hus for mangelfuld oplysningspligt ved tv-overvågning og logning

07.08.2020

Skiltepligten i §§ 3 og 3 a – og § 3 b's kobling til GDPR's oplysningspligt

§ 4

Skiltepligten er symmetrisk. Efter [§ 3, stk. 1](#) skal private, der overvåger steder eller lokaler, hvortil der er almindelig adgang, eller arbejdspladser, »ved skiltning eller på anden tydelig måde give oplysning herom«. Den enslydende pligt for offentlige myndigheder står i [§ 3 a, stk. 1](#). Undtagelserne er få og præcise: skiltning kræves ikke ved overvågning af pengetransportbiler eller ved overvågning uden optagelse af egne indgange og facader ([§ 3, stk. 2](#)), og ikke ved overvågning forestået af politiet eller kriminalforsorgen eller med henblik på beskyttelse af militære anlæg ([§ 3 a, stk. 2](#)).

Det afgørende praksispunkt er, at skiltning **ikke** er tilstrækkelig. [§ 3 b](#), indsat ved [lov nr. 506 af 23. maj 2018](#), fastslår, at [GDPR art. 14](#) og [databeskyttelseslovens § 22](#) gælder »uanset en eventuel skiltning i medfør af §§ 3 og 3 a«. Datatilsynet har bygget en stram praksis på denne kobling.

I [2019-41-0043](#) informerede SIF Gruppen A/S sine ca. 400 berørte medarbejdere om tv-overvågning udelukkende via skilte med et kameraikon, teksten »tv-overvågning«, virksomhedens navn og et telefonnummer til dørvagten. Datatilsynet udtalte **alvorlig kritik**: skiltningen oplyste hverken om kontrolformålet eller om de registreredes rettigheder, og

»Henset til at kontrolformålet efter Datatilsynets vurdering ikke har været tilstrækkeligt gennemsigtigt for medarbejderne finder tilsynet endvidere, at SIF Gruppen A/S' information omkring tv-overvågning [...] ikke har levet op til det grundlæggende princip om gennemsigtighed i forordningens artikel 5, stk. 1, litra a.«

Samme linje i [2019-421-0034](#), hvor Datatilsynet udtrykkeligt fastslog forholdet mellem de to regelsæt:

»Det følger af *TV-overvågningsloven § 3 b*, at bestemmelsen i databeskyttelsesforordningens artikel 14 gælder uanset en eventuel skiltning i medfør af lovens §§ 3 og 3 a.«

Afgørelsen indeholder desuden en henstilling af selvstændig betydning for arbejdspladser: nye kontrolforanstaltninger bør som hovedregel varsles over for de ansatte **senest 6 uger, inden de iværksættes**.

Hvor skiltningen omvendt er tilrettelagt som en lagdelt model, holder den. I [2023-41-0015](#) undersøgte Datatilsynet tre parkeringsselskabers brug af automatisk nummerpladegenkendelse (ANPR). Parkzone A/S slap uden kritik, fordi kerneoplysningerne fremgik af fysisk skiltning ved indkørsel med kort URL og QR-kode, mens den fulde persondatapolitik var linket direkte i betalingspåkravet. To øvrige selskaber blev derimod kritiseret, og tilsynet formulerede den generelle regel:

»Det er Datatilsynet opfattelse, at den dataansvarlige skal tage aktive skridt for at opfylde oplysningspligten. Det er dermed ikke nok at have oplysningerne liggende på en hjemmeside.«

Afgørelsen indeholder også en vigtig kvalifikation: hvor ANPR-teknologien alene bruges til drift og opkrævning og **ikke** i kriminalitetsforebyggende øjemed, aktiveres § 4 c's særregler ikke – behandlingen bedømmes så udelukkende efter forordningens almindelige regler.

LOV

[Databeskyttelsesloven § 22](#)[TV-overvågningsloven § 3, stk. 1-2](#)[TV-overvågningsloven § 3a, stk. 1-2](#)[TV-overvågningsloven § 3b](#)

PRAKSIS

Datatilsynet · Datatilsynets kontrol af oplysningspligt ved brug af automatisk nummerpladegenkendelse hos parkeringsselskaber

31.01.2024

Datatilsynet · Alvorlig kritik af SIF Gruppen A/S for mangelfuld opfyldelse af oplysningspligten

07.08.2020

Datatilsynet · Kritik af Nævnenes Hus for mangelfuld oplysningspligt ved tv-overvågning og logning

07.08.2020

Hovedreglen om videregivelse i § 4 c, stk. 1 – samtykke, lov eller politiet

[§ 4 c, stk. 1](#) er lovens skarpeste bestemmelse. Billed- og lydoptagelser med personoplysninger, der optages i forbindelse med tv-overvågning i **kriminalitetsforebyggende øjemed**, må kun videregives, hvis den registrerede har givet udtrykkeligt samtykke, hvis videregivelsen følger af lov, eller hvis den sker til politiet i kriminalitetsopklarende øjemed. Bestemmelsen viderefører persondatalovens § 26 a og blev flyttet ind i tv-overvågningsloven ved [lov nr. 506 af 23. maj 2018](#).

Forarbejderne definerer anvendelsesområdet bredt og sætter samtidig en klar tærskel for samtykkekravet:

»Tv-overvågningsoptagelser i kriminalitetsforebyggende øjemed vil bl.a. sige tv-overvågning, som foretages med henblik på at forebygge kriminalitet, sikre tryghed for personer, der befinder sig i området, samt sikring af bevismateriale og dermed oplysninger til brug for politiets efterforskning i tilfælde af kriminalitet.«

»Samtykkereglen i nr. 1 indebærer, at der skal indhentes samtykke fra samtlige de personer, der er på optagelsen. I tilfælde, hvor der er flere personer på optagelsen, skal der således foreligge samtykke fra dem alle.«

Er det ikke muligt, må den dataansvarlige enten indskrænke videregivelsen til den del af optagelsen, hvor de samtykkende personer er, eller anonymisere de øvrige – fx ved billedbeskæring. Forarbejderne

fremhæver udtrykkeligt, at der sættes »snævre grænser for videregivelse af personoplysninger, der hidrører fra denne form for tv-overvågning, end hvad der gælder efter de almindelige behandlingsregler i databeskyttelsesforordningen«.

Bestemmelsen regulerer **kun videregivelse**, ikke om der overhovedet må overvåges. Som forarbejderne udtrykker det, reguleres privates adgang til at foretage tv-overvågning med billedoptagelse fortsat i §§ 1 og 2 (frit tilgængelige steder) og i straffeloven (ikke frit tilgængelige steder), mens lydoptagelser slet ikke er reguleret i tv-overvågningsloven, men i [straffelovens § 263](#).

Rækkevidden er samtidig begrænset til selve optagelserne. Det viser [2023-832-0081](#), hvor en købmand i en Meny-butik efter en videogennemgang mundtligt oplyste butikschefen i et nabolokale om, at klageren var bortvist på grund af »berigelseskriminalitet«. Datatilsynet fravalgte at behandle forholdet efter § 4 c, fordi der ikke var dokumentation for, at selve billedoptagelserne var delt, men udtalte **alvorlig kritik** efter [databeskyttelseslovens § 8, stk. 4](#):

»Datatilsynet finder, at beskrivelsen af det strafbare forhold, som var årsagen til klagers bortvisning, ikke var nødvendig for at varetage virksomhedens legitime interesse, hvorfor videregivelsen af denne oplysning ikke kunne ske med hjemmel i databeskyttelseslovens § 8, stk. 4.«

En neutral meddelelse om, at den pågældende var bortvist fra arealet, ville have været tilstrækkelig.

Også den interne håndtering rammes af reglerne. I [2020-441-4652](#) havde en vagt hos Salling Group A/S lukket en tidligere ansat ind i portnerlokalet og givet vedkommende adgang til at se og optage overvågningsmateriale af sin ekskæreste. Datatilsynet fandt ikke virksomheden ansvarlig for sikkerhedsbruddet – medarbejderen havde handlet »bevidst og mod bedre vidende« og »udover, hvad der med rimelighed kunne forventes« – men udtalte kritik for, at bruddet først blev anmeldt 10 dage efter, at virksomheden fik kendskab til det.

LOV

[Databeskyttelsesloven § 8, stk. 4](#)[Straffeloven § 263, stk. 2](#)[TV-overvågningsloven § 4c, stk. 1](#)

PRAKSIS **Datatilsynet** · Købmand i Meny får alvorlig kritik for ulovlig videregivelse af oplysninger om strafbare forhold 05.09.2023

Datatilsynet · Kritik af manglende sikkerhed og underretning ved uautoriseret adgang til videoovervågningssystem 18.06.2020

Delingsordningen for erhvervsdrivende i § 4 c, stk. 2–3 og kravet om et lukket system

§ 6

[§ 4 c, stk. 2](#) er den eneste undtagelse fra hovedreglen, og den er bygget op af fire **kumulative** betingelser, som forarbejderne til [lov nr. 506 af 23. maj 2018](#) udfylder detaljeret:

1. **Optagelsen skal vise en formodet gerningsperson** til en berigelsesforbrydelse el.lign. af ikke bagatelagtig karakter mod den erhvervsdrivende selv. Ved berigelsesforbrydelser forstås straffelovens §§ 276-289 a, og »eller lignende« dækker nært beslægtede forbrydelser som brugstyveri. Kravet om formodning indebærer, at der »skal være en betydelig grad af sikkerhed hos den erhvervsdrivende for, at personen [...] rent faktisk er gerningspersonen«.
- 2.

Politianmeldelse senest samme dag. Trækkes anmeldelsen tilbage, eller finder politiet den grundløs, er betingelsen ikke længere opfyldt, og optagelsen må ikke længere fremgå af systemet. Betingelsen kan ikke opfyldes ved anmeldelse for en anden forbrydelse.

3. **Konkrete grunde til at tro på gentagelse** mod netop den kreds, optagelserne deles med. Kredsen skal »i videst muligt omfang begrænses geografisk« og til den type erhvervsdrivende, der reelt er i risiko – det er ikke nok, at det ikke kan udelukkes, at gerningspersonen slår til igen.
4. **Videregivelse i et lukket system** inden for organisationen eller en erhvervsorganisation, hvor vurderingen foretages af en eller flere kvalificerede fagpersoner, og hvor adgangen er begrænset til et fåtal autoriserede personer.

Bagatelgrænsen er kvantificeret i forarbejderne: det er »ikke tilstrækkeligt [...] hvis der er tale om et simpelt butikstyveri af et par poser slik og en sodavand«, mens butikstyveri eller forsøg herpå **for en værdi på over 500 kr.** isoleret set opfylder kriteriet. Under 500 kr. kan kriteriet være opfyldt på grund af udførelsesmåden – fx gentagelsestilfælde, professionel eller organiseret karakter, røveri, betalingskortsvindel eller »kassedyk«.

Kravet om et lukket system er præcist afgrænset:

»At videregivelsen skal ske inden for et lukket system indebærer, at videregivelsen ikke vil kunne ske på en hjemmeside på internettet, herunder i lukkede grupper på sociale netværk, såsom facebook og twitter. Videregivelsen vil derimod kunne ske via et sikkert intranet.«

Oveni kommer en forudgående myndighedskontrol: efter [§ 4 c, stk. 3](#) skal den systemansvarlige **indhente tilladelse fra Datatilsynet**, før videregivelse i systemet iværksættes, og tilsynet kan fastsætte vilkår – fx om sletning efter en vis periode. Forarbejderne overlader det til Datatilsynet i hvert enkelt tilfælde at vurdere formålet »i forhold til den risiko for krænkelse af privatlivets fred, som oprettelse og brugen af systemet kan medføre«.

Denne model for forudgående tilladelse med vilkår kendes også fra tilstødende områder. I [2024-51-0014](#) meddelte Datatilsynet Superligaklubberne tilladelse til automatisk ansigtsgenkendelse ved indgangene med henblik på at håndhæve karantæner, men afslog for 1. divisions vedkommende:

»anvendelse af automatisk ansigtsgenkendelse (og herved behandlingen af biometriske data) generelt i 1. division [kan ikke] anses for at stå i rimeligt forhold til formålet med behandlingen«

Tilladelsen blev knyttet til en række vilkår, herunder øjeblikkelig irreversibel sletning af biometriske skabeloner fra personer uden karantæne, forbud mod automatiske afgørelser uden manuel verifikation og krav om tydelig skiltning og en forudgående konsekvensanalyse.

LOV

[TV-overvågningsloven § 4c, stk. 2-3](#)

PRAKSIS

Datatilsynet · Fodboldklubber i Superligaen får grønt lys til ansigtsgenkendelse til bekæmpelse af karantæneramte tilskuere

16.07.2025

§ 7 Bødeniveauet for ulovlig videregivelse – Facebook-dommene efter § 5, stk. 2

Den mest afklarede domspraksis på området angår erhvervsdrivende, der har lagt overvågningsbilleder af formodede tyve ud på deres **åbne** Facebook-side. Sådanne opslag opfylder aldrig kravet om et lukket system i § 4 c, stk. 2, nr. 4, og falder derfor tilbage på hovedreglen i stk. 1, der er strafsanktioneret i § 5, stk. 2 med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Begge landsretsdomme lander på **20.000 kr.:**

Sag	Faktum	1. instans	Landsret
V.L. S-0332-21 (29. juni 2021)	Vinstue delte fotos af to formodede rosentyve; opslaget lå ca. 20 minutter	5.000 kr.	20.000 kr.
S-1071-21 (24. marts 2022)	Motorcykelhandel delte tre fotos af formodet tyv med hvid bjælke over øjnene; opslaget lå ca. 20 timer	10.000 kr.	20.000 kr.

I **V.L. S-0332-21** krævede anklagemyndigheden 50.000 kr. Vestre Landsret citerede lovmotiverne til 2018-skærpsen:

»Med henblik på at afstemme dette lovforslag med forslaget til databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen foreslås det imidlertid, at bødeniveauet forhøjes væsentligt i forhold til det nuværende bødniveau efter persondataloven... Udmåling af straf efter bestemmelsen skal således ske forholdsmæssigt i forhold til strafniveauet for overtrædelser af databeskyttelsesloven og databeskyttelsesforordningen.«

Landsretten vejede derefter:

- **Skærpende:** den tilsigtede væsentlige forhøjelse af bødeniveauet, karakteren af oplysningerne (to identificerbare kvinder under et formodet strafbart forhold), den forsætlige videregivelse til en ubestemt kreds på en åben Facebook-side, og at overtrædelserne var begået af en virksomhed.
- **Formildende:** den korte eksponering (ca. 20 minutter), den begrænsede skadevirkning, og at videregivelsen ikke skete af kommercielle hensyn eller til markedsføring.

Landsretten afviste, at forordningens eget bødesystem skulle tillægges direkte betydning, når der ikke var rejst tiltale efter forordningen.

I **S-1071-21** var forsøget på sløring med en hvid bjælke over øjnene ikke tilstrækkeligt. Begge instanser lagde til grund, at manden var fuldt genkendelig – ikke kun på grund af det eksponerede ansigtsområde, men også på grund af en helt usædvanlig påklædning (mørkegrå kittel og turkis bandana) – og genkendeligheden blev bekræftet i praksis, da flere umiddelbart identificerede ham og kontaktede butikken. Byretten formulerede beskyttelseshensynet:

»Selv om retten kan have sympati for, at man som forretningsdrivende føler sig forurettet ved butikstyveri, er reglerne i databeskyttelsesloven indført for at sikre den enkelte person mod uberettiget at risikere - på facebook eller tilsvarende steder - at blive beskyldt for kriminalitet eller andet, som man måske slet ikke har gjort.«

Skærpende indgik det, at selskabet allerede i 2017 var straffet med 5.000 kr. for et næsten identisk forhold; formildende indgik den lange sagsbehandlingstid, forsøget på censurering og virksomhedens beskedne størrelse.

Mønsteret er dermed klart: den korte eksponering og forsøg på sløring trækker ned, men aldrig ned under det niveau, lovgiver tilsigtede i 2018; og hverken desperation efter gentagne tyverier eller et ønske om at få den stjålne genstand tilbage er en gyldig undskyldning.

LOV	TV-overvågningsloven § 4c, stk. 1-2	TV-overvågningsloven § 5, stk. 2	
PRAKSIS	Landsretten · Virksomhed idømt bøde for at offentliggøre tv-overvågningsbilleder af formodet butikstyv på Facebook i strid med databeskyttelsesreglerne		24.03.2022
	Landsretten · Virksomhed fik bøde for deling af overvågningsfotos af formodede tyve på Facebook		29.06.2021

30-dages slettefristen i § 4 c, stk. 4–5 og adgangen til forlænget opbevaring

§ 8

[§ 4 c, stk. 4](#) pålægger den dataansvarlige at slette optagelser fra kriminalitetsforebyggende tv-overvågning **senest 30 dage** efter, at de er foretaget. Reglen er en positiv fravigelse af [GDPR art. 5, stk. 1, litra e](#) om opbevaringsbegrænsning, og forarbejderne forklarer, hvorfor der overhovedet gives 30 dage:

»30 dages fristen [...] skal bl.a. ses i lyset af, at det for efterforskningen af visse former for kriminalitet i praksis kan være nødvendigt at have adgang til optagelser foretaget en vis kortere periode forud for selve det tidspunkt, hvor kriminaliteten er begået. F.eks. gælder det med hensyn til tilfælde, hvor en røver i perioden forud for røveriet har foretaget rekognoscering på stedet.«

Fristen er dog et **maksimum**, ikke en ret til at gemme i 30 dage: »samtidig tilsiger almindelige databeskyttelseshensyn, at der sker sletning på et tidligere tidspunkt, hvis vedkommende dataansvarlige vurderer, at der ikke er behov for yderligere opbevaring«. Reglen omfatter kun billed- og lydoptagelser – skriftlige notater om optagelsen kan opbevares længere efter forordningens almindelige regler.

[§ 4 c, stk. 5](#) rummer tre undtagelser, hvor længere opbevaring er tilladt:

- **En indgivet anmeldelse om strafbart forhold** – indsat ved [lov nr. 802 af 9. juni 2020](#). Forarbejderne forudsætter, at det senest ved 30-dages fristens udløb kan dokumenteres, at anmeldelse er indgivet, fx ved kopi af kvittering, og at optagelserne slettes, når overdragelsen til politiet har fundet sted. Der mindes udtrykkeligt om straffelovens § 165 om falsk anmeldelse.
- **En konkret tvist** – fx en sag om bortvisning af en medarbejder. Her gælder to selvstændige pligter: den dataansvarlige skal **inden for 30-dages fristen** underrette den, tvisten vedrører, og på anmodning udlevere en (anonymiseret) kopi af optagelsen.
- **Behandling i kriminalitetsforebyggende øjemed efter stk. 2** – her er der til forskel fra tvist-tilfældene ikke krav om at udlevere kopi til den formodede gerningsperson.

Bestemmelsen hjemler kun opbevaring af optagelser af den, tvisten vedrører; »overskudsinformation« om andre skal undgås ved anonymisering i videst muligt omfang.

Slettefristen kolliderer i praksis med indsichtsretten. I [2019-32-0670](#) havde DSB ikke sikret videooptagelser, fordi klageren efter DSB's opfattelse ikke udtrykkeligt havde bedt om indsigt i dem – optagelserne blev automatisk slettet efter 30 dage. Datatilsynet **indskærpede**:

»Datatilsynet skal indskærpe over for DSB, at der ikke kan stilles krav om, at en registreret udtrykkeligt skal anmode om at få indsigt i de personoplysninger, som DSB måtte behandle om en registreret i forbindelse med tv-overvågning.«

Er den dataansvarlige i tvivl om anmodningens omfang, må denne i stedet bede den registrerede om at præcisere.

Endnu skarpere i [2023-31-0053](#), hvor en natklub slettede optagelserne, mens klagen over indsigtssafslaget verserede hos Datatilsynet. Der blev udtalt **alvorlig kritik**:

»Det er Datatilsynets opfattelse, at det er i strid med princippet om lovlighed, rimelighed og gennemsigtighed i databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra a, hvis den dataansvarlige sletter oplysninger om den registrerede i nær tilknytning til, at den registreredes anmodning om indsigt afslås, idet den dataansvarlige derved uretmæssigt afskærer den registrerede muligheden for at få efterprøvet, om den registrerede har ret til at få indsigt i oplysningerne, ved Datatilsynet og domstolene.«

At slettefristen omvendt kan udgøre en legitim grænse for indsigtsretten, fremgår af [2018-832-0009](#), hvor Datatilsynet afviste en klage over manglende indsigt med henvisning bl.a. til § 4 c, stk. 4.

LOV

[TV-overvågningsloven § 4c, stk. 4-5](#)

PRAKSIS

Datatilsynet · Alvorlig kritik af natklub for manglende indsigt i og sletning af tv-overvågning	24.06.2024
Datatilsynet · Alvorlig kritik af DSB for manglende overholdelse af frister for indsigtsanmodninger	18.11.2019
Datatilsynet · Afvisning af klage over manglende indsigt i tv-overvågningsbilleder hos privat virksomhed	18.06.2019

Indsigt i egne overvågningsbilleder – hvornår kan udlevering nægtes?

Tv-overvågningsloven indeholder ingen selvstændig indsigtsret; den følger af [GDPR art. 15](#) med de undtagelser, der er hjemlet i [databeskyttelseslovens § 22](#). Datatilsynets praksis tegner en klar hovedregel med snævre undtagelser.

Tredjemand på optagelsen er ikke i sig selv en afvisningsgrund. I [2018-832-0004](#) havde Wash World ApS afvist at udlevere optagelser til en kunde, der skulle dokumentere en bilskade over for sit forsikringsselskab, under henvisning til, at optagelserne viste tredjemand og til virksomhedens interne politik. Materialet blev først udleveret mere end tre måneder senere. Datatilsynet udtalte **alvorlig kritik** og fastslog pligten til at afhjælpe problemet teknisk:

»Hvis der i tv-overvågningsoptagelserne indgår oplysninger om andre personer, skal den dataansvarlige således sløre eller på anden måde fjerne dem f.eks. ved billedbeskæring.«

Hensynet til egen procesposition bærer ikke. I [2020-31-3586](#) afviste et forsikringsselskab at udlevere overvågnings- og observationsmateriale om en skadelidt med henvisning til en forventet retssag og en verserende politianmeldelse. Datatilsynet udtalte alvorlig kritik og meddelte påbud om fuld indsigt:

»Det forhold, at de indsamlede personoplysninger med stor sandsynlighed vil kunne inddrages i forbindelse med eventuelle retstvister mod [forsikringsselskab], udgør således ikke et så afgørende hensyn til [forsikringsselskabs] interesser, at de faktiske personoplysninger, som er indsamlet om klager ved overvågningen af ham, kan undtages fra retten til indsigt, jf. databeskyttelseslovens § 22, stk. 1.«

Tilsynet skelnede mellem objektive oplysninger om den registreredes gøren og laden (som er omfattet af indsigtsretten) og den dataansvarliges egne subjektive vurderinger og interne beslutningsprocesser.

Offentlig sikkerhed kan bære – men kun konkret begrundet. I [2020-832-0028](#) fandt Datatilsynet det berettiget, at DBU og Divisionsforeningen afviste at udlevere optagelser fra pokalfinalen 2020 til en tilskuer, der var administrativt frihedsberøvet under uroligheder. Afgørende var, at udlevering ville afsløre kameraernes placering og blinde vinkler på et stadion med risiko for uroligheder, hvilket kunne bringe tilskuere og sikkerhedspersonale i fare, jf. [databeskyttelseslovens § 22, stk. 2](#). Klageren blev henvist til retsplejelovens regler, hvis han anlagde erstatningssag. Samtidig blev der udtalt kritik for brud på gennemsigtighedsprincippet, fordi der var givet modstridende oplysninger om, hvem der var dataansvarlig.

Afgørelsen må dog læses snævert. I [2023-31-0053](#) påberåbte en natklub sig netop stadion-afgørelsen, men Datatilsynet fandt ikke grundlag for at acceptere et afslag baseret alene på virksomhedens egen sikkerhedsvurdering – den var hverken understøttet af politiet eller anden myndighed, og sagens omfang adskilte sig fra præcedenssagerne på grund af lavere daglig trafiktæthed. Tilsynet fastholdt kravet om en **konkret vurdering af hver enkelt anmodning**, men fandt sig i den konkrete sag afskåret fra at tilsidesætte natklubbens anbringende om ca. 150 andre personers rettigheder, netop fordi optagelserne var slettet og forholdet derfor ikke kunne efterprøves.

LOV	Databeskyttelsesloven § 22, stk. 1-2	TV-overvågningsloven § 4c, stk. 1	
PRAKSIS	Datatilsynet · Alvorlig kritik af natklub for manglende indsigt i og sletning af tv-overvågning		24.06.2024
	Datatilsynet · Afslag på indsigt i tv-overvågningsoptagelser fra fodboldstadion var berettiget		22.06.2022
	Datatilsynet · Alvorlig kritik af forsikringsselskabs manglende efterlevelse af retten til indsigt i billedmateriale		06.09.2021
	Datatilsynet · Alvorlig kritik af DSB for manglende overholdelse af frister for indsigtsanmodninger		18.11.2019
	Datatilsynet · Alvorlig kritik af Wash World ApS for manglende efterlevelse af anmodning om indsigt i tv-overvågning		05.03.2019

§ 10 Politiets henstillinger og pålæg efter §§ 4 a–4 b samt tilsyn og strafansvar efter §§ 4 e og 5

Ved **lov nr. 542 af 8. juni 2006** om styrkelse af indsatsen mod terrorisme fik politiet to redskaber. Efter [§ 4 a](#) kan politidirektøren **henstille**, at offentlige myndigheder eller private foretager tv-overvågning i overensstemmelse med gældende lovgivning. Efter [§ 4 b](#) kan politidirektøren meddele **pålæg** med hensyn til kvaliteten af optagelser og opbevaringen af dem – reglen er en reaktion på, at kriminalitetsbekæmpelsen svækkes, når optagelser er ubrugelige som bevis. Overtrædelse af et pålæg efter [§ 4 b](#) straffes med bøde, jf. [§ 5, stk. 3](#).

Strafbestemmelsen i [§ 5](#) er lagdelt:

Bestemmelse	Hvad rammes	Sanktion
§ 5, stk. 1	§ 1 (forbuddet), § 3, stk. 1 og § 3 a, stk. 1 (skiltepligten) samt § 2 e (POLCAM-registrering)	Bøde
§ 5, stk. 2	Privates overtrædelse af § 4 c (videregivelse, sletning)	Bøde eller fængsel indtil 6 måneder
§ 5, stk. 3	Pålæg efter § 4 b	Bøde

§ 5, stk. 5	Selskaber m.v.	Strafansvar efter straffelovens 5. kapitel
§ 5, stk. 6	–	Ransagning kan ske som i sager, der kan medføre frihedsstraf

Bestemmelsen om ransagning er ikke overflødig: fordi lovens grundstrafferamme er bøde, ville retsplejelovens § 794, stk. 2, ellers afskære fuld ransagningsadgang – hvilket blev udtrykkeligt begrundet i forarbejderne til 1998-ændringen.

Datatilsynets tilsynskompetence er derimod **snæver**. Efter [§ 4 e](#) fører tilsynet kun tilsyn med behandling af personoplysninger omfattet af §§ 4 c og 4 d. Som [Rigsadvokatmeddelelsen om databeskyttelse i straffesager](#) udtrykker det: »Datatilsynet er ikke tilsynsmyndighed i forhold til de øvrige bestemmelser i tv-overvågningsloven.« Forbuddet i § 1 og skiltepligten i §§ 3 og 3 a håndhæves altså af politi og anklagemyndighed, ikke af Datatilsynet.

Anklagemyndigheden har fastlagt en særlig sagsbehandlingsordning for § 4 c-sager. Efter [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet Databeskyttelse – Straffesager, pkt. 3.9.1](#) skal Datatilsynet **høres, inden der træffes afgørelse om tiltalerspørgsmålet**, tilsynets udtalelse skal bl.a. indeholde en udtalelse om sanktionsniveauet, og tiltalerspørgsmålet inkl. strafpåstanden skal forelægges statsadvokaten. Efter [pkt. 3.9.2](#) skal der ved tiltalerejsning som udgangspunkt alene henvises til tv-overvågningslovens regler – ikke tillige til forordningen eller databeskyttelsesloven – og:

»Sagerne må ikke afgøres med bødeforelæg, før bødeniveauet er tilstrækkelig afklaret i retspraksis.«

Sager, hvor anklagemyndigheden ikke får medhold i tiltalen eller strafpåstanden, skal forelægges både statsadvokaten og Datatilsynet inden ankefristens udløb, og alle endelige domme om § 4 c skal sendes til anklagemyndighedens Vidensbase, jf. [pkt. 6.3](#). Endelig fastslår [pkt. 4.4.2](#), at politikredsene skal være opmærksomme på, at der med 2018-ændringen er sket en skærpelse af straffniveauet i forhold til den tidligere persondatalov.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan sættes i kraft ved kongelig anordning, jf. [§ 7](#).

LOV

[TV-overvågningsloven § 4a](#)[TV-overvågningsloven § 4b](#)[TV-overvågningsloven § 4e](#)[TV-overvågningsloven § 5, stk. 1-6](#)[TV-overvågningsloven § 7](#)

PRAKSIS

Landsretten · Virksomhed idømt bøde for at offentliggøre tv-overvågningsbilleder af formodet butikstyv på Facebook i strid med databeskyttelsesreglerne

24.03.2022

Landsretten · Virksomhed fik bøde for deling af overvågningsfotos af formodede tyve på Facebook

29.06.2021

Grænsefladen til straffelovens §§ 263, 264 a og 264 d og til § 11 retsplejelovens § 791 e

Tv-overvågningsloven dækker kun ét udsnit af billedovervågningen, og forarbejderne til [lov nr. 506 af 23. maj 2018](#) opridser selv arbejdsdelingen:

»Som hidtil reguleres private adgang til at foretage tv-overvågning med billedoptagelse i tv-overvågningslovens §§ 1 og 2 (for så vidt angår steder, hvortil der er almindelig adgang mv.) og straffeloven (for så vidt angår tv-overvågning af ikke frit tilgængelige steder). Spørgsmålet om adgangen til at foretage lydoptagelse er ikke reguleret i tv-overvågningsloven, men i straffeloven«

De tre centrale nabobestemmelser er:

- **Straffelovens § 264 a** – bøde eller fængsel indtil 6 måneder for uberettiget at fotografere eller ved kikkert eller andet apparat uberettiget iagttage personer på et **ikke frit tilgængeligt sted**. Bestemmelsen er den historiske forgænger for tv-overvågningsloven: 1982-forarbejderne henviser udtrykkeligt til, at de hensyn, der begrunder regulering af tv-overvågning, »er beslægtede med de synspunkter, som ligger bag den gældende bestemmelse i straffelovens § 264 a«, nemlig at befolkningen skal beskyttes mod udspionering, som man ikke er indstillet på at tage sig i agt for.
- **Straffelovens § 263, stk. 2, nr. 2** – bøde eller fængsel indtil 6 måneder for ved hjælp af et apparat uberettiget skjult at aflytte eller optage udtalelser fremsat i enrum, telefonsamtaler eller anden samtale mellem andre. Lydsiden er altså aldrig reguleret af tv-overvågningsloven.
- **Straffelovens § 264 d** – uberettiget videregivelse af billeder vedrørende en andens private forhold. Denne bestemmelse er ikke blot en nabobestemmelse: [§ 5, stk. 2](#) er formuleret som en subsidiær bestemmelse (»medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning«), og forarbejderne siger direkte, at der »tænkes herved navnlig på bestemmelsen i straffelovens § 264 d«. Netop § 264 d's strafferamme var forbilledet for skærpelsen til fængsel indtil 6 måneder i 2018.

Grænsen mellem det frit tilgængelige og det beskyttede rum trækkes konkret. I [GRL-4853/2023](#) fandt retten, at uaflåste opgange og svalegange i en ejendom med ca. 10 lejemål pr. etage var frit tilgængelige i § 264 a's forstand – men gjorde politiets videoobservation betinget af, at kameraet ikke optog ind ad vinduer og døre. I [SS-600/2023-BOR](#) blev en mand idømt 8 måneders ubetinget fængsel efter bl.a. § 264 a og § 264 d, stk. 2, for over fire år at have fotograferet og filmet 18 børn i fikserede positurer og delt materialet på en betalingshjemmeside; hver af de 16 forurettede fik 10.000 kr. i tortgodtgørelse. Og i [SS-71/2024-BOR](#) blev en mand idømt 10 dagbøder à 500 kr. for at fotografere et afspærret og bevogtet mobilt radaranlæg – et område, der på skiltesiden er undtaget fra myndighedernes skiltepligt efter [§ 3 a, stk. 2](#).

En selvstændig konfliktakse er mediernes skjulte optagelser, hvor tv-overvågningsloven ikke finder anvendelse (kameraerne manøvreres på stedet), men hvor straffelovens §§ 264-264 d og EMRK art. 8 og 10 sætter rammen. I [9-5722/2024](#) blev en journalist og en ansvarshavende redaktør frifundet efter § 264 d for optagelser med skjult kamera på plejehjem. I [BS-21838/2024-KBH](#), stadfæstet ved [BS-22906/2024-OLR](#), blev der nægtet forbud mod en dokumentarserie baseret på skjulte optagelser, fordi TV2's interesse klart oversteg kærendes. Og i svinestaldssagerne – [BS-56534/2025-ODE](#) og [BS-58456/2025-OLR](#) – nåede byret og landsret modsatte resultater i afvejningen mellem husfredskrænkelser og informationsfrihed.

Endelig ligger politiets **overtagelse** af eksisterende tv-overvågning uden for denne oversigt: den er reguleret i [retsplejelovens § 791 e](#), indsat ved [lov nr. 803 af 9. juni 2020](#), og kræver som udgangspunkt retskendelse. Se nærmere [telefon-og-rumaflytning](#). Ved [lov nr. 733 af 20. juni 2025](#) er der desuden indført en pligt for juridiske personer og enkeltmandsvirksomheder til efter anmodning at stille tv-overvågningsmateriale til rådighed for Den Uafhængige Politiklagemyndighed, med bødesanktion og med den begrænsning, at pligten ikke gælder, hvis det vil udsætte den juridiske person for straf.



LOV

[Retsplejeloven § 791e](#)
[Straffeloven § 263, stk. 2](#)
[Straffeloven § 264a](#)
[Straffeloven § 264d](#)
[TV-overvågningsloven § 3a, stk. 2](#)

PRAKSIS	Landsretten · Østre Landsret ophæver forbud mod TV 2's offentliggørelse af aktivistoptagelser fra svinestalde	26.01.2026
	Landsretten · Stadfæstelse af byrettens kendelse om forbud mod tv-udsendelse	27.05.2024
	Byretten · Midlertidigt forbud mod TV2-dokumentar om dyreaktivisternes ulovlige optagelser i svinestalde	25.11.2025
	Byretten · Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar	30.04.2025
	Byretten · Kendelse om forbud mod offentliggørelse af billed- og lydoptagelser	07.05.2024
	Byretten · Dom for ulovlig fotografering af militært anlæg	26.04.2024
	Byretten · Dom for blufærdighedskrænkelser og uberettiget fotografering af børn	21.12.2023
	Byretten · Kendelse om politiets adgang til videoobservation på frit tilgængelige svalegange uden retskendelse	26.04.2023

Udviklingslinjen 1982–2025: fra tilbageholdenhed til

§ 12 tryghedsargument

Lovens legislative bue er usædvanligt let at aflæse, fordi den oprindelige 1982-lov byggede på en udtalelse fra **Straffelovrådet**, hvis konklusion citeres i de almindelige bemærkninger:

»det kan ikke give anledning til betænkeligheder, at der gennemføres en ordning, hvorefter der som udgangspunkt – begrænset af nærmere angivne undtagelser for de overvågningsformer, der tjener anerkendelsesværdige formål – gælder et forbud mod systematisk TV-overvågning af personer på alment tilgængelige færdselsområder«

Men rådet advarede samtidig om, at man »over for en teknisk udvikling, der vanskeligt lader sig forudse, kan gøre klogt i at udvise nogen tilbageholdenhed, når det drejer sig om udstrækningen af en forbudsregel«. Den konkrete anledning var en sag, hvor en gågadeforening i Hobro ville lade gågaden overvåge om natten.

De efterfølgende ændringer har konsekvent bevæget sig i den modsatte retning:

År	Lov	Indhold
1998	(Tv-overvågning af ansatte på arbejdspladsen)	Skiltepligten udvides til arbejdspladser; § 5 tilpasses straffelovens 5. kapitel og retsplejelovens ransagningsregler
1999	(Offentlige myndigheders tv-overvågning)	Skiltepligt for offentlige myndigheder (§ 3 a)
2002	(Pengeautomater m.v.)	Undtagelse for pengeautomater, veksleautomater og pengetransportbiler
2006	lov nr. 542 af 8. juni 2006	§§ 4 a og 4 b om politiets henstillinger og kvalitets-/opbevaringspålæg
2011	lov nr. 422 af 10. maj 2011	§ 2 a om kommuners tryghedsovervågning
2018	lov nr. 506 af 23. maj 2018	§§ 3 b, 4 c–4 e flyttes ind fra persondataloven; ny delingsordning for erhvervsdrivende; strafferamme hævet fra 4 til 6 måneder og bødeniveau væsentligt forhøjet

2020	lov nr. 802 af 9. juni 2020	§§ 2 c–2 e (restaurationer, myndighedsfacader, POLCAM); § 2, stk. 4 om sikkerhedstrussel; anmeldelse som forlængelsesgrund i § 4 c, stk. 5
2024	lov nr. 665 af 11. juni 2024	»umiddelbar« udgår – afstandskrav udvides fra ca. 30 m til ca. 100 m
2025	lov nr. 735 af 20. juni 2025	»kan fremme trygheden« erstatter »væsentlig af hensyn til kriminalitetsbekæmpelse« i § 2, stk. 2 og 3; § 2 a udvides; nye 3. pkt. om videregivelse/opbevaring; § 4 e's tilsyn udvides tilsvarende

[Betænkning nr. 1483/2006 om tv-overvågning](#) rummer den mest samlede afvejning af hensynene og formulerer den traditionelle begrundelse for forbuddet:

»en udbredt anvendelse af tv-overvågning vil kunne begrænse mulighederne for at kunne færdes på frit tilgængelige steder uden at være udsat for skjult iagttagelse eller fotografering [...] at det i sig selv kan virke krænkende for personer at blive fotograferet i situationer, hvor de ikke er forberedt på det, og at det vil kunne skabe en almindelig fornemmelse af utryghed og ufrihed«

Et mindretal i udvalget advarede allerede dengang mod at flytte grænserne fra loven over i politiets skøn, fordi det »kan være med til at gøre retstilstanden mere uigennemskuelig, hvis grænserne for privates tv-overvågning beror på, dels i hvilket omfang der søges herom, dels en skønsmæssig vurdering foretaget i de enkelte politikredse«.

Den bekymring blev genfremført med usædvanlig styrke under høringen over 2025-ændringen ([høring 69750-](#), 30 høringssvar). **Datatilsynet** selv var blandt de skarpeste kritikere og pegede på en væsentlig lempelse uden krav om konkret kriminalitet, en mangelfuld proportionalitets- og nødvendighedsvurdering, og at konsekvensanalysen ikke levede op til [GDPR art. 35](#). Justitia, Institut for Menneskerettigheder og Advokatrådet kritiserede tilsvarende det øgede overvågningstryk og de subjektive kriterier, mens Politiforbundet og Hjælp Voldsofre støttede forslaget fuldt ud. SikkerhedsBranchen efterlyste en gennemskrivning af hele loven og pegede på de »uoverskuelige definitioner af afstandskrav (nær, direkte, umiddelbar tilknytning)« – en kritik, der er svær at afvise, når loven i dag opererer med mindst tre forskellige nærhedsbegreber.

LOV

[TV-overvågningsloven § 2, stk. 2-3](#)[TV-overvågningsloven § 4c](#)[TV-overvågningsloven § 5, stk. 2](#)

§ 13 Sammenfatning – hvad praksis faktisk siger

Praksis på tv-overvågningslovens område er ujævnt fordelt, og det er værd at holde tre spor adskilt.

Selve overvågningens lovlighed afgøres næsten aldrig ved domstolene. De få straffesager, der findes, ender ofte med frifindelse – som i [18G-3828/2023](#) – og den praktiske afgrænsning af forbuddet i § 1 sker i stedet gennem politiets tilladelsesadministration efter § 2, stk. 2-4 og gennem forarbejdernes fortolkningsbidrag. Den, der skal rådgive om, hvorvidt et kamera er lovligt, skal derfor arbejde med 1982-forarbejdernes definitioner (personovervågning, varighed, fjernbetjening) og med afstandskravene i § 2, stk. 1, nr. 3, litra b, som fra 1. juli 2024 rækker ca. 100 m frem for ca. 30 m.

Skiltepligten håndhæves i praksis ikke som en strafbestemmelse, men gennem Datatilsynets kritik af mangelfuld oplysningspligt. Den centrale lære fra [2019-41-0043](#), [2019-421-0034](#) og [2023-41-0015](#) er, at et skilt aldrig står alene: § 3 b gør [GDPR art. 14](#) gældende ved siden af skiltningen, den dataansvarlige skal tage **aktive skridt**, og en lagdelt model med kerneoplysninger på skiltet og fuld politik via URL eller QR-kode er den model, der er sluppet igennem tilsyn uden kritik.

Optagelserne er der, hvor sanktioner bider. Videregivelse uden for de tre snævre hjemler i § 4 c, stk. 1 og uden for det lukkede system i stk. 2 er strafbelagt med bøde eller fængsel indtil 6 måneder, og landsretspraksis har i [V.L. S-0332-21](#) og [S-1071-21](#) etableret et niveau omkring 20.000 kr. for erhvervsdrivendes Facebook-opslag – mod anklagemyndighedens påstand om 50.000 kr. og mod byretternes oprindelige 5.000-10.000 kr. Sideløbende gælder 30-dages slettefristen som en hård ydre grænse, der kun kan overskrides ved konkret tvist (med underrettningspligt), indgivet politianmeldelse eller behandling efter stk. 2.

Tre praktiske faldgruber går igen på tværs af afgørelserne:

- **Sløring, der ikke slører.** En bjælke over øjnene er ikke nok, hvis påklædning eller kontekst gør personen genkendelig – og genkendeligheden dokumenteres i praksis ved, at omverdenen faktisk identificerer den pågældende.
- **Sletning på det forkerte tidspunkt.** Automatisk sletning efter 30 dage må ikke ske, når en indsigtsanmodning er fremsat, jf. [2019-32-0670](#), og aktiv sletning i nær tilknytning til et indsigtsafslag er selvstændigt kritisabel, jf. [2023-31-0053](#).
- **Standardafslag på indsigt.** Hverken hensynet til tredjemand, en forventet retssag eller en generel sikkerhedsbetragtning bærer et afslag uden konkret vurdering, jf. [2018-832-0004](#) og [2020-31-3586](#) – og [2020-832-0028](#) skal læses som en snæver undtagelse for store arrangementer med reel risiko for uroligheder, ikke som en generel adgang for private til at afvise indsigt.

Endelig bør enhver vurdering starte med et afgrænsningsspørgsmål: er overvågningen overhovedet foretaget **i kriminalitetsforebyggende øjemed**? Er den det ikke – som ved rene drifts- og opkrævningsformål i [2023-41-0015](#) – aktiveres hverken videregivelsesbegrænsningen eller 30-dages fristen, og bedømmelsen sker alene efter forordningens almindelige regler, jf. [datatilsynet-afgoerelser](#). Vedrører sagen arbejdsgiverens kontrol af ansatte, skal den suppleres med praksis under [databeskyttelse-medarbejder](#).

LOV

[TV-overvågningsloven § 3, stk. 1](#)[TV-overvågningsloven § 4c, stk. 1-5](#)[TV-overvågningsloven § 5, stk. 1-2](#)

PRAKSIS	Landsretten · Virksomhed idømt bøde for at offentliggøre tv-overvågningsbilleder af formodet butikstøv på Facebook i strid med databeskyttelsesreglerne	24.03.2022
	Landsretten · Virksomhed fik bøde for deling af overvågningsfotos af formodede tyve på Facebook	29.06.2021
	Byretten · Frifindelse i sag om ulovlig videoovervågning af offentligt areal og nabogrund	06.05.2024
	Datatilsynet · Alvorlig kritik af natklub for manglende indsigt i og sletning af tv-overvågning	24.06.2024
	Datatilsynet · Datatilsynets kontrol af oplysningspligt ved brug af automatisk nummerpladegenkendelse hos parkeringsselskaber	31.01.2024
	Datatilsynet · Afslag på indsigt i tv-overvågningsoptagelser fra fodboldstadion var berettiget	22.06.2022
	Datatilsynet · Alvorlig kritik af forsikringsselskabs manglende efterlevelse af retten til indsigt i billedmateriale	06.09.2021
	Datatilsynet · Alvorlig kritik af SIF Gruppen A/S for mangelfuld opfyldelse af oplysningspligten	07.08.2020
	Datatilsynet · Kritik af Nævnenes Hus for mangelfuld oplysningspligt ved tv-overvågning og logning	07.08.2020
	Datatilsynet · Alvorlig kritik af DSB for manglende overholdelse af frister for indsigtsanmodninger	18.11.2019

Datatilsynet · Alvorlig kritik af Wash World ApS for manglende efterlevelse af anmodning om indsigt i tv-overvågning 05.03.2019

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Straffeloven § 264a	TV-overvågningsloven § 1	stk. 1-2
TV-overvågningsloven § 2	TV-overvågningsloven § 3	stk. 1
TV-overvågningsloven § 4c	TV-overvågningsloven § 5	

MATERIALE Citerede afgørelser

27 afgørelser

LANDSRET TEN · ANKEINSTANS

4

26.01.2026	Østre Landsret ophæver forbud mod TV 2's offentliggørelse af aktivistoptagelser fra svinestalde	10574-12482
27.05.2024	Stadfæstelse af byrettens kendelse om forbud mod tv-udsendelse	5587-6686
24.03.2022	Virksomhed idømt bøde for at offentliggøre tv-overvågningsbilleder af formodet butikstyv på Facebook i strid med databeskyttelsesreglerne	S-1071-21
29.06.2021	Virksomhed fik bøde for deling af overvågningsfotos af formodede tyve på Facebook	V.L. S-0332-21

BYRET TEN · FØRSTE INSTANS

7

25.11.2025	Midlertidigt forbud mod TV2-dokumentar om dyreaktivisters ulovlige optagelser i svinestalde	10452-12307
30.04.2025	Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar	9662-11276
07.05.2024	Kendelse om forbud mod offentliggørelse af billed- og lydoptagelser	5544-6638
06.05.2024	Frifindelse i sag om ulovlig videoovervågning af offentligt areal og nabogrund	186-3828/2023
26.04.2024	Dom for ulovlig fotografering af militært anlæg	5258-6315
21.12.2023	Dom for blufærdighedskrænkelser og uberettiget fotografering af børn	5979-7153
26.04.2023	Kendelse om politiets adgang til videoobservation på frit tilgængelige svalegange uden retskendelse	GRL-4853/2023

DATATILSYNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

14

09.10.2025	Lovlighed af sektionskontrol og automatisk hastighedsmåling på Storebæltsbroen	2025-31-1798
30.09.2025	Tv-overvågning af medarbejdere hos DSB Service & Retail A/S var berettiget af hensyn til sikkerhed	2025-832-0031
16.07.2025	Fodboldklubber i Superligaen får grønt lys til ansigtsgenkendelse til bekæmpelse af karantæneramte tilskuere	2024-51-0014

24.06.2024	Alvorlig kritik af natklub for manglende indsigt i og sletning af tv-overvågning	2023-31-0053
31.01.2024	Datatilsynets kontrol af oplysningspligt ved brug af automatisk nummerpladegenkendelse hos parkeringsselskaber	2023-41-0015
05.09.2023	Købmand i Meny får alvorlig kritik for ulovlig videregivelse af oplysninger om strafbare forhold	2023-832-0081
22.06.2022	Afslag på indsigt i tv-overvågningsoptagelser fra fodboldstadion var berettiget	2020-832-0028
06.09.2021	Alvorlig kritik af forsikringsselskabs manglende efterlevelse af retten til indsigt i billedmateriale	2020-31-3586
07.08.2020	Alvorlig kritik af SIF Gruppen A/S for mangelfuld opfyldelse af oplysningspligten	2019-41-0043
07.08.2020	Kritik af Nævnenes Hus for mangelfuld oplysningspligt ved tv-overvågning og logning	2019-421-0034
18.06.2020	Kritik af manglende sikkerhed og underretning ved uautoriseret adgang til videoovervågningssystem	2020-441-4652
18.11.2019	Alvorlig kritik af DSB for manglende overholdelse af frister for indsigtsanmodninger	2019-32-0670
18.06.2019	Afvisning af klage over manglende indsigt i tv-overvågningsbilleder hos privat virksomhed	2018-832-0009
05.03.2019	Alvorlig kritik af Wash World ApS for manglende efterlevelse af anmodning om indsigt i tv-overvågning	2018-832-0004
PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS		2
31.03.2025	Uenighed om gyldigheden af en nedlagt parkeringsbås ved indkørsel til parkeringsplads i Valby	park-7153
16.12.2024	Fortolkningsstrid om p-skive og licenskrav uden for tidsbegrænsede perioder i Valby	park-11276

FORARBEJDE Betænkninger

1 reference

Betænkning om tv-overvågning (Betænkning nr. 1483/2006)

nr. 1483 · 2006 · Justitsministeriet